

နှစ်သက်ဖွယ်

သွေး...မေ့

နိဂုံး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

ပြည်ပရေးရာ

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ဦး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် လတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ချက်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ငံရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်နိုင်ငံအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေးဦးတည်ချက် (၆)ချက်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိမြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတွင်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ကျန်းမာရေးဦးတည်ချက် (၃)ချက်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အားအိတ်ကုန်၊ အာဟာရကုန်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပမေ့လျော့ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သျှော်... မေ့

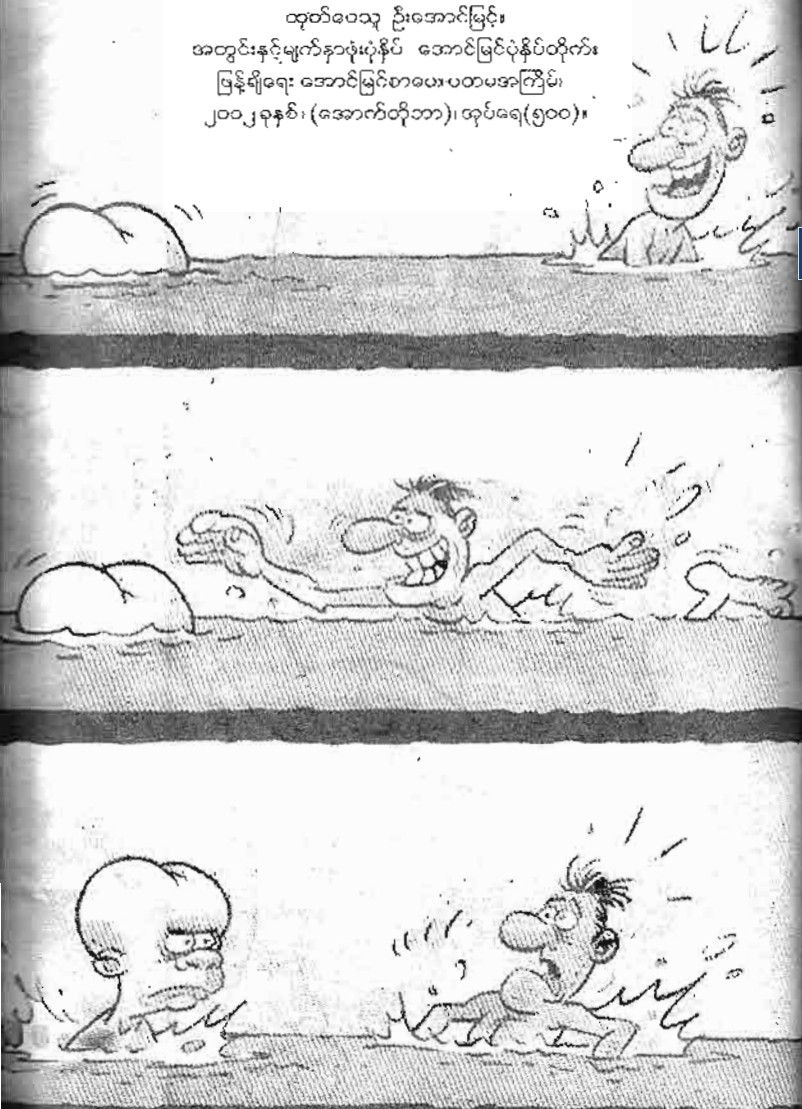
BURMESE CLASSIC

နတ်ရွာမိုး

အခြေ...မေ/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၂။
၁၆၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီမီ၊
(၁) နတ်ရွာမိုး

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊
အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးနှစ် ဘောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
ပြန်ချီရေး အောင်မြင်စာပေ၊ ပတ်မအကြိမ်၊
၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ (အောက်တိုဘာ)၊ ထုတ်ဝေ(၅၀၀)။

မိတ်ဆက်နိဒါန်းစကား...

မေ့

တတ်တာဟာ လူနဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်လေ့
ဖြစ်ထ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ ကိုယ့်စိတ်က ဒါကိုလုပ်မယ်လို့ .
စိတ်က သေသေချာချာ ရည်ရွယ်ထားပြီးကာမှ . ကျကျနန မေ့ပြီး
မလုပ်လိုက်တာမျိုး ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါဘူး.. ဆိုတဲ့
လူမျိုး ရှိမလားဗျာ။

“ရှိတယ်... ငါပဲကွ” ဆိုရင်တော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြီးကြီး
မြတ်မြတ်ကို လေးစားပါတယ်ဗျာ.. တကယ်ပါ။ အဲ... အဲ..

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်ညာပြီး.. “ရှိတယ်.. ငါပဲကွ” လို့တော့ အာရုံ
နောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့နော..။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်တာတော့
အတော်ဆိုးဝါးတဲ့ဗီဇပါ။ ထားပါတော့.. မညာဘူးပဲထား။ ရှိခဲ့ရင်
တကယ်လေးစားစရာပါပဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကင်း
တဲ့လူဟာ လိုချင်မှုတွေ၊ ဖြစ်ချင်မှုတွေကြောင့်.. ပြည့်စုံလည်း မပြည့်
စုံနိုင်တဲ့ စိတ်ရဲ့လိုအပ်နဲ့ အသက်တာတစ်လျှောက်လုံး နေထိုင်လာ
ခဲ့တဲ့အတွက်.. မရေမတွက်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးငယ်တွေ မရပ်မနား
လုပ်ကိုင်ရင်း.. အနည်းနဲ့အများတော့ မေ့တာလေးတွေ ရှိခဲ့တာပဲ
မဟုတ်လား။

အယုတ်စွဆုံးဗျား.. ရေအိမ်ဝင်မယ်လုပ်ကာမှ ဖုန်းဝင်
လာလို့ ဖုန်းပြော၊ ဖုန်းပြောရင်းက အရေးကြီး အိမ်ကထွက်သွားမယ့်
အလုပ်ကပေါ်လာတော့ ရေအိမ်တက်ဖို့ကိစ္စ မေ့သွား၊ လမ်းကျမှ
ဗိုက်က ရစ်ပြီးနာ၊ သန့်စင်ခန်း ဝင်ဖို့ကလည်း အတော်ဝေးသေးလို့
ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေနဲ့ နှစ်ပါးသွားရမျိုးပေါ့.. ကြုံဖူးပါရဲ့နော..။

ဒါ.. အနည်းဆုံး အနီးစပ်ဆုံး ပါးမွှားမေ့မေ့နုလားပါ။ တစ်
ချို့ဆို ဧရာမမေ့မေ့ကြီးတွေတောင် မေ့ခဲ့လို့.. အိမ်သူမျက်နှာ
အလိုမကျ၊ ချော့ရမော့ရတဲ့ဒုက္ခတောင် ရှိသေး။

အဲ့သလိုပါ.. ပြောချင်တာက မေ့တတ်တာဟာ လူ့
လောကအတွက် ပြဿနာမဟုတ်တော့ဘူးလို့၊ ဟုတ်တယ်မလား၊
သူလည်းမေ့ ကိုယ်လည်းမေ့.. မေ့၊ မေ့၊ မေ့.. လေဗျာ၊ ဒါပေမယ့်

ပရိသတ်ရယ်.. ကျွန်တော်ကျမှ အသားကုန်တွေ မေ့တတ်လွန်း
လို့.. လူနဲ့လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဘယ်လိုဆက်နေရမှန်း မသိတော့
လောက်အောင်ပါပဲ။ ခက်တာက ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေရဲတော့လို့
ဟိုဘက်လှမ်းကြည့်တော့.. တိရစ္ဆာန်နဲ့ တိရစ္ဆာန်ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ
ရှိတာ။ ခွက ခပ်ကျကျရယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ကုတ်ပြီးနေရင်းက..

“ဪ.. မေ့သွားလို့ပါဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်” ဆိုတဲ့
စကားကို တွင်တွင်သုံးနေလို့.. လူတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို
သတိထားမိလာပြီး နာမည်ကိုပါ ပြောင်းပစ်လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်နာမည်က မြတ်လင်းထူးပါ။ သိပ်လှတဲ့ နာမည်
ပေါ့။ ခင်တဲ့ကောင်မလေးတွေက ထူးထူး.. အထူးလို့တောင် ခေါ်ကြ
တယ်။

ဒါပေမယ့်ဗျား.. လူတွေက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့..

“ဪမေ့” တဲ့.. စိတ်ပျက်စရာပါပဲ..။

အာန်း (တစ်)

ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ
အမှားမလုပ်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့်...
ကံတရားကဘယ်တော့မှ
အမှန်လုပ်ခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။

BURMESE
CLASSIC

“တကယ်ပြောတာ စဉ်းစားလေလွဲလေပဲ”

ဆိုင်အပြင်ဘက်စားပွဲမှာ ဆောင်းတက်နေခြည် နွေးနွေး
လေးနှင့် လက်ဖက်ရည်ကျဆိမ့်လေး ငုံရင်း... မြို့ပြမနက်ခင်း
အရသာ ခံနေတုန်းတောင်... ခုံပုလေးတစ်လုံး ဆွဲထိုင်ကာ ညည်း
တွားလိုက်သော ကိုရော်ကီကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့အာရုံခံ မနက်ခင်း
များ စုတ်ပြတ်ထွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဗျာ!”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ. . ငါ တစ်ညလုံး စဉ်းစားတာ မိုးသာ လင်းသွားတယ် အဖြေက တစ်ခုတည်းပဲကွာ၊ အဟမ်းအဟမ်း. . . ချိုကျတစ်ခွက်ဟေ့”

သွားပြီ. . ဒီမနက်တော့ နားရွက်ဝဲကိုက်ပါပြီလို့ ဘာသာ မကျေမချမ်း တွေးမိရင်း ကိုရော်ကီကို မသက်မသာ လှမ်းကြည့်မိ သည်။ ကိုရော်ကီကတော့ ကျွန်တော်စပေးမိလိုက်သော စကား လေးတစ်ခွန်းကြောင့် ပျံ့ကျဈေးတန်းထဲ နေရာတစ်ခင်းစာ ရလိုက် သော သံပုရာသီးသည်လို “အမှန်အကန် ချဉ်တာ ဒါမျိုးနော်” ဟု အော်ရောင်းတော့မည့်နှယ်။

လောလောဆယ်တော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောသေးဘဲ. . ရေ နွေးတစ်ခွက်ကို ဟန်ပါပါ ငဲ့ပြီး. . ဝင်ထိုင်ကတည်းက ရှုံ့ထားသော မျက်ခုံးကြောကြီးတွေနှင့် အလိုမပြည့်သလို အိုက်တင်ပေးကာ. . သောက်လိုက်သည်။

“ဖူး. . .”

ဆူဆူကျက်ကျက် ထည့်ကာစ ရေနွေးဖြစ်၍ ကိုရော်ကီ အီစလန်ဝေကာ ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မှ ကျွန်တော်လည်း သတိပေးဖို့ သတိရသည်။ သို့သော်. . . နောက်ကျသွား၍ ကိုရော်ကီ ကျွန်တော့်ကို အာပူလျှာပူမျက်လုံးနှင့် ကြည့်လေသည်။

“မင်း တော်တော်နေနိုင်တဲ့ကောင်ကွာ. . . ရေနွေး ပူရင် ယည်း ပူတယ်ပြောပါတော့လား”

“ဗျာ. . . အစ်ကို ငဲ့ကတည်းက အငွေ့တွေ ထောင်းလ

မောင်း ထနေတာလေ”

“သိမလားကွ. . . ငါမှ သတိမထားမိတာ”

“အင်. . . အဲ. . . ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုဘာပြောမလဲ ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားပြီး မေ့သွားတာ”

“တော်ပါ ဪမှမေ့ရာ၊ ကဲ. . ထားတော့. . ဒီလိုကွ. . .”

ထိုအခိုက်များ ကိုရော်ကီ မှာထားသော ချိုကျလေး ရောက် လာ၍ ကိုရော်ကီ စကားမဆက်သေးဘဲ လက်ဖက်ရည်တစ်ငုံ လောက် စုပ်သောက်လိုက်သည်။

“အား. . ကောင်းလိုက်တာ၊ စကားကောင်းဆိုတာ အမြည်း ကောင်းလေးနဲ့မှ လိုက်ဖက်တာကွ”

ထိုနောက်မှ. . .

“မင်း. . . အခု နေထွက်တဲ့အရပ်ကို လှမ်းကြည့်စမ်း”

“အင်း”

“အဲဒါ အရှေ့မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေး. . . အရှေ့အရပ်က ထွက်လာတဲ့နေက ငါတို့နေတဲ့ မြို့နယ်ရဲ့ခေါင်းပေါ်က ဖြတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား. . .”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါနဲ့များ ငါတို့မြို့နယ်က ဘာကြောင့် တောင်ဒဂုံ ဖြစ် ရတာလဲ”

“ဗျာ. . .”

ကျွန်တော် တစ္ဆေတစ်ကောင်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးလို့ လန့်သလို မျိုး လန့်သွားသည်။

“မဗျာနဲ့. . . ဒါ. . . ငါတစ်ညလုံး စဉ်းစားထားတဲ့ ပြဿနာပဲ၊ အမှန်တကယ်ဆို ငါတို့ရှေ့က နေထွက်ပြီး. . . ငါတို့အနောက်က နေဝင်သွားတာ တောင်ဒဂုံလို့မခေါ်ဘဲ. . . အလယ်ဒဂုံလို့ ခေါ်သင့်တယ်ကွ”

“ခင်. . . ခင်ဗျာ”

“အရေးထဲမှ မင်းက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ငါပြောတာ ရှုပ်သွားလား”

“ဟား. . . မရှုပ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်းတယ်ပေါ့”

(မြတ်စွာဘုရား ကယ်ပါ)

ကျွန်တော့မှာ အသံထွက်ပြီး ဘုရားတ၊ဖို့တောင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်သွားလို့ စိတ်ထဲက တ၊ပြီး. . . လစ်မှ ကောင်းမယ်ဟု စဉ်းစားမိကာ လက်ဖက်ရည်ကို လက်စသတ် မော့ပစ်လိုက်သည်။

ကိုရော်ကီကတော့ သူ၏ထင်မြင်ချက်အား လှလှပပကြီး ချပြခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် အတော်ကျေနပ်သွားသလို လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံသောက်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ နေလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူ့ထံမှ နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်ကျမလာခင် ထပြေးမှ တော်မည်ဖြစ်၍ ပိုက်ဆံကို ဘောင်းဘီအိတ်

ထဲက အသာအယာ နှိုက်ထုတ်ရင်း ဘယ်လိုအကြောင်းပြမယ်ဟု အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း. . . ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို သရုပ်ဆောင် ဗေလုဝနှင့် ရုပ်ချင်းအတော်ဆင်ဆင်တူသော သူ့ဥပဓိရုပ်ကိုပဲ ချိုးမွှေးခန်းဖွင့်ပြီး ထားခဲ့ရရင် ကောင်းမလား။

သူကလည်း ဗေလုဝနှင့် တူတယ်လို့သာပြော၊ ပိုက်ဆံအင်္ကျီဝါလျှင် လက်ဖက်ရည်ပါ တိုက်သွားတတ်သည်အထိ ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေကျဖြစ်၍ ဒီအချက်က မဆိုး။ ဒါပေမယ့် လက်ရှိအခြေအနေနှင့် သိပ်မဆိုင်သလို ဖြစ်နေတော့. . .

“နောက်တစ်ခု ငါမကျေနပ်တာ ရှိသေးတယ်ကွာ. . . သိလား”

“ခင်ဗျာ. . . ဟုတ်. . . ”

“အဲဒါ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတာကွ၊ အမေရိကန် သုတေသီတွေ သုတေသနပြုချက်အရ ဦးနှောက်ကြီးတဲ့သူတွေထက် ဦးနှောက်သေးတဲ့သူတွေက ပိုပြီးသာလွန်တဲ့ဉာဏ်အသိမျိုး ရှိသတဲ့ လူနဲ့ဆင်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် သိသတဲ့. . . မဖြစ်နိုင်တာ”

ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေပင် ဖြန်းခနဲ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်ကာသွားသည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်နော်. . . သူတို့က လူနဲ့ဆင်ကို နှိုင်းကြည့်လို့ ပြောတယ်၊ အေး. . . ထား၊ လူက ဦးနှောက်သေးတော့ ဉာဏ်ပြေးပြီး ဦးနှောက်ကြီးတဲ့ဆင်ကြီးကို ခွစီးပြီးတော့တောင် ခိုင်နိုင်တယ်ပေါ့ကွာ. . . ဒါ ဟုတ်တယ် လက်ခံတယ်. . . ”

ကဲ... ငါ နှိုင်းယှဉ်ပြမယ်၊ လူနဲ့ ကြက်တွေဘဲတွေကွာ၊
ကြက်ဘဲဦးနှောက်က ဆီးငန့်စေ့လောက်ပဲ ရှိတာ... ဘာကြောင့်
ဦးနှောက်ပိုကြီးတဲ့ လူတွေရဲ့အခြယ်အလှယ်ကို ခံနေရတာလဲ၊ စီးပွား
ဖြစ် အမွေးခံ အစားခံနေရတဲ့ကိစ္စ... ထတွယ်ပစ်ပါတော့လား၊
ငါပြောတာ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား၊ မင်းစဉ်းစား..."

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါပဲ... ကမ္ဘာကြီးမှာ နည်းနည်းတော့ ခွကျနေပြီကွ
ဪမေ့ရ...”

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ အမေက ကျွန်တော့်ကို...
မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်ခဲ့လို့ မှာထားတာ မေ့နေတယ်”

“လုပ်ပြီ... မင်းလုပ်ပြီ... ဪမေ့၊ ဘယ်လောက်တောင်
ကြာနေပြီလဲကွာ ဒေါ်လေးတော့ ဗိုက်ဆာလို့ အူပြတ်တော့မှာပဲ...
သွား... သွား”

“ဟုတ်... သွားပြီ ကိုရော်ကီ၊ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ထား
ခဲ့ပြီ”

“အေး... ရတယ်... သွား”

ကျွန်တော် ဆိုင်ကနေ ခပ်သွက်သွက်ပင် ထလစ်လာခဲ့ပြီး
လမ်းပေါ်ရောက်မှ သက်ပြင်းမောအား ဟူးခနဲနေအောင် မှုတ်ပစ်
သည်။ ကိုရော်ကီနှင့်တွေ့တိုင်း စိတ်ကိုခွစီးခံရတာ များလွန်း၍
ကိုရော်ကီနှင့်လွတ်အောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချိန်ကိုပင် ခါတိုင်း
ထက် ပို၍စောပြီး ထွက်ကာထိုင်သည်။ ခါတိုင်းတော့ အဟုတ်သား။

ဒီနေ့မှ ကံဆိုးစွာ တည့်တည့်တိုးတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရော်ကီလို့ အသံကြားလိုက်
သည်နှင့် တော်ပြီ... ဆိုကာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပြေးကြသူချည်းပင်။
တို့ရော်ကီကလည်း ပြေးနိုင်မှ တော်ကာကျမည့်လူစားမျိုးဆိုတာ
ရှေ့မှာ ကျွန်တော်နှင့်ကြုံရပုံလေး တစ်ချက်တည်းနှင့် ပရိသတ်
သိလောက်ပါချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပြေးပါသည်။

သို့သော်... တခြားသူတွေလို နစ်နစ်နာနာ ပစ်ပစ်ခါခါ
ပြောဆိုထားခဲ့ပြီး ရှောင်ပြေးခြင်းမျိုး ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မလုပ်
ပါ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ အမေလည်း မလုပ်ပါချေ။

အမေဆိုလျှင် ကိုရော်ကီ အိမ်ကို ရောက်လာလျှင် ရေနွေး
ဗန်းပင် ချပေး၍ ဧည့်ထောက်ခံကာ စကားပြော၍ စိတ်ရှည်ပေး
ပါသည်။ အမေ စိတ်မညစ်ဘူးလားဟု ကျွန်တော်မေးကြည့်တော့
အမေက(မညစ်ဘဲ နေမလား သားရယ်၊ မဟုတ်သုတ်ကတွေ ပြော
နေတဲ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့်... ရော်ကီလည်း လူပဲလေ၊ လူမှန်ရင် လူ၊
အသိုင်းအဝိုင်း နွေးထွေးမှုကို လိုချင်ကြတာချည်းပဲကွယ်၊ သူ့ကို
တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ပယ်ထားသလို ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လောက်
အားငယ်နေရှာမလဲ... အဲဒါပါ) ဆိုတော့ အမေသဘောထားက
ရှင်းပါသည်။

လူကို လူလိုမြင်ပြီး ကိုယ်တိုင်လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လူသား
ဝတ္တရား ကျေပွန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမေနှင့်
မတူတာ ဝန်ခံပါသည်။ အမေလို စိတ်ရှည်ပေးဖို့ မစဉ်းစားမိတာ

လည်း အမှန်ပင်။ သို့သော် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ကိုရော်ကီလိုလူမျိုးကို ဥပေက္ခာမပြုသင့်ဟု ထင်သည်။ အကြောင်းမှာ ကိုရော်ကီက အရှုံးတစ်ယောက် မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ ဟိုးတုန်းက RIT ဟုခေါ်သော ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ (BE.EP)ဘွဲ့ ရထားခဲ့သူ။

ရပ်ကွက်ထဲ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူတွေထဲမှာ သူ့ထက် ပညာပိုသူ မရှိသလို၊ သူ့လောက် စာဖတ်ခြင်းနှင့် စာပေဗဟုသုတ ပြည့်စုံသူလည်း မရှိကြသဖြင့် ထိုပညာဂုဏ် သစ္စာဂုဏ်ကို ကျွန်တော် လေးစားစွာ အများစွန့်ပယ်သလို မပယ်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုတော့ အလွန်ပင် နှမြောစရာကောင်းလှသည်။

ကိုရော်ကီ ထိုမျှပညာဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံပြီး... ပညာတတ် လူတန်းစားဘဝမှာ ခန့်ညားစွာ နေခွင့်မရရှာခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သိသလောက် ကိုရော်ကီ ကားမှောက်တွဲအထဲတွင် ပါသွား၍ ဦးခေါင်းထိခိုက်မှုဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရဖူးပြီး... နှစ်ကြိမ်ကားတိုက်ခံရကာ ဆေးဝါးကုသမှုဖြင့် သေကံမရောက် အသက်မပျောက်ခဲ့သော်လည်း... အပိုင်းပိုင်း ကျိုးကြေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ယခုကဲ့သို့ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောဆိုသော အသိစိတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကာ အသက်ရှင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အမေ့လို စိတ်မရှည်ပေးနိုင်တာ ကလွဲလို့ ကိုရော်ကီကို ကျွန်တော်လေးစားချစ်ခင်တာ ဝန်ခံပါသည်။

“သား...”

“ဗျာ...”

အိမ်ရှေ့တံစက်မြိတ်အောက် ရောက်မှ အမေ့ခေါ်သံနှင့် အမေ့မျက်နှာကို မြင်ပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲဖြစ်ကာ သတိရသွားသည်။

“ဘယ်မှာလဲ အမေတာ”

“ဟာ... သား... မေ့သွား... ခဏလေးနော်...”

ပြောပြီး သုတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းကွယ်... မအေ စားဖို့ကိစ္စတောင် မေ့တယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

မြည်တွန်ကျန်ခဲ့သော အမေ့စကားသံနှင့် တေးလာသည့် ထိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမချမ်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ကိုရော်ကီရှေ့မှာတောင် အမေ့အတွက် မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ဖို့ သတိတရ ပြောလိုက်မိသေးသည်။ ဒါတောင် မေ့ပြီးပြန်လာခဲ့တာ။ ငါ့နှယ်ကွာ...။

ချစ်သူ
မင်းကြောင့် မီးခိုးတွေ အူနေတဲ့
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးလည်း
ကြောက်ရွံ့၊ ကွဲရွံ့၊ သွေးထွက်ရှုံးတွေနဲ့...
အလံတောင် မထူနိုင်ခဲ့ဘူးကွယ်။

အာန်း (နှစ်)

ဥန်

တော် ဘာကိုဘယ်လောက်ပဲမေ့မေ့ အိပ်မက်
ထဲမှာတောင်မမေ့ဘဲ... သတိတရ ထည့်မက်သည်အထိ မမေ့တာ
တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ 'နှင်းဝေဝေ' ဟု ခေါ်သော မိန်းမချောလေး
တစ်ယောက်ဟုပြောလျှင် နည်းနည်းတော့ ရှက်မိပါသည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ ရှက်တာကို မျိုချပြီး ဂယနဏ ကြားရမည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်မှာ မမေ့နိုင်တာဆိုလို့ ဒါလေး
တစ်ခုပဲ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

နှင်းဝေဝေ လှချက်ကတော့ မြန်မာကျော် မော်ဒယ်များနှင့် ကမ္ဘာကျော် မယ်စကြဝဠာများ ဖျားသွားမည်. . . လောင်းရဲသည်။ ကျွန်တော် နေထိုင်သော တောင်ဒဂုံ (ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း) (၁၈) ရပ်ကွက်၏ ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ကြယ်စင်တစ်ပွင့် ဖြစ်သကဲ့သို့ တောင်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးနှင့် ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်ပိုင်းက ကာလသားများ ပါ အထူးစိတ်ဝင်စားကာ လာရောက်ပိုးပမ်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်သိရသလောက် ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်ဘေးက အောင်ဇေယျ တိုက်ခန်းတွဲများမှ ကာလသားများဆိုလျှင် အချစ် နည်းဗျူဟာ ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးသားနေသော ဆရာအကြည်တော်၏ နည်းနာတောင်းခံ၍ သူမကို ချစ်ခွင့်ပန်ကြသည်။ ထိုသတင်းကို ကျွန်တော်ကြားသိစဉ်က သူမအတွက် အလွန်အမင်း စိုးရိမ်သွားပြီး ကျောင်းမှန့်ဖို့တွေ စုကာ အကြည်တော် ဝတ္ထုစာအုပ်အား လစဉ် ထွက်သမျှ ဝယ်ကာ ဖတ်ရသည်။ သူမကိုလည်း တိုက်တိုက်တွန်း တွန်း ပြောပြကာ ဖတ်စေသည်။

အကြောင်းမှာ သူမအား အောင်ဇေယျထဲက ကာလသား တွေ ဤလောက်အောင် ချစ်ခွင့်ပန်လာလျှင်. . . ဒါ အကြည်တော် စကား. . . ရင်ထဲက အလိုလို ဖြစ်လာတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လွယ်ကူစွာ သိမြင်နိုင်ရန်ဖြစ်လေသည်။

ခက်နေတာက သူမနှင့်ကျွန်တော် တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေသော်လည်း ကျောင်းချင်းမတူ. . . သူမက ယဉ်ကျေးမှု တက္ကသိုလ်၊ ကျွန်တော်က ဒဂုံတက္ကသိုလ် တက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်

သည်။ တစ်ကျောင်းတည်း အတူကျလို့ကတော့ လာသမျှ ငနဲတွေ ကို အသာခွဲပြီး ဆွဲထိုးမိမှာ အမှန်ပင်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဝင်းထဲက ကားဆရာတွေ ပြောနေကျ စကားနှင့် ပြောရလျှင်. . . မျက်ခွက်တက်ပြီး ဒတ်စ်စတော့ နင်းပစ် လိုက်ချင်သည်။ နားနားကပ်ပြီး ဂက်(စ်)အိုးဖွင့်ပစ်လိုက်လို့ ခေါင်း ထဲမှာ အင်ဂျင်ပွင့်သွားမယ်. . . ဘာမှတ်လဲ ဆိုတာမျိုးဖြစ်သည်။

တကယ့်အဖြစ်မှာတော့ ကြားသမျှသတင်းကြောင့် စိတ် လက်ညစ်ညူးစွာ ရင်ခုန်စိုးထိတ်မှုများဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေရလေ သည်။ သို့သော် ရှိရင်းစွဲ သံယောဇဉ်လေး အမြစ်အား ပိုကောင်း လာအောင်တော့ ကြိုးစားနေမိသည်။ ဒါပဲတတ်နိုင်တာကိုး။

ရပ်ကွက်ထဲမှာဆို အိမ်လည်သွား၊ စကားပြော၊ ကျောင်း တက်ချိန် လစ်လို့ရလျှင် လစ်လာပြီး. . . သူမတို့ကျောင်းထဲ ဝင်ကာ နှင်းဝေဝေနှင့် တွဲနေတာ ငါပဲကွဟု ဆိုင်းဘုတ်လုပ်ရတာ အမော ပင်။

အမှန်တော့ နှင်းဝေဝေနှင့်ကျွန်တော်က ချစ်သူဖြစ်ဖို့ ပါမစ် ဖြီးသားဟု ပြောနိုင်သည်။ နှစ်ဖက်မိဘများ၏သဘောက ကျောင်း ပြီးလို့ အလုပ်ခွင် ဝင်ကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း လက်ခံကြည်ဖြူနိုင်ကြလျှင် လက်ထပ်ပေးဖို့ အသင့်ဖြစ်သည်။

သူမမိခင်နှင့် ကျွန်တော့်အမေက အလွန်ချစ်ကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကာ နှစ်အတန်ကြာ ကွဲကွာနေပြီးမှ. . . ဒီ ရပ်ကွက်လေးမှာ ပြန်ဆုံကြရကာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေထိုင်ကြပြီး

ယခုကဲ့သို့ သဘောတူလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သူမ ဆုံခွင့်ရပုံလေးက ကံတူအကျိုးပေးလို့ ဆိုရမလား။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် လေးတန်းဖြေပြီးစအချိန်. . ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သော ဆိပ်ကမ်းရပ်ကွက်လေးအား ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ ကံထရိုက်လုပ်ကွက် ရသွားသဖြင့် ရပ်ကွက်မှ ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမား မိသားစုဝင်များအားလုံး တောင်ဒဂုံ(၁၈)ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော့်အဖေလည်း ဆ. လ. ဘ ရုံးမှ စာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍. . ထိုမိသားစုဝင်များနည်းတူ ပြောင်းရွှေ့ကာ (၁၈)ရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာပါသည်။

သူမတို့မိသားစုက ထိုသို့မဟုတ်၊ သူမမိဘများက အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သော ကုန်သည်များဖြစ်ပြီး အခက်အခဲအကျပ်အတည်းတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရကာ အရှုံးပေါ်၊ စီးပွားပျက်၍ ပြောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်တည်နေရာမှာ ယခုလောက် စည်ကားခြင်း မရှိကာ အိမ်စေ့များလည်း အဖိုးနှုန်း ချိုသာလှ၍. . . သက်တောင့်သက်သာ ဝယ်ယူနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကံတရားအား ကြောင်ခံတွင်းပျက်နှင့် ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးဟု မနှိုင်းကောင်းသော်လည်း ထိုနည်းနှင့်နှင် အကျိုးဟူကား တစ်ရပ်ကွက်တည်း လာရောက်ဆုံစည်းရခြင်းဟု ပြောရမည်။ ထိုသို့ပြောနိုင်လောက်အောင် သေချာသည့် အကြောင်း

တစ်ခုကလည်း ရှိသည်။

(၁၈)ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းရွှေ့လာကြပြီး သိပ်မကြာ။ နှင်းဝေဝေ၏ဖခင် ဦးလှဝေ ဆုံးပါးသွားပြီး နောက်ထပ် နှစ်နှစ်ခြားကာ ကျွန်တော်၏ဖခင်လည်း နှလုံးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်၍ သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက် မုဆိုးမ ဘဝတူတွေ ဖြစ်ကုန်ကာ ပို၍ချစ်ခင်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် နှင်းဝေဝေတို့ အလယ်တန်းကျောင်းအတူတူ တက်ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ဖြေတော့လည်း အတူတူ၊ အောင်တော့လည်း တစ်နှစ်တည်း၊ တက္ကသိုလ် တက်ကြတော့မှသာ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကာ ဗျာများရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကသာ ဗျာများပြီး သူမဘက်ကတော့ စာသားအလွတ်ရနေသော သီချင်းအား အပျင်းပြေ ညည်းသလောက် အေးဆေးလွန်းလှသည်။ ဒါလည်း ကျွန်တော့်အပြစ်နှင့် ကျွန်တော်၊ မထူးတော့. . . ဇာတ်စုံခင်းမှ လင်းမည့်အတူတူတော့ ချီသမျှ ဖော်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါသည်၊ ပြောပြမည်။

ကလေးတွေ အတူယူသွားမှာစိုး၍ ကိုယ်သိလျှင် ကိုယ့်စိတ်ထဲထားဖို့ ပရိသတ်ကို ဦးစွာတောင်းပန်ပါသည်။ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသလိုမျိုး အရှက်နည်းစွာ ဝန်ခံရလျှင်. . . ကျွန်တော် နှင်းဝေဝေကို ကိုးတန်းစတက်သည့်နှစ်မှာပင် ရင်တခုန်ခုန်နှင့် ချစ်မိနေကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာသိပြီး ကြက်သီးမွေးညင်း ထမိသည်။

နှင်းဝေဝေကလည်း ငယ်တုန်းကတော့ နှပ်ချေးစား ဖုတ်လူးလေး၊ တပြည်းပြည်းနှင့် သွေးသားစုံပြေ နဂိုရ်ရည် တောက်ပလာပြီး ဒီနှစ်နဲ့နှောက်နှစ် မတူအောင် လူလူသူသူ သွေးသွေးမွေးမွေး ဖြစ်လာကာ လှ၍လှ၍ လာပါသည်။ ထို့အပြင် ရှစ်တန်းလောက် အထိ ပခုံးဖက် ကျောင်းတက်နေရာက ကိုးတန်းနှစ်ရောက်တော့ ပခုံးအဖက်မခံတော့ဘဲ ခပ်ခွာခွာ လုပ်လာသည်။

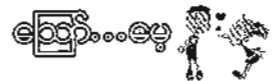
စကားပြောလျှင်ပင် ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ် အိုက်တင်လေးနှင့် ရှက်ရွံ့သိမ်မွေ့နေပုံမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့် ကိုကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာကို ဆတ်ခနဲ ချပစ်ပြီး မျက်နှာပေါ် ပန်းနုရောင်တွေ လှုပ်ခနဲ တက်တက်လာခြင်းက . . . အသည်းပေါ် များ ကင်းခြေများ ဖြတ်လျှောက်သွားသလို စူးစူးယားယားကြီး ဖြစ်သွားသော ကျွန်တော့်မှာ အာမထိ လျှာမထိ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

တစ်ညနေ ကျူရှင်ကအပြန် ထုံးစံအတိုင်း သူမကို အိမ်ခြံ အဝအထိ လိုက်ပို့ရင်း ယောင်ပြီး သူမပခုံးပေါ် လက်တင်မိလိုက်သည်။

ဒီလိုမျိုး သွားလာနေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ကာလက သုံးနှစ်ကျော်ပြီ ဆိုတော့ ဒီအကျင့်ကို ရုတ်တရက် ဖျောက်ဖို့ မလွယ်၊ ဒါကို သူမက ဆတ်ခနဲ ပုတ်ချကာ . . .

“နင်ကလည်းဟာ . . . ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး . . .”

အမှန်တော့ ကျွန်တော် ကြောင်အစွာ လှည့်ငေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် လဲလဲရွဲ့ရွဲ့ ဝင့်ကြည့်လိုက်သော သူမ၏ မျက်စောင်း လှလှလေးတစ်ချက်က နဂါးငွေ့တန်းသဖွယ် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝိန့်ဝင်ကာ ပြာလောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လာတာဟု ကြိမ်းဝါးရင်း သူမကို ဖက်နမ်းပစ်တော့သည်။

ပထမတော့ သူမလည်း လန့်သွားပုံရသည်။ သူမပါးပြင် တလေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းမွေးပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တော့ သူမ ကျွန်တော့် တို့ ငေးကြောင်ကာ ကြည့်သည်။

တစ်စက္ကန့် . . . နှစ်စက္ကန့် . . . အဲဒီနောက် . . . ‘ဖြောင်း’ခနဲ တစ်ချက်မြည်ပြီး ကျွန်တော့်ပါးတစ်ဖက် ပူစပ်၊ မျက်နှာပျက်ကာ လည်ထွက်သွားပါသည်။

သူမလည်း ပြေးတော့၏။ နောက်တစ်နေ့မှစ၍ နှစ်ရက် တိတိ သူမ ကျောင်းမတက်ပါ။ ကျူရှင်လည်း မလာပါ။ ကျွန်တော် လည်း သွားမခေါ်ရဲပါချေ။ သုံးရက်မြောက်နေ့က စနေနေ့ဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ်ဖြစ်သော်လည်း ညနေကျူရှင်ချိန်ရှိသည်။ ကျူရှင်က ဝိတ်ဟောင်းမှတ်တိုင်မှာ တက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်မှ လမ်းလျှောက်သွားလျှင် သို့မဟုတ် စက်ဘီးနှင့် သွားလျှင် ရသော နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ စက်ဘီးရှိသဖြင့် ကျောင်းပဲတက် တက် . . . ကျူရှင်ပဲသွားသွား စက်ဘီးနှင့်သာ သွားကြသည်။

ထိုနေ့က သူမ ကျူရှင်သွားဖို့ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပါ သည်။ အဝါနုရောင် ဂါဝန်စကတ်ပွပွလေးနှင့် လှချင်တိုင်း လနေ သော သူမကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ထွက်မတွေ့ရဲဘဲ အိမ်ခန်းထဲ

က ချောင်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ဖိုခနဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်လာကာ ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ ခုန်ဆောင့်သောအသံတွေပါ ကြားလာရခိုက် အမေက...

“သားရေ... နှင်းဝေလေး ရောက်နေပြီ”

ဆိုမှ... ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်သံများ တိခနဲ ရပ်ကုန်ကာ မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ရသည်။ ဒါတောင် ဖိုးသိုး ဖတ်သပ် ဖြစ်နေသော စိတ်ကြောင့် ဖိနပ်စီးရင်း ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်ပြန်တိုက်ပြီး ဝိုက်စိုက်ဝိုက်စိုက်ဖြစ်ကာ အိမ်အောက် ရောက်သွားသည်။ အောက်ရောက်မှပင် လှေခါးသုံးထစ်ကို ခုန်ချသလိုဖြစ်မှန်း သိတော့သည်။

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သူမရယ်ပါသည်။ အတော်လေး လှသည်။ ထိုအရယ်အပြုံးရုရုလေးနှင့် မျက်နှာကို... ခုချိန်ထိ အမှတ်ရနေလောက်အောင် ချစ်စရာကောင်းသေးသည်။

စက်ဘီးတွန်း၍ ထွက်လာပြီး သူမဘေးသို့ ရောက်တော့သူမက...

“ဒီနားက လမ်းမကောင်းဘူးဟာ... ဟိုးရှေ့ရောက်မှ စီးမယ်”

“အင်း...”

ကျွန်တော်လည်းမကြည့်ရဘဲ... ‘အင်း’... လိုက်ကာ ဆက်တွန်း၍ထွက်သည်။

သူမလည်း စက်ဘီးဟိုဘက်ကနေ လိုက်လျှောက်သည်။ အတော်လေး လျှောက်မိတော့မှ သူမက မေးပါသည်။

“နင် ငါ့ကို ချစ်နေတာ မဟုတ်လား... အထူး”

ကျွန်တော် ‘အင်း’ ဟု အသံထွက် ဝန်ခံလိုက်ပြီးမှ... ရှက်သလိုလိုကြီး ဖြစ်ကာ... ရင်ထဲမှာလည်း ဘာကြီး မျိုချထားမိမှန်း မသိသလို ဖြစ်လာသည်။

“မသာကောင်... နင် ချစ်ရင်ချစ်တယ်လို့ ပါးစပ်က ပြောပါလား၊ မပြောဘဲ အဲ့သလို လာလုပ်တော့ ငါလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ ခိုက်မိတာပေါ့”

အမှန်တော့ ထိုနေ့ညနေက ကျွန်တော် သူမကို ချစ်သလား ချစ်ဘူးလား မသေချာ၊ သေချာတာက အသည်းတယားယား ဖြစ်နေသောစိတ်ကို ထိန်းရင်း မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လွတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ ချစ်တယ်ဟု ဝန်ခံလိုက်မိသည်။ လိမ်ညာမိသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း အခုမှ ဒီလိုခံစားမိတာဟာ ချစ်တာလို့ ခေါင်းစဉ်ရသွားပြီး... ထိုခေါင်းစဉ်နှင့် စိတ်ခံစားမှုက လုံးဝကွက်တိကျသလို ဖြစ်နေ၍... ဒါဟာ မညာဘူးလို့ ယုံကြည်ကာ စိတ်ရှင်းရှင်းနှင့် ဆက်ရင်းပါသည်။

“နင်ရော... ငါ့ကို ချစ်လား!”

“မသိဘူး”

“ဟာ... အဲ့ဒါဆို တန်းလန်းကြီးပေါ့ဟ”

“အေး... တန်းလန်းပဲထား... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ နင် ထာထာချစ်ရင်... ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့နေ့မှာ... အောင်ရင် ငါ့ကို ရည်းစားစကား လာပြော၊ မအောင်ရင် မပြောနဲ့”

၂၈ နတ်ရွာစိုး

အောင်လို့ လာပြောရင် နင်လိုချင်တဲ့အဖြေကို ငါ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မယ်... ဘယ်နှယ့်လဲ”

“အို... တကယ်နော်...”

“တကယ်...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ... တစ်ရွတ်လောက်”

“ဟင်... မမှတ်သေးဘူးလား!”

“အာ... အေး... အေး... လက်ဆကလည်း ပြင်းလိုက်တာ၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိ ညာဘက်ပါးတစ်ခြမ်း ယောင်နေလို့ အမေ့မသိအောင် ဘယ်ဘက်ပါးကို လျှာစောင်းလေးထိုးပြီး ဖောင်း ပေးထားရတယ်”

“အခီခီခီ... အဒေါ် တကယ်မသိလိုက်ဘူးပေါ့”

“သိတာပေါ့... ငါ့သားလေး ဝလာတယ်တဲ့”

သူမ ရယ်ရင်း... စက်ဘီးစီးဖို့ နောက်ကယ်ရီရာ ခုံသို့ ရောက်လာပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပုံမှန်ထက် နည်းနည်းပိုထူးခြားသော အတွဲလေး ဖြစ်လာပြီး ဆယ်တန်းတက်ကြသည်။

အဖြေရမည့်နှစ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ပို၍ကြိုးစားကာ အောင်အောင်ဖြေပါသည်။ အောင်သည်၊ အောင်တာမှ သူမထက်တောင် အမှတ်ပိုများသည်။

အောင်စာရင်းထွက်သည့်နေ့က ကျွန်တော်နှင့်တစ်ခုံတည်း ထိုင်ကြသော မြဘုန်း၊ ဝေဖြိုး၊ ထွန်းကျော်နှင့် ခင်မောင်တို့... ကား

ဪ... မေ့ ၂၉

နှင့်ရောက်လာကြပြီး ပဲခူးမှာရှိသော မြဘုန်း၏အဒေါ်က မြဘုန်းကို တတိပေးထားကြောင်း၊ ဆယ်တန်းအောင်လျှင် အတူတူ အောင်ကြသော သူငယ်ချင်းတွေပါ ခေါ်လာပြီး... စားချင်တာစား ချက်ကျွေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြန်လျှင် တစ်ယောက်ကို မုန့်ဖိုးတစ်သောင်းစီ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ အတင်းဆွဲခေါ်ကြပါသည်။

အမေကလည်း လိုက်သွားလိုက်ပါ သားရယ်ဟု မြဘုန်းတို့ကို အားနာစွာ ပြောပေးသဖြင့် ကျွန်တော်ပါသွားသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ချင်သည်။ ဆယ်တန်းအောင်၍ ပျော်သောအပျော်အား သူငယ်ချင်းများနှင့် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ခွင့်ရပြီး မုန့်ဖိုးတစ်သောင်းလည်း ရမည်ဆိုသောကြောင့် ပိုပျော်ကာ လိုက်သွားသည်။ မုန့်ဖိုးထဲက အမေ့အတွက်နှင့် နှင်းဝေဝေ အတွက် ပဲခူးက လက်ဆောင်ဝယ်လာရမည်ဟုပင် မှတ်ထားလိုက်သေးသည်။

သို့သော်... အောင်စာရင်း ထွက်သည့်နေ့မှာ နှင်းဝေဝေကို ရည်းစားစကား ပြောဖို့ကိစ္စအား မေ့သွားသဖြင့် သူမ အကြီးအကျယ် ဒေါပွကာ စိတ်ဆိုးသွားပါသည်။ ပဲခူးကအပြန် အိမ်ကို ည(၁၀)နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောကြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် သူမထံ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်ရောက်သည့်အချိန်မှာ သူမညှော်ခန်းထဲက ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ပုံဆွဲစာအုပ်နှင့် ပန်းချီပုံလေးတစ်ပုံ ခဲကောက်နေလေသည်။ ပီပြင်သော ပန်းချီပုံတစ်ခု မဖြစ်သေးသော်လည်း သူမ ရေးဆွဲနေ

သောပုံမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲကနေ အဝေးကို မျှော်ကြည့်နေသောပုံဖြစ်မည်။

“နင်... အရမ်းပျော်ခဲ့မှာပေါ့”

တိတ်ဆိတ်နေသော ဧည့်ခန်းလေးထဲ တိုးတိုးညင်းညင်း ထေ့လိုက်သော သူမစကားသံက ကျွန်တော့်ရင်ကို ပြင်းစွာထိမှန်ကာ မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။ မနေ့က မြအုန်းတို့နှင့် အတူသွား ရင်း ပဲခူးမရောက်ခင် အင်းတကော်လောက်မှာကတည်းက မေ့နေ သောကိစ္စအား သတိရကာ ရင်ပူဖောင်းပူ ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြလျှင် လည်း သူမ ယုံကြည်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ . . .

ပဲခူးရောက်ပြီးမှ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့ ငါပြန်နှင့် မယ်လို့ မြဘုန်းကို ပြောပြခိုက်. . မြဘုန်းတို့ လုံးဝသဘောမတူဘဲ ဆွဲထားပါသည်။ မယုံလျှင် မြဘုန်းတို့ ခေါ်မေးကြည့်ဟု ပြောလျှင် ကော. . .

မဖြစ်နိုင်မှန်း သိ၍. . မနေ့က ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းအား စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူမက. . .

“ငါသိတာတော့ လူ့ဘဝရဲ့အရေးကြီးကိစ္စတွေထဲမှာ အချစ် ရေးကိစ္စလည်း အရေးကြီး ဦးစားပေးရမယ့် ကိစ္စတစ်ခု အပါအဝင်လို့ ထင်တာပဲ”

“အေး. . . အေးပါ. . . ငါ. . . ဟို. . . ငါမေ့ . . . မေ့”

“အင်းလေ. . . အဲဒါဆိုလည်း မေ့လိုက်ပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ နှင်းဝေ. . . ဒီစကားတစ်ခွန်းဟာ ငါ့ဘဝပါ”

“ဘာ. . . နင့်ဘဝလောက် အရေးကြီးတာကို နင်မေ့တယ်”

“ငါရှင်းပြပါရစေ”

“တော်ပါပြီ အထူးရယ်. . . မနေ့က တစ်နေ့လုံး ငါ အရူး လုပ်ခဲ့ရတာနဲ့တင်. . . လုံလောက်ပါပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူး နှင်းဝေ. . . ငါ. . . ငါ. . . နင့်ကို တကယ် ချစ်ခဲ့တာပါ. . . တ. . .”

“နင်ပြန်တော့. . .”

“နှင်းဝေ. . .”

“နင်ပြန်တော့နော်. . . ဒါပဲ”

ထိုနေ့မှစ၍ ဒီနေ့အထိ နှင်းဝေဝေထံမှ အပြန်ပဲ ရှိခဲ့သည်။ အသွားမရှိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမထံ ရင်တခုနဲ့ခုန်နှင့် ရောက်သွားပြီးတိုင်း သူမ၏မကျေမနပ် မြည်တွန်တောက်တီးသော စကားအား. . . ကြားနာ ကြေကွဲကာ ပြန်လာရစမြဲ ဖြစ်သဖြင့် ရင်ခုန် သံတွေ ကြေကွဲကုန်ပြီး အသွားပျောက်၍ အပြန်တစ်လျှောက်လုံး လွမ်းဆွတ်နာကျင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ သူမကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ သူမ၏အလှတရား ကျော်ဇောသတင်းကြောင့် ကျောင်းမှာရော အပြင်မှာပါ နေရာစုံ အလွှာစုံက ပုရိသများ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဝင်တစား ကမ်းလှမ်း ထားပါစေ၊ သူမဘက်မှ လုံးဝတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိသေးဘူးဟု သူမ၏ ပြောရေးဆိုခွင့် သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ထံမှ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ

၃၂ နတ်ရွာစိုး

ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် သိခဲ့ရသဖြင့် . . ထိုမျှော်လင့်ချက်ပါးပါးလေးဖြင့်
သာ ခါခါထုတ်နေသော သူမအနားသို့ အောင့်အည်းသည်းညည်း
ခံကာ ကပ်နေရတော့မည်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အကြောင်း ဖောက်သည်ဖေး
ရတာ အတော်လေး ပြည့်စုံသွားပြီ ထင်ပါသည်။

မင်းမချစ်တော့ဘူးဆိုလို့
ငါ့ကိုယ်ထဲ ငါပြန်ခန့်ချပြီး
နလုံးသားက အနာကို ဆရာမိုလိမ်းပေးရင်း
အသည်းရဲ့အတွင်းဒဏ်ရာတွေ
ဂရိတ်ဝေါဒန်ကြွလိမ်းဆေးလောင်း
အဆုတ်ထဲမှာတောင် အသက်ရှူရတာ မကောင်းတော့လို့
“အဘထ” ဘူးလေးပေးခဲ့ရတယ်။
နောက်ထပ် မင်းမုန်းချင်လည်း မုန်းလိုက်ပါကွယ်။
မြွေပွေးကိုက်တာနဲ့ မိုးကြိုးပစ်တာကလွဲရင်
ကြော်ငြာထဲက ဆေးတွေနဲ့ အေးဆေးပါပဲ။

အာန်း (သုံး)

ဗွန်

တော်ကျောင်းသွားဖို့ အပြင်ထွက်လာပြီးမှ ထမင်းချိုင့် မေ့သွား၍ အိမ်ထဲတစ်ခေါက်ပြန်ဝင်ကာ ထမင်းချိုင့် ယူရသည်။ အမေ ဈေးသွားသဖြင့် အိမ်ကို သော့ခတ်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲရောက်ဖို့ သော့ပြန်ဖွင့်ရသည်။ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး သော့ပြန်ပိတ်ရသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၈:၀၀)နာရီ ထိုးတော့ နည်း။

နှင်းဝေဝေကို မိပျိုမလားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ယော့ကို

ပန်းအိုးထဲ ထည့်မထားမိဘဲ အိတ်ထဲ ထည့်ယူလာတာ. . လမ်းထိပ်
ရောက်မှ ကျောင်းသားကတ် ပါမပါ နှိုက်စမ်းရင်း သော့ကို တွေ့၍
စိတ်ညစ်ကာသွားသည်။ ငါ့နှယ်ကွာ. . . အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှ။
သော့ပြန်မထားလို့ မဖြစ်၊ အမေပြန်လာလို့ သော့ရှာမတွေ့လျှင်
ပြဿနာ။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်ရပြန်လေသည်။

“ဟေ့. . . ဪ့မေ့. . . ဘာမေ့ပြန်ပြီလဲကွာ”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့. . လမ်းထဲက မီးသွေးရောင်းတဲ့
အညာသားဖြစ်၍. . .

“မင်းဂျီးဒေါ်ပဲဟေ့”

ကျွန်တော် အချဉ်ပေါက်စွာ အော်တုတ်ခဲ့ပြီး ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။ မနော့. . . ထွန်းကျော် အောင်ဇေယျထိပ်က
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ရင်း. . ဆိုင်ထဲကဝိုင်းမှာ နှင်းဝေဝေ
တို့ သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက်နှင့် အောင်ဇေယျထိပ်က ပွဲစားသက်ဆွေ
နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း အဖွဲ့ကျနေတာ တွေ့ခဲ့တယ်ဟု ကျွန်တော့်ကို
ဝင်ပြောသွားကတည်းက သူမဆီ ချက်ချင်းထပြေးသွားချင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထွန်းကျော် အိမ်ကို ရောက်လာတော့ ည(၉)နာရီကျော်
နေပြီ။ ထွန်းကျော် ပြန်တော့ (၉)နာရီခွဲ။ ရင်းနှီးပြီးသားတွေဖြစ်၍
ထိုအချိန်ကြီး သွားတွေလျှင် ဖြစ်သော်လည်း လူမှုရေးအရ စည်း
ကမ်းလေးတော့ ရှိသင့်သည်။ အချိန်မတော် မိန်းမသားနှစ်ယောက်
တည်းနေသောအိမ်သို့ သေရေးရှင်ရေးမှ မဟုတ်လျှင် မသွားသင့်၊

ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲ ပူပန်မှုအား တစ်ညလုံး မျှထားရကာ ဒီမနက်မှ
ကျောင်းသွားရင်း သူမကို ဝင်တွေ့ဖို့ စိစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တံစက်မြိတ်အောက်က ကပ်(စ်)မိပန်းအိုးထဲ သော့ကို ထည့်
ထားခဲ့ပြီး မပြေးရုံတစ်မည် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမတို့က လမ်း
ထိပ်ရောက်အောင် ထွက်သည်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်ဝင်းဘေး
ရောက်နေပြီမို့လို့ အိမ်ကနေ သိပ်စောစောထွက်လေ့မရှိ၊ ထို့ကြောင့်
မိနိုင်သည်ဟု တွေးကာ အားထည့်၍ လျှောက်ပစ်သည်။

လမ်းသွယ်ထိပ်သို့ အရောက်မှာပင် မိုးက ဂြိုဟ်တုဆက်
သွယ်ရေးဝင်းကို ဖြတ်ပြေးကာ တဝေါဝေါ အော်မြည်လာပါသည်။
သေပြီ. . . ထီးမေ့ခဲ့ပြန်ပြီ။

မိုးသံလေသံ သောသောညံကာ ဖွေးခံအောင် အပြေးရွာချ
လာသော်လည်း ကျွန်တော်ရှိရာလမ်းပေါ် မရောက်သေးသဖြင့်
ကျွန်တော့်လိုပဲ ထီးမပါသူများ ပြေးကြသည်။ တချို့က နီးရာ ကွမ်း
ယာဆိုင် မုန့်ဆိုင်တွေထဲ မိုးဝင်ခိုကြသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ မဖြစ်။ နောက်ထပ်တစ်မိနစ်၊ တစ်
စက္ကန့်ပင် အချိန်ဖြုန်းလို့ မဖြစ်သဖြင့် ခြေလှမ်းတွေကို အတွန့်အတုန်
မခံဘဲ ဆက်လျှောက်သည်။ ကောင်းကင်ပေါ်က တိုက်လေယာဉ်
အုပ်နှင့် ဗုံးကြဲနေသည့်ကြားက နည်းနည်းမှ မဖြူဘဲ ရှေ့သို့ ရဲဝံ့စွာ
တက်တိုက်နေသော စစ်သားတစ်ယောက်၏ မာန်ဖွဲ့မျိုးဖြင့် အံ့ခဲကာ
လျှောက်သည်။ ရောက်သွားသည်။

“ဟဲ့သား. . . ထူးထူး၊ မင်း ထီးလည်းမပါ ဘာလည်း မပါနဲ့၊

အကုန်ခွဲကုန်ပါရောလား... ”

“ရတယ် အန်တီ... နှင်းဝေရော...”

“နှင်းဝေ သွားပြီ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်မှာ ချိန်းထားလို့ဆိုပြီး စောစောကပဲ ထွက်သွားတာ...”

“ဟုတ်... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ထီးယူသွား”

“ရတယ်... ခွဲနေပြီ”

ပြောပြီး ပြန်ထွက်ကာ မိုးရေထဲမှာတင် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီနှစ် မိုးကတော့ လွန်လွန်းသည်။ ဧပြီလ ပထမအပတ်ကတည်းက ကွမ်းသီးလုံးလောက် မိုးပေါက်တွေနဲ့ ရွာချလာတဲ့မိုးက နားလွန်းလှ နှစ်ရက်ထက် မပိုဘဲ ပက်ပက်စက်စက်ကို ဆက်တိုက် ရွာနေတော့ကာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း မြောက်ဘက်က လယ်ကွင်းတွေလည်း ရေတွေပြည့်ပြီး ပင်လယ်ကြီးလို ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မြောင်းတွေလျှံပြီး ကားလမ်းပေါ်တင် ရေတွေကျော်စ ပြုလာသည်။ အောင်ဇေယျထိပ်က ဆိုင်ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ သူမနှင့် လူတစ်ယောက် စကားကောင်းနေရာမှ ကျွန်တော့်ကို သူမ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“နင်... ထီးမေ့လာပြန်ပြီ မဟုတ်လား!...”

ကျွန်တော်ဘာမှမပြောပဲ ခုံတစ်လုံး ဆွဲကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ ညီလေး... မှာလေ”

သူမနှင့် စကားပြောနေသောသူက ဖော်ရွေစွာ လောကွတ်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော်အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ကျဆိမ့်တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

“သူက... ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ နှင်းဝေဝေရဲ့”

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းပါ... မြတ်လင်းထူးတဲ့...”

“ဪ... နှင်းဝေဝေတို့နဲ့ မေဂျာတူပဲလား!...”

“ဟင့်အင်း... သူက ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကပါ...”

“ဪ... အေးကွာ၊ အစ်ကိုက သက်ဆွေပါ။ ကျောင်းပြီးတာတော့ သုံးနှစ်လောက် ရှိပြီ... အလုပ်ကတော့ အရောင်းအဝယ် ပါပဲ၊ နှင်းဝေဝေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်တာဆိုတော့ လူရင်းပဲပေါ့ကွာ... ဟုတ်ပြီလား...”

ကျွန်တော် လူမှုရေးပြီး ပြီးလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲ အတော်အောင့်သွားသည်။ နှင်းဝေဝေနှင့် ပတ်သက်လာအောင် လူရင်းဆိုတော့... နှင်းဝေဝေက သူ့အတွက် ဘယ်လောက်တောင် ရင်းနှီးသွားပြီလဲ။ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကို ဘေးမှာ ထားပြီး ပြောဆိုနေကြပုံကတော့ တော်တော်ရင်းနှီးနေကြပြီဟုတောင် ပြောနိုင်သည်။ ဘယ်တုန်းက စတာလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

“ကိုသက်... ဒီတစ်ခေါက် မူဆယ်ဘက် တက်ရင် ကျွန်မအတွက် ခေါဖုတ်တွေ ဝယ်ခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့နော်...”

“အာ... စိတ်ချ၊ ကျန်တာပဲ မေ့မယ်... နှင်းဝေအတွက်”

www.burmeseclassic.com

ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

ကျွန်တော် နားထောင်ရင်း လက်ဖက်ရည်က လိုတာထက်
ဒို့ကျပြီး နည်းနည်းမှ မဆိမ့်တော့သဖြင့် ခုံအောက်က အမှိုက်ပုံးထဲ
သွန်ထည့်ကာ ရေနွေးငွေ့လိုက်သည်။ သူမက. . .

“ဟဲ့. . . ဘာလို့ သွန်လိုက်တာလဲ!”

“မသောက်ချင်လို့”

“မသောက်ချင်ဘဲနဲ့များဟာ. . . နင်က သူဌေးကျနေတာပဲ”

“ထားလိုက်ပါ. . . ဒီဝိုင်းက ကိုယ်ရှင်းမှာပဲ၊ ညီလေးရော
ဘာစားဦးမလဲ!”

“လူသား”

“ဟမ်!! . . .”

သက်ဆွေဆိုသောပုဂ္ဂိုလ် လန့်ကာ ခါးပါစန့်သွားသည်။
သေချာကြည့်မှ အသားဖြူဖြူ၊ လူပုံချောချော၊ သဘောကောင်း
မနောကောင်း၊ အပြောကောင်း ပုရိသကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ
ကျွန်တော် သတိထားမိပြီး ပြီးဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်
ထိုပုရိသကြီးက. . . ကျွန်တော့်ထက် ကိုးဆ၊ ဆယ်ဆလောက် ပို၍
ခန့်ညားသည်။

တည်ကြည်သော ဥပမိနှင့် ပိရိသောနှုတ်ခမ်းအလွှာက
ပန်းနုရောင်ပါ သမ်းနေသေးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းညိုညို၊ အသားညိုညို
ကျွန်တော့်လိုလူက သူနှင့်ယှဉ်လျှင် အတော်ပင် နံနံ့ကာ အားငယ်
စရာကောင်းလှပါသည်။ သို့သော်. . .

မနေ့ညက ထွန်းကော့ပြောသွားခဲ့သော စကားများက
ထိုပုရိသချောလှကြီး ရေဆေးငါးကြီး. . . ဘွာ. . . ဘွာ. . . ယောက်ျား
ဆိုတော့ ရေချိုးထားသော နွားကြီးအား. . . ကျကျနန ထုရိုက်နိုင်
သော စကားတင်းပုတ်များဖြစ်၍ နိုင်ငံနယ်နိမိတ် ကျဉ်းပေမယ့်
နူးကလီးယားဗုံးကျည် ခင်းထားနိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်လို ခပ်တည်တည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်. . . သက်ဆွေက မိကျောင်းသားရေအစစ်
နှင့်လုပ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်၍. . . နှင်းဝေဝေရော
ကျွန်တော်ပါ မြင်သာအောင် ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်ကြားမှ ညပ်နေ
သော တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ပြုံးစေ့မျက်နှာ
နှင့်. . .

“ငါ့ညီက. . . အတော်နောက်တတ်တာလဲကွ၊ အဟဲဟဲဟဲ”

“မနောက်ပါဘူး အစ်ကိုရ၊ . . . တကယ်စားချင်နေတာ၊ အိမ်
ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့လူတွေ. . . မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ
ချောင်ထိုးပြီး အချောင်လိုက်တိုးနေတဲ့လူတွေ. . . အိမ်ထောင်ရှိပါ
လျက်နဲ့ လူပျိုကြီးစတိုင်ဖမ်းပြီး အပျိုကြီးတောင် မငမ်းဘဲ အပျိုလေး
တွေ လှမ်းနေတဲ့သူတွေဆို ဘာဘီကျူးတောင် လုပ်ပစ်ချင်တာ
အနည်းဆုံး ဆာတေးလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ
အဲ့သလို လူတစ်ယောက်လောက်ကို ဖမ်းသတ်ပြီး ကောင်လုံးကင်
ပွဲတော် လုပ်ပေးရင်ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားထားတယ်
တကယ်ပြောတာ. . . အဟဲဟဲဟဲ. . .”

“ဟဲဟဲဟဲဟဲ. . .”

ကျွန်တော်... ပြောရင်း သက်ဆွေမျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မချိမဆန့် ကြိတ်ခံနေရသော မျက်နှာအား နှင်းဝေဝေရှေ့မှာ ပေါက်ထွက်မသွားအောင် ကြိုးစားရယ်ပြီး နေရသဖြင့်... လေးရက်ခရီးလောက် ခြင်းထဲပိလာပြီး နေပူထဲ တစ်ပတ်လောက် ထားရောင်းတာတောင် ဝယ်သူမရှိ၍ ဘေးဖယ် ထားရသည့် ပန်းသီးခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို ညှိပုပ်ပြီး အရည်ပါ လည် လာသည်။

သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒေါသမျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့် ပြီး ဟိုလူကိုတော့ အားနာသလို တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော မျက် ဝန်းမျိုးနှင့် မျက်တောင်ကော့ကော့ရှုပ်ရှုပ်ကြီးတွေကို ပုတ်ကာ ခတ်ကာ ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပိုပြီးတင်းသွားသည်။

ဒါပေမယ့်လည်း အနီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကဲ့သို့ပင် အရယ်အပြီး မပျက်ဘဲ...။

“ကျွန်တော် မနေ့ကတောင် မသိတာနဲ့ တွေ့သေးတယ်”

ထိုစကားတစ်ခွန်းက သက်ဆွေမျက်နှာကို စူပါဂလူးနှင့် အပက်ခံရသလို အပြိုလိုက်ကြီး တိခနဲ ငြိမ်သွားသည်။

“အစ်မက... အစ်ကို့ထက် မှဏ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်...။”

ထိုအခါ... သက်ဆွေက စူပါဂလူးနှင့် လှုပ်လို့မရအောင် ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကြီးကို တင်ဒါနှင့် ကပျာကသီ ပွတ်ဖျက်လိုက်သလိုမျိုး နှာခေါင်းတွေ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်လှုပ်လို့

ရလာပြီး အပြုံးကြီးပျက်ကာ အတည်ကြီးဖြစ်လာသည်။ မျက်လုံးတွေ ကတော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပို့ထားလက်စဖြစ်၍ မဖျက်။

“ညီလေး... ဘာတွေပြောနေတာလဲ!”

“ဟာ... အစ်ကိုက အရမ်းမေ့တတ်တာပဲကိုး၊ နှစ်ဆယ် ကုန်တိုက် မင်္ဂလာခန်းမမှာတုန်းက အစ်ကိုတို့လင်မယားနဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်တာလေ... မှတ်မိလား၊ အစ်ကိုအမျိုးသမီးရဲ့ အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေက ဌာနအတူတူ လုပ်ခဲ့ကြတာကိုတောင် စကားပြောရင်း သိသွားကြလို့ အစ်မက အိမ်လာလည်ဖို့တောင် ဖိတ်သွားတာ...။”

သက်ဆွေ မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ မှတ်လည်း မှတ်မိသွားပါ သည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မဟုတ်... ထွန်းကျော်ကို။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထွန်းကျော်ဆိုတဲ့ကောင် ဘာကြောင့် ငါ့မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ချောလာသလဲဟုတော့ တွေးချင်မှ တွေးပါမည်။ ဒီကောင် ငါ့ကို လူလည်ကျနေပြီဟု တွေးလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဘက်က အတိအကျကို ဖောထားသဖြင့် ထပ်မတွန့်ရဲဘဲ မျက်နှာရဲရဲကြီးနှင့် ကျသင့်ငွေရှင်းကာ နှင်းဝေဝေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွား လေတော့သည်။ သက်ဆွေ ထွက်သွားမှ...။

“နင်ဘာလာဖြစ်နေတာလဲ အထူး...။”

“ဟေ... ဘာဖြစ်တယ်ထင်လို့လဲ!...။”

“သိပ်... ပဲ့တာပဲ...။”

“အဟတ်ဟတ်... အီးဟီးဟီးဟီး... ချမ်းလိုက်တာ...။”

ဘူး”

“ချမ်းရင် သေလိုက်. . . နည်းနည်းမှ လူမှုရေး နားမလည်

“အား. . . ဒါတော့ များသွားပြီ နှင်းဝေ”

“များတော့ ဘာဖြစ်လဲ. . .”

“ငါ ပဲ့ချင်ပဲပါစေ. . . ငါချစ်တဲ့ နှင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ နှုတ်တဲ့ ဘဝလေး မပဲ့ရင် တော်ပြီ၊ ငါ လူမှုရေး နားမလည်ဘူးပဲထား၊ အချစ်နဲ့ သစ္စာတရားကို နားလည်တယ်. . . ရှင်းလား!”

“ဟဲ့. . . နင်က ဦးသက်ကို အိမ်ထောင်ရှိလျက်နဲ့ မရှိချင် ဟန်ဆောင်ပြီး ငါ့ကို လာပိုးပန်းနေတယ်လို့ ထင်နေလား!”

“အမှန်ပဲလေ”

“တောက်. . . ငါက သူငယ်နှစ်စားလား အထူး၊ ပြီးတော့ ဦးသက်က အံ့သလိုလူမျိုးလို့ နင်ထင်သလား၊ ငါနဲ့ မခင်ခင်က တည်းက သူဟာ အိမ်ထောင်သည်ပါလို့ ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပြီးမှ ခင်ကြ တာ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ကျောင်းကနေ ပန်းချီအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးခဲ့တဲ့ ငါတို့ စီနီယာ၊ သူ့အိမ်ကိုလည်း ငါတို့ ရောက်ပြီးပြီ၊ သူ့မိသားစုနဲ့ လည်း မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီ၊

အခု ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့လိုအပ်တဲ့အခက်အခဲနဲ့ အထောက်အကူပြုမှုတွေ သူ့ဆီက အကူအညီ ရနေတယ်၊ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်စတူဒီယို ရှိတဲ့အတွက် ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့အတွက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လေ့ကျင့်နိုင်သလို ပညာရပ်ပိုင်း လေ့လာမှု အထောက်အကူ အများကြီး ဖြစ်တယ်၊

အခု နင်သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ အခွင့်အလမ်းတွေကို ပိုးစိုးပက်စက် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ် ဆိုတာ ရော သိရဲ့လား၊ ဟင်း. . . တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်. . .”

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေ နွေးအိုးကြီးထဲ အနှစ်ခံထားရသလို ခံစားသွားရသည်။ သေပြီပေါ့။ သေတာနဲ့ ဘာမှမထူးအောင် အမှားတစ်ခုကို ကျကျနနကြီး ကျူး လွန်လိုက်မိပြီဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ကောင်လုံးကင်ပွဲတော် လုပ်ပစ် လိုက်တာလဲ ကောင်းတော့သည်ဟု တွေးရင်း. . . သူမအနားမှ ရှုံးနိမ့် စွာ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

မိုးက ရွာတော့ရွာသည် စောစောကလောက် မသည်း။ သို့သော် လေက တဟဲဟဲနှင့် တိုက်ခတ်နေသေး၍ သစ်ပင်ကြီးငယ် တွေ ကျွန်တော့်လိုပင် ယိမ်းခါနေလေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထပြီး အောင်ဇေယျတိုက်တန်းရှေ့မှ ဖြတ်ကာ လမ်းကြားဈေးသို့ ဝင်သည်။ ထိုမှ တောင်မြောက်လမ်းဆုံသို့ ဖောက်ထွက်သည်။ မီးပွင့် လမ်းဆုံကိုဖြတ်ကာ ဘုရားရှေ့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခါတိုင်းတော့ သံလမ်း ဒီဘက်ခြမ်းကနေ ကားစောင့်စီးလို့ ရသည်။ ဆိုက်ကားဂိတ်ရှေ့တည့်တည့်က ကားမှတ်တိုင်ပင် ဖြစ် သည်။ ခုတော့လမ်းဆုံမှတ်တိုင်က သံလမ်းဟိုဘက် ရောက်သွား သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ၊ ကျွန်တော်သိတာတော့ ရထား သံလမ်းကူးတံခါးပိတ်လျှင် အရမ်းကြာပါသည်။ ရထားက ဘယ်သို့ နေမှန်းမသိ၊ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်တတ်သော လမ်းကူး

တံခါးစောင့်ဝန်ထမ်းကြောင့် နာရီဝက်နီးပါး ကြာအောင် စောင့်ရသောအခါများလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကားဆရာများ သံလမ်းတံခါး မပိတ်လျှင် ရထားလမ်းတစ်ဖက်သို့ အလျင်အမြန် ဖြတ်ကူးပြီးမှ လူအတင်အချ လုပ်တတ်လာကြသည်။ အသွားရောအပြန်ပါ ထိုအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

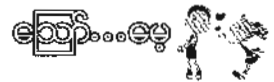
ကားမှတ်တိုင်မှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ ကျောင်းသွားဖို့ ကားစောင့်နေကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်နှင့်နေကြ. . အဲ. . ဟာ. . သွားပြီ။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထမင်းချိုင့် မေ့ကျန်နေခဲ့သည်။ အတွေးနှင့် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သလို ဖြစ်ကာ လန့်သွားသည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှာ နှင်းဝေဝေ၊ ကျွန်တော်ရပ်သဖြင့် သူမလည်း ရပ်ပြီး လက်ထဲက ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းပေးသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ. . . ငါမေ့သွားတာ”

“အေးပါ. . . နေရာတကာမေ့ အကုန်လုံးမေ့. . . ကြားလား၊ သေဖို့ကျတော့ မမေ့ဘဲ သတိတရ သေသွားရင်. . . နင့် အလောင်းပေါ် တက်ခုန်ပစ်မယ်”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်သွားသောသူမကို ကျွန်တော် ပင့်သက်ရှိက်ကာ ကြည့်မိသည်။ နောက်ကနေ အသံမပေးဘဲ ပညာပေးဖို့ တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်လာတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။ သူမနှုတ်ဖျားမှ စိတ်ပျက်တယ်ဟု ညည်းတွားသော်လည်း သံယောဇဉ် မပျက်သေးဘဲ ဂရုစိုက်နေသေးသဖြင့် အဝေးရောက်မှ

တစ်ခါလောက် ပြန်လှည့်ကြည့်ဦးမလားဟု လောဘတက်စွာ ငေးနေမိပါသည်။

ကွယ်ထားသော ထီးကလေး လှုပ်ခနဲဖြစ်သွား၍ ကျွန်တော့် ခင်တွေ လှုပ်ခါလာပြီး လက်ငှေ့ယမ်းပြဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်. . . သူမ လှည့်ကြည့်ဖို့ ပြင်လိုက်သော လှုပ်ခြင်းမရှိမဟုတ်။

သေချင်းဆိုး ‘လေ’ က ငှေ့ယမ်းလှုပ်ခါသွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“Weather က ဆိုးလိုက်တာဗျာ၊
ဆရာတို့ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ...”
“အဟင်းဟင်း...အတွေ့အကြုံရယ်...”
ဒါလေးတော့ လိုတာပေါ့ဗျာ”
ကျွန်တော် ကြော်ငြာကို ကြည့်ပြီး...
အသိတစ်ခု လင်းလာတယ်။
အော်ရာမင်းဂျီနီ
ချစ်သူဆီက အဖြေရအောင် လုပ်ရမယ်။
“အဟတ်ဟတ်...အတွေ့အကြုံရယ်
ဒါလေးကတော့ လိုတာပေါ့ဗျာတဲ့...ဟုတ်မှာ...ဟုတ်မှာ...”

အာန်း (လေး)

ရာ သီဥတုလည်း ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး မေ့သွားတာ
လား မဆိုနိုင်။ မိုးရွာတာ ရပ်သွားပြီး နေတောင် ပွင့်လာသည်။
(၂၀၅)တစ်စပေါ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ မိုးရေတွေ ရွှဲနှစ်
နေပြီး အားလုံးလိုလို ခြောက်သွေ့နေကြခြင်းဖြင့် လောကကို ဆန့်
ကျင်စွာ ကျွန်တော် ကျောင်းသို့ရောက်လာပါသည်။

ဒီအတိုင်း အတန်းတက်လျှင် အဖျားပြန်တက်တော့မည်
ဖြစ်၍ တစ်ချိန်လွတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို နေပူလှန်းရင်း ကင်(နံ)တင်း

ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဪ... မေ့”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထွန်းကျော်နှင့်ဝေဖြိုးတို့ဖြစ်ပြီး... ကျွန်တော့်ဝိုင်းမှာ ခုံဆွဲထိုင်ကြသည်။

“ငါ့ကို ကျောင်းမှာ အဲဒါလို မခေါ်နဲ့လို့ ပြောထားရက်နဲ့ကွာ”

“ဆောရီး... ဆောရီး... မင်းမိုးမိထားတာလား!”

“မမြင်ဘူးလား... ရွဲနေတာ”

ထိုအခါ ဝေဖြိုးက ထွန်းကျော်ကို လက်တို့၍...

“ဒီကောင်က မိုးမိထားလို့ ခြောက်အောင် နေလှန်းတာကွာ ငါတို့ ငါးကျည်းကျပ်ကင်တွေ ဖြစ်ကုန်မယ်၊ ဟိုဘက်ခုံ ပြောင်းထိုင်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... လိုးရှင်းလိမ်းထားတဲ့ အရေပြားကို အားနာရမယ်... လာ... ဪ... အဲ... အဲ... ထူးထူး ဖြိုးယူနာနဲ့ ဆောင်ယောင်တို့လာတာ တွေ့သေးလား”

“လောလောဆယ်တော့ ဖြိုးနဲ့နာလည်း မတွေ့ဘူး၊ အဆောင်ရောင်းစားတာလည်း မကြားမိဘူး”

“လဒ... ငါအကောင်းမေးနေတာ”

“မတွေ့သေးပါဘူးဆိုကွာ ချမ်းရတဲ့အထဲ”

ထွန်းကျော် နှာခေါင်းပွတ်ပြီး အရိပ်အောက်က စားပွဲမှာ သွားထိုင်နေကာ ဝေဖြိုးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တစ်ခွက်ကွာ”

“အစ်ကိုလေး အဖတ်များများလား”

“မင်းအလှည့်ကျမှပဲ အတုံးလိုက် ထည့်သောက်၊ ငါမှာတာ

နို့စိမ်းများကွာ”

“တောကြိုက်... ဝမ်းတီးဆရာရေ...”

ထွန်းကျော်... ချဉ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စားပွဲထိုးလေး

အား ဘုရားလွှတ်နေ၍ ကျွန်တော်ပြီးရသည်။ သူမျှော်နေသော ဖြိုးယူနာတို့ ဆောင်ယောင်းတို့ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲက ခင်မြင်နှင့် မေဦးမော်တို့ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထွန်းကျော်အပြောအရ ခင်မြတ်က ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲထဲက ဖြိုးယူနာနှင့် တူပြီး... မေဦးမော်က ဆောင်ယောင်းနှင့် တူသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအမည်များမှာ မင်းသမီးနာမည်ရင်းများမဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ကောင်နာမည်သာဖြစ်၍... ကျွန်တော်လည်း ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲအား စုံစေ့အောင် မကြည့်ဖူးသဖြင့် ဘယ်မင်းသမီးကို ရည်ညွှန်းမှန်းတော့ မသိ၊ သိတာကတော့ ဖြိုးယူနာခင်မြင်က မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် နှာခေါင်းချွန်ချွန် တွဲဖက်ထားကာ ပီရီသောနှုတ်ခမ်းပါးများထက်မှာ ထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပင်။ အရပ်ကတော့ အနည်းငယ် ပု၍ အသားအကော်ဖြူသည်။

ဆောင်ယောင် မေဦးမော်က အရပ်မြင့်ကာ အဆန်အသိတ်ကောင်းသော မော်လမြိုင်သူလေးဖြစ်သည်။ ဆောင်ယောင်

၁၂ နတ်ရွာစိုး

နှင့် တူမတူတော့ မမြင်ဖူး၍ မသိ၊ မျက်နှာဖွဲ့စည်းပုံကတော့ အရပ်သာ ပုလျှင် တက္ကသိုလ်ဝွမ်းပုံနှင့် ညီအစ်မဆို ယုံလောက်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထွန်းကျော်ကတော့ ကျောင်းပြီးတာနှင့် ရွှေမြိုင်သူ ဆောင်ယောင်းလေးအား ကြောင်းလမ်းရွေးကာ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဟု ဆို၏။ ယခုအချိန်အထိတော့ ထွန်းကျော်ကြိုးစားဆဲ။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း အမြွှာသဖွယ် မခွဲဘဲ တတွဲတွဲ ဖြစ်နေသောအခါ ထွန်းကျော်ခမျာ မလူးသာမလွန့်သာနှင့် ရူးကာ တွန့်ရှာနေရလေတော့သည်။

“ဟော... လာပြီကွ”

ဝေဖြိုးအသံကို ကျွန်တော်လည်း ကြားသဖြင့် အတွေးဖြတ်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်၊ ကားကြီးဝင်းဘက်မှ ထီးတစ်လက်ထဲ နှစ်ယောက်ဆောင်းကာ လျှောက်လာနေသော ခင်မြဇင်နှင့် မေယုမော်တို့ကြောင့် ထွန်းကျော် ပျာယာခတ်ကာ ထိုင်ခုံလေးတွေထဲဆွဲသည်။

“ဟဲ့... မြတ်လင်းထူး...”

“ဘာတုန်း!...”

“နင် နေပူကြီးထဲ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ!”

“နေကသိုင်း ရှုနေတာလေ... ဟဲဟဲဟဲ၊ ဒီဘက်လာ ဒီမှာ နေရိပ်တယ်”

နောက်ကနေ ထွန်းကျော် လှမ်းနှောက်ရင်း ခင်မြဇင်တို့တို့ သူတို့ဝိုင်းဘက် လှည့်ခေါ်သည်။

“မလိုပါဘူး... နေပူတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ထီးဆောင်းပြီး ထိုင်မှာပေါ့နောဟာ”

“အေးလေ... နေဦး၊ ငါထီးပါ ထုတ်ပြီး ဖွင့်လိုက်မယ်”
ခင်မြဇင် ပြောရင်း လွယ်အိတ်ထဲက ထီးထုတ်ကာ ဖွင့်သည်။

“နင့်ထီး... မြတ်လင်းထူးကို ပေးလိုက်၊ နင်နဲ့ငါ အတူ ဆောင်းမယ်”

“နေ... နေ... နင့်တို့ဘာသာဆောင်း၊ ငါမိုးမိလာလို့ နေပူစာလို့နေတာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ခင်မြဇင်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး...

“ဟယ်... နင်ဖျားတော့မှာပဲ၊ အဲဒါ အိမ်ပြန်လိုက်ပါလား!”

“ရတယ်... ငါက ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေကျ”

ဆိုင်အပြင်ဘက်ခုံမှာ ထီးဆောင်းပြီး ထိုင်နေကြသော ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကြောင့် ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီး မနေသာတော့ပဲ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်အား အရိပ်ထီးကြီးတစ်လက် လာစိုက်ခိုင်းတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ ထီးရိပ်ရသွားသဖြင့် ထွန်းကျော်တို့ မနေနိုင်တော့ပဲ ကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ်ဆွဲကာ ဝိုင်းပြောင်းလာတော့သည်။

“ဘာလာရှုပ်တာလဲ!”

မေဦးမော် ဆီးဟောက်သဖြင့် ထွန်းကျော်ရုံ့မဲ့သွားပြီး..

“နင်ကလည်းဟာ.. မြင်တာနဲ့ ဟောက်နေတော့တာပဲ”

“အဟောက်မခံချင်ရင် အရသာရှိတာလေးနဲ့ နည့်ခံလိုက်လေကွာ.. မင်းကလည်း”

ကျွန်တော် အသာမပေးလိုက်မှ ထွန်းကျော်မျက်နှာ လင်းလာကာ..

“သိပါတယ်ကွာ.. ငါ့ညီမကြီးတွေ လာရင် ငါ့ညှော်ခံနေကျ၊ ကဲ.. ညီမကြီးတို့ ဘာစားမလဲ.. ဘာသောက်မလဲ!”

ထိုအခါ ခင်မြဇင်က..

“ကော်ဖီနဲ့မုန့်နဲ့ အရင်လုပ်ပေး”

“အိုခေ.. ရမယ်”

ထွန်းကျော် ပျော်သွားကာ ကိုယ်တိုင်ထယူဖို့ ထွက်သွားသည်။

ဝေဖြိုးက အတွဲလည်းရှိပြီး လူကလည်း လူအေးဖြစ်၍ မျက်မှန်လေး ပင့်ကာနှင့် ပြီး၍သာ နေလေသည်။

သိပ်မကြာ။ ထွန်းကျော် ကော်ဖီပန်းနှင့် ရောက်လာကာ ချပေးသည်။

“သောက်ကြနော်.. ညီမကြီးတို့ အားမနာနဲ့ သိလား၊ ဒီမှာ.. မုန့်၊ ဒါမကြိုက်လည်း ပြော.. ကြိုက်တာ မှာပေးမယ်”

ခင်မြဇင်က..

“ရပြီ.. ကျွန်မက ကော်ဖီပဲ သောက်မယ်”

“ဟင့်အင်း.. မေဦးက မုန့်ပါစားမှာ”

မေဦးမော်၏အသံကြားရသည်နှင့် ထွန်းကျော်ကိုယ်လုံးကြီးမားခဲ့ညင်း ကိုယ်လုံးကို ပွတက်လာပြီး..

“အိုး.. ဘာစားချင်လဲသာပြော.. ရစေရမယ်”

“ဟမ်ဘာဂါကို ကုလားအုတ်သားနဲ့ စားချင်တယ်”

“ဟမ်”

“ဟမ်မဟုတ်ဘူး.. ဟမ်ဘာဂါ”

ထွန်းကျော် ချွေးပြန်ချင်သွားပြီးမှ..

“အိုခေ.. ခဏလေးပဲစောင့်..”

ပြောပြီး.. ဆိုင်ထဲမှ ဒုန်းစိုင်းထွက်သွားသော ထွန်းကျော်ကို ကြည့်ကာ မေဦးမော် ခွဲခနဲ ရယ်မိသည်။ ခင်မြဇင်က..

“မေဦးရယ်.. မဟုတ်တာတွေ၊ ဒီမှာ ကုလားအုတ်သား ဘယ်မှာရမှာလဲ!..”

“အို.. ရတဲ့နေရာက ရှာပစေပေါ့၊ အစ်မ ဘာသိလို့လဲ အဲဒီလူကြီး မေဦးကို နောက်ပိုးကျနေတာ၊ ဟင်း.. လျှာထွက်အောင် မောင်းပစ်မယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ.. အားနာစရာ”

ခင်မြဇင် ညည်းတွား၍ ကျွန်တော်က..

“အားမနာပါနဲ့.. လုပ်ပါစေ၊ အဲဒါမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်တတ်တဲ့စိတ်ကို အချစ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးက သိမှာပေါ့”

“သိသားပဲ... ဒီလောက် ပေါတောတောနိုင်တာကြီးများ”

“ဟဲ့... မေဦး”

“ပြောပါစေ... ဒါမှလည်း အမှန်အတိုင်း လက်ခံနိုင်မှာပေါ့”

“ကိုမြတ်လင်းထူးနော်... ”

“ဘာတုံး”

“အဲဒီလူဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေ၊ မေဦး စိတ်ဆိုးမှာ... သိလား”

“ဒါပေမယ့်လည်း ကြိုးစားခွင့်လေးတော့ ပေးသင့်တယ်မဟုတ်လား... မေဦးရဲ့”

“မပေးပါဘူး... မေဦးမှ မကြိုက်တာ”

“သူက ကြိုက်တယ်ကွ... ဘယ်လောက်ထိ ကြိုက်သလဲဆိုရင် ဒီနှစ် ဖိုင်နယ်တန်းမပြီးခင် မေဦးမော်ရဲ့အချစ်ကို ရအောင် ယူပြီး... ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ယူမတဲ့ဗျာ”

မေဦးမော် လည်ချောင်းနင်သလို နင်သွားပြီး ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး လုပ်ပြကာ တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ ခင်မြဇင်က ပန်းရောင်ပျော့ပျော့လေး ပြုံးလျက် ကော်ဖီခွက်သောက်ရင်း ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော်လန့်ကာ တံတွေးမျိုချမိသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း...

ဘုရား... ဘုရား... ခင်မြဇင် ဒီအကြည့်ကြီးက တစ်မျိုးကြီးပါလား။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထွန်းကျော်နှင့်အတူ ဝေဖြိုးကောင်မလေးပါ၊ ပါလာပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြသည်။ ဝေဖြိုးက ကျွန်တော့်တံခါးခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ညိတ်ပြကာ ကောင်မလေးနှင့်အတူ ပြန်ထွက်သွားကြ၏။ မေဦးမော် တီးတိုးစပ်စုသံလေးနှင့်...

“အဲဒါ သူ့အသည်းလေးလား!”

ထွန်းကျော် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်ခေါ်လာတာလေ၊ ကွဲကွာနေတဲ့ ချစ်သူချင်း တွေ့ဆုံပေးတဲ့ ကုသိုလ်လေး ယူလိုက်တာပေါ့... ကွယ်... အဟဲဟဲ...”

“သူ့ကိုလည်း မမေးပဲနဲ့”

ထွန်းကျော် ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပါလာသောစက္ကူအိတ်ကို ဖွင့်ကာ သူမရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါဘာလဲ!”

“ဟမ်ဘာဂါလေ”

“ဘယ်မှာလဲ ကုလားအုတ်သား”

“ဪ... ဖွင့်ကြည့်လိုက်”

“ပြီးရော... မဟုတ်ရင်တော့ အသေပဲ”

ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ရော ခင်မြဇင်ပါ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကြသည်။ မေဦးမော်လက်ထဲ ပါလာတာကတော့ ဟမ်ဘာဂါမှ ဟမ်ဘာဂါအစစ်၊ ပေါင်မုန့်အလွှာလေးတွေကြော့ အသားတစ်ထပ်၊ သခွား၊ ဆလပ်၊ အချဉ်တစ်ထပ် ညှပ်ညှပ်ထားပြီး

အသားသာ ကုလားအုတ် ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။

မေဦးမော်က အသားနည်းနည်း ယူစားကြည့်ပြီး...

“ကုလားအုတ်သားလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ညီမလေးရယ်... ဟမ်ဘာဂါ လုပ်နေ

တဲ့ ကုလားအလုံးကြီးကိုယ်တိုင် ဒီဟမ်ဘာဂါနော်... ကားလား
ကိုယ်တိုင် အုပ်ထားတာလို့ ပြောပြီး... အာမခံလိုက်တာ၊ မယုံရင်
သွားမေးကြည့်...”

ကျွန်တော်တို့ ခွီးခနဲ ရယ်ကြ၍ မေဦးမော် ဒေါသလည်း
ထွက်၊ ရယ်လည်း ရယ်ပြီး ထွန်းကျော်မျက်နှာအား ဟမ်ဘာဂါနှင့်
ပစ်ပေါက်တော့၏။

“ဘတ်!”

“အား”

“ဟားဟားဟားဟား... ခစ်ခစ်ခစ်”

“အား... အမလေးဗျာ... အား... အား စပ်တယ်
စပ်တယ်... အား”

ထွန်းကျော် လူးလှိမ့်အော်နေ၍ ကျွန်တော်အရယ်ရပ်ပြီး
ကြည့်သည်။ မျက်နှာကို အုပ်ထားသော ထွန်းကျော်လက်ကို အတင်း
ဆွဲခွာပြီး ကြည့်တော့ ထွန်းကျော် မျက်စိမှိတ်ပြပြီး ဆက်အော်သ
ဖြင့်...

“ဟား... မျက်လုံးထဲ အချဉ်ရေတွေ ဝင်သွားတယ်...
ကန်းတော့မှာပဲ”

“ဟောတော်... လုပ်ကြပါဦး၊ မေဦးက လုပ်လိုက်ရင်
အရမ်းကြီးပဲကွာ”

“ဟာ... ငရုတ်သီးဖတ်ပါ ဝင်နေတာကွ”

“အား... အား”

“ဟေ့ကောင်... မအော်နဲ့ကွ”

“ငရုတ်သီးတောင် ဝင်နေမှတော့ အော်ရမှာပေါ့ကွာ...
အား... အား...”

“ရေ... ရေ... ဒီမှာ”

မေဦးမော်က ရေခပ်လာပြီး ပေးသဖြင့်... ကျွန်တော် ထွန်း
ကျော်လက်ကို ဖယ်ကာ...

“မျက်လုံးကို ရေထဲမှာ ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လုပ်စမ်း၊ မြန်မြန်
လုပ် ဟေ့ကောင်၊ သွေးကြောမျှင်တွေ ပေါက်ထွက်ကုန်ရင် ကန်းမှာ
နော်...”

အတော်ကြာကြာ လုပ်ခိုင်းပြီးမှ...

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ထွန်းကျော်”

“အေးကွာ... စပ်တာတော့ သက်သာသွားတယ်... ဒါ
ပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ!”

“ဘာမှ... ဘာမှ... မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို... ငါ့ကို အိမ်
လိုက်ပို့ပေးကွာ”

ကျွန်တော်လန့်ဖျပ်သွားဟန်နှင့် ထွန်းကျော်မျက်နှာရှေ့မှာ

လက်ကို လှုပ်ခါပြသည်။ ထွန်းကျော် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မျက်လုံး
သေလေးနှင့် စားပွဲကို တစမ်းတဝါးလုပ်ကာ ထရပ်သဖြင့် ကျွန်တော့်
မှာ ကပ္ပာကသီ ထပြီး တွဲထူပေးရသည်။

အိုက်တင်ကတော့ ရှယ်. . . ။

မေဦးမော် မျက်ရည်ဝဲတော့၏။ ထွန်းကျော်က. . .

“ဟိုညီမကြီး. . . ညီမလေးကို မဆွနဲ့နော်၊ သူ့မှာ ဒီလိုဖြစ်
ပါစေဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မတော်တဆပဲ. . .

ဆေးခန်းပြလိုက်ရင် ကောင်းသွားလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ခင်မြဇင်က. . .

“အခုပဲ သွားလိုက်ကြရအောင်လားဟင်”

“ရတယ်. . . ငါပဲ လိုက်ပို့လိုက်မယ်၊ ထွန်းကျော်. . . ငါ
အမေ သူငယ်ချင်း မျက်စိဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီကို
အရင်သွားမယ်၊ ပြီးမှ အိမ်လိုက်ပို့မယ်. . . ဟုတ်ပြီလား”

“မင်း. . . အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ပါ၊ ဪ. . . နေဦး
ငါ ကော်ဖီဖိုး ရှင်း. . . ”

“နေ. . . နေ ကိုထွန်းကျော် ကျွန်မရှင်းလိုက်မယ်”

ကျွန်တော် ခင်မြဇင်ကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ညိတ်ပြပြီး
ထွန်းကျော်အား တွဲကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ကားကြီးဝင်းထဲ
ရောက်မှ ထွန်းကျော်က. . .

“တော်တော်ကြွေသွားပြီ ထင်တာ”

“ဒါပေမယ့်. . . မင်း အဲ့သလောက် သရုပ်မပါသင့်ဘူးကွ”

“ဟ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ငါသိသလောက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရင်
အဲ့ဒီမိန်းကလေး စိတ်ပူပန်မှုဖြစ်အောင် လုပ်တာဟာ အကြီးမားဆုံး
အပြစ်ပဲကွ. . . ”

“ဟေ. . . ဒါဆို ငါ အခု ပြန်ကောင်းပြရမလား!”

“အခုမှတော့ လုပ်မနေနဲ့”

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ
မီးတုတ်တစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက် ကိုင်ထားတဲ့
နတ်ဆိုးတစ်ပါးပါပဲ
အနေအထားကြည့်ပြီး
မီးနဲ့တို့လိုက် ရေနဲ့လောင်းလိုက်နဲ့
မိုက်မဲတဲ့ လူသားတွေခမျာမှာ
ဘာမှ မသိရှာပဲ
အချစ်ဟာ ပူတယ်...အချစ်ဟာ အေးတယ် လုပ်ပြီး
အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေ ထုတ်နေတာ
(ကြာပါတယ်ဗျာ ဒီကောင်ကြီးကို သင်္ကြန်တံဆိပ်
ထည့်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်နှယ့်လဲဗျ။
ဘိုးသိကြား အနားရတာပေါ့)

အာန်း (ငါး)

လက်စနှင့် ဆက်မူတာလား၊ အမူလွန်သွားတာလား
မသိနိုင်၊ ထွန်းကျော် သုံးရက်ဆက်ပြီး ကျောင်းမတက်၍ ကျွန်တော်
နှင့်ဝေဖြူးတို့ စိုးရိမ်ပြီး ထွန်းကျော်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ဖြစ်ကြသည်။
ကားကြီးဝင်းဘက်အထွက် ခင်မြဇင်တို့ ရောက်အလာနှင့်
ဆုံကြလေသည်။

ခင်မြဇင်က...

“ကိုထွန်းကျော် သက်သာလားဟင်”

“ငါတို့လည်း ဘာမှမသိလို့ အခု အိမ်လိုက်သွားမလို့”

“ဟုတ်လား. . ဒါ. . ဒါဆို ကျွန်မတို့လည်း လိုက်ကြမယ် အစ်မ. .”

“အင်း. . . သွားကြမယ်လေ”

သို့နှင့်. . (၇၇)ခိုင်နာစီးကာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ရှိ ထွန်းကျော်အိမ်သို့ လိုက်ကြသည်။ မေဦးမော် ခုံနေရာ အရင်ရပြီး ခွန်ရှစ်လမ်းဆုံရောက်မှ ကျွန်တော်နှင့်ခင်မြဇင် နှစ်ယောက်တစ်ခုံ ထိုင်ခွင့်ရကြသည်။ ကျွန်တော် ဝေဖြိုးကို ထိုင်ဖို့လှမ်းခေါ်သည်။ ဝေဖြိုးပြီးကာ လက်ခါပြု၍ ကျွန်တော်စိတ်ညစ်ကာ သွားသည်။ ဒီရက်အတွင်းမှာ ခင်မြဇင်၏ဆက်ဆံရေးက တစ်မျိုးကြီးလို ခံစားနေရသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာလဲဟင်”

“ကိုဝေဖြိုး တကယ်လာထိုင်ရင် ဒုက္ခပဲလေ”

ကျွန်တော်ထူပိန်းနေသောမျက်နှာနှင့် တစ်ဖက်လှည့်ပစ်တာကို ခင်မြဇင် မျက်စောင်းထိုးကာ ကြည့်သည်။ သို့သော် ထိုမျက်စောင်းထဲမှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုတွေ တစ်လှေကြီး။

(ဘုရားရော သိကြားပါ ကယ်ပါ)

“ဒီကနေ့ တောင်မြောက်လမ်းဆုံကို နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ စီးရမယ် ထင်တယ်နော်”

“မသိဘူးလေ”

“ကျွန်မကတော့ ဒီအတိုင်းလေး နာရီအသိန်းအသန်းချပြီး

မီးချင်တယ်”

ကျွန်တော် ထမပြေးမိအောင် အတော်ကြိုးစားလိုက်ရပြီး. . .

“နင်. . . နေရောကောင်းရဲ့လား ခင်မြဇင်”

“ကောင်းပါတယ်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“နင်. . . နင့်စိတ်တွေ ပုံမှန်မဟုတ်သလိုပဲဟာ”

“အဟင်း. . . အချစ်ဆိုတာ ကမ္ဘာတည်ဦးကတည်းက တရားဝင် ရူးခွင့်ရတဲ့ စိတ်အပိုင်းအစတစ်ခုပဲလေ၊ ကျွန်မကို ရူးနေတယ်လို့ပြောလည်း လက်ခံပါတယ်”

ကျွန်တော် ဇက်ကြောတက်သလို နောက်ကျောထိုးသလို ဖြစ်သွားခိုက် ခင်မြဇင်က. . .

“ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ကို ရူးအောင်ချစ်နေတဲ့သူ ဆိုတော့လေ. . .”

“ဟာ. . . ကားပေါ်မှာလေ၊ ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး”

“တိုးတိုးလေး ပြောတာပါ”

“မပြောနဲ့. . . နားရှက်တယ်”

“ဟင်. . . ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီးတော့များ”

“မရဘူးဟာ. . . ငါနားမယဉ်ဘူး”

ခင်မြဇင် တခါခါ ရယ်တော့သဖြင့် ကျွန်တော် ထရပ်ဖို့အပြင် ခင်မြဇင် ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆုတ်ထားကာ. . .

“ရှင့်မှာ ရည်းစားရှိလား!”

ကျွန်တော် ကယျာကသီ ခေါင်းညိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ... ဘယ်မေဂျာကလဲ!”

“တို့ကျောင်းက မဟုတ်ဘူးဟ”

“ဒါဆို ကျွန်မကို ခေါ်ပြ... မလိမ့်တစ်ပတ်တော့ မလုပ်နဲ့

နော်”

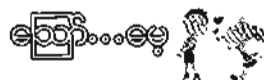
“အင်း...”

သူမ လက်ကို လွှတ်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာ ရာရကာ ဆက်ထိုင်နေလိုက်ရသည်။ ဒါတောင် ခင်မြဖင် သိပ်ဘဝင် မကျချင်ဘဲ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ကာ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသေး၍ ကျွန်တော့်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ စိုပြန်နေတော့သည်။

မဝတ၊ အားကစားကွင်း၊ တံတားထိပ်မှတ်တိုင်များ အစဉ်လိုက် ရပ်သွားကာ လမ်းဆုံကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။

မှတ်တိုင်ဆင်းဖို့ အပေါက်ဝအထိ တိုးကြခိုက် ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုက်သွားသော ကျောင်းသူတစ်ချို့အား ခင်မြဖင် အူတိုကာ ကြည့်သည်။ ဒါကို ဝေဖြိုး အူတက်အောင် ရယ်ချင်ပုံရ၏။

သို့သော် မရယ်ဖြစ်၊ သူတို့အုပ်စု ကားပေါ်ကအဆင်း ထွန်းကျော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကအထွက်နှင့် ပက်ပင်းတိုးလေသည်။ လျင်လိုက်သည့် ထွန်းကျော်၊ ချက်ချင်းပင် မျက်မမြင် ဒုက္ခိတတစ်ယောက်လို စမ်းတဝါးဝါးနှင့် တစ်ရွေ့ရွေ့ လှမ်းနေ၍ သူနှင့်အတူ ထွက်လာသောသူမှာ ကြောင်အာ ဖြစ်သွားသည်။

(ဘယ်နှာကြီးလဲဟ... အကောင်းကြီးကနေ)

ဝေဖြိုးကလည်း ကျွန်တော်ပြောထားသဖြင့် ထွန်းကျော်

နီးပါးနပ်စွာ ပြေးထွက်သွားပြီး ထွန်းကျော်ကို ဖေးတွဲသည်။

“မင်းကွာ... မမြင်မစမ်းနဲ့ ဘာထွက်လုပ်တာလဲ”

“လက်ဖက်ရည်... လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်လို့ပါကွာ”

“သောက်ပြီးပြီလား”

“ဘယ်လိုလုပ် သောက်ရမှာလဲ... ဆိုင်ပျောက်နေလို့”

“ဆိုင်က မင်းနောက်မှာကွာ၊ မျက်လုံးက မမြင်လည်း...”

အကြားအာရုံကို ဂရုစိုက်မှပေါ့... လာ”

ထိုအခိုက် ထွန်းကျော်က လေသံနှင့်...

“အပြင်မှာ ထိုင်ကွာ၊ ငါ စောစောကပဲ အထဲက ထလာတာ”

သို့နှင့်အပြင်ဝိုင်းမှာ နေရာချပေး၍ ကျွန်တော်တို့ပါ ဝိုင်းဆိုင်လိုက်ကြသည်။

“မင်းမျက်လုံးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ... ဖုန်းဆက်ပါလို့

ပြောထားရက်နဲ့ကွာ”

ထွန်းကျော် ပင့်သက်ရွှိက်ပြီး...

“မင်း... မေဦးမော်ကိုတော့ အသိမပေးပါနဲ့ကွာ... ငါ့ရဲ့

အိတ်ကြည်လွှာတွေ လုံးဝပျက်စီးသွားပြီ”

“ဟာ”

“အိုး... ဟင့်အင့်... ဟင့်အင့်...”

မေဦးမော် ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ငိုတော့သဖြင့် ခင်မြဖင်

လည်း မျက်ရည်လေးဝဲကာ မေဦးမော်ကို အသာပွေ့၍ နှစ်သိမ့်ရင်း...

“ဒုက္ခပါပဲရှင်... ဘယ်လိုမှ ကုလို့မရတော့ဘူးလား၊ အစားထိုး ကုတာမျိုးတို့ဘာတို့ မရနိုင်ဘူးလားရှင်၊ ကျွန်ကျစရိတ်အတွက် ကျွန်မတို့ တာဝန်ယူပါမယ်”

ထွန်းကျော်က ငိုသံကြီးနှင့်...

“မင်းတို့ မကောင်းဘူးကွာ၊ ငါ့ညီမကြီးတွေကို ဘာလို့ ခေါ်လာခဲ့တာလဲ... ပါရင်လည်း ပါတယ် ပြောကြလေကွာ၊ အခုတော့ အားလုံးစိတ်ဆင်းရဲရပြီ”

“ဟင့်... အင့်... ရွတ်... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကိုထွန်းကျော်ရယ်၊ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်ရတာ ကျွန်မလည်း စိတ်ပူတာပေါ့... ဟင့်ရွတ်... ဘယ်လိုမှ ကုလို့မရတော့ဘူးတဲ့လား”

ထွန်းကျော် ခေါင်းခါသဖြင့်... မေဦးမော်တို့ အတော်စိတ်ထိ ခိုက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထွန်းကျော်ခြေထောက်ကို နင်းကာ သတိပေးသည်။ ဒီကောင် Over ဖြစ်လွန်းသည်။ ရှော့မှိုသည်ပေါ့။

ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် မေဦးမော် နှပ်တရွံ့ရွံ့ အငိုရပ်ပြီး...

“စိတ်ချပါ ကိုထွန်းကျော်၊ ကျွန်မကတိပေးပါတယ်၊ ကိုထွန်းကျော် မျက်မမြင်ဘဝနဲ့ နေနေရတဲ့ ကာလတစ်လျှောက် ကျွန်မတတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါမယ်... တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ကျသွားရလည်း အမျိုးသားကို နားလည်အောင် ပြောပြပြီး ဆက်ဆက်ကူညီ

သွားမှာပါ”

ထွန်းကျော် မျက်လုံးပြူးကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“အဲ... အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးလေ မေဦးရယ်”

“အို... အားမနာပါနဲ့... ဒါ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... ကဲ... မမြင်ရတဲ့ဘဝမို့ မျက်နှာပူရာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ တည့်တည့်ပဲ ပြောပါရစေ၊ ညီမလေးတို့ယုံအချစ်ကို လက်ခံရင် တစ်သက်စာ ကူညီတာနဲ့ အတူတူပါပဲလွယ်...”

“အဲ... အဲဒါတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး ကိုထွန်းကျော်ရဲ့၊ ကျွန်မမျက်မမြင်ဒုက္ခိတကြီးနဲ့ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး... ဒါပေမယ့် ပေးထားတဲ့ကတိ လုံးဝတည်စေရမယ်... ကဲ... အစ်ကိုတို့အားလုံး နှုတ်ဆက်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ပြန်နှင့်မယ်နော်”

ပြောပြီး မေဦးမော် ထရပ်၍ ခင်မြဇင်ပါ အူတူတူ ရပ်ကာ နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားကြတော့သည်။

ထွန်းကျော် ထလိုက်ဖို့ ပြင်နေ၍ ကျွန်တော်ဆွဲဖိ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“သွားပါပြီကွာ... ငါ့အက်ရှင်တွေ အောက်ရှော့ကုန်ပြီကွာ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မင်းကို အစောကြီးက ငါပြောသားပဲ”

“မင်းတို့ ဘာလို့ ခေါ်လာလဲ!”

“ဟ. . . သူတို့ဘာသာ လိုက်လာတာ၊ နေပါဦး မင်းကရော ဘာလို့ ငါ့အိမ်ကို မလာတာလဲ!”

“အက်ရှင်လေကွာ. . . ပိုပြီးဝတ်မလားလို့ အက်ရှင်ဝင် ထားတာ”

“သေလိုက်. . . အခု ဘာလုပ်မလဲ၊ မေဦးမော်ပြောတာ မမှားဘူး. . . ဒုက္ခိတကြီး သနားပြီး ချစ်သွားတာ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေ ထဲမှာပဲ ရှိတယ်”

“ငါ တကယ်မဖြစ်ဘူးလေ”

“အဲဒါ ဟိုက သိမလား လဒရဲ့၊ တော်ကွာ. . . ငါတို့လည်း ပြန်မယ်”

“အေး. . . ပြန်၊ ငါလည်း မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်မယ်”

“အေး. . . တက်ပေါ့၊ တက်တော့ အလိမ်ပေါ်ပြီး ဟိုက သူ့ကို ညာပါတယ်ဆိုပြီး မင်းကို ရွံ့သွားမှာ . . .”

“ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“မျက်ကြည်လွှာ အလှူရှင် ပေါ်တယ် လုပ်လိုက်ပေါ့ကွာ”
ဝေဖြိုးပေးသော အကြံဉာဏ်က မဆိုး၊ ထွန်းကျော်လည်း သဘောကျပြီး ထိုအတိုင်း လုပ်ရန် သဘောတူကာ လမ်းခွဲလိုက်ကြ သည်။

နောက်ဆုံးတော့. . .

ထွန်းကျော် တစ်လလောက် ကျောင်းခိုးတက်ရသည်။ ရုပ်

ဖျက်တာတစ်မျိုး၊ တွေ့မှာစိုး၍ ပြေးတာကတစ်ဖုံ အစုံစုံသော အက် ရှင်တွေနှင့် တစ်လပြည့်သွားသည်။

တစ်လပြည့်သည့်နေ့မှာပင် မျက်မှန်အနက်တပ်၍ မေဦး မော်ကို သွားတွေ့လေသည်။ သူ စာသင်ဆောင်ဘက် မရောက်ခင် မေဦးမော်နှင့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်တစ်ယောက် အပျော်အပြုံးတွေနှင့် တွဲလာတာမြင်၍ ရောက်သည့်နေရာမှာပင် ရပ်ကာ စောင့်နေလိုက် သည်။ သက်တူရွယ်တူတွေဖြစ်၍ သူမတို့ ဖိုင်နယ်တန်းကပဲ ဖြစ် လောက်သည်။

“မေဦးမော်”

“ဟင်. . . ကို. . . ကိုထွန်းကျော်”

“ဟုတ်တယ်. . . ကိုယ် မျက်ကြည်လွှာ အလှူရှင်ပေါ်လို့ မျက်လုံးပြန်ကောင်းသွားပြီ၊ အဲ. . . ဒါ. . .”

“ဟယ်. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မောင်. . . ဒါ မေပြောတဲ့ တိုထွန်းကျော်ဆိုတာလေ. . . တကယ်ပဲ၊ တကယ်ကို ဝမ်းသာတာ သိလား၊ ဒါနဲ့ မခင်မြဇင်တို့ရော ချီးမြှင့်လား!”

“မသိသေးဘူး. . . ကိုယ် ခုလိုပြန်ကောင်းလာတာ မင်းတစ် ယောက်ပဲသိ. . .”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ အခု စာသင်ဆောင်ဘက် သွားမလို့လေ၊ မခင်မြဇင်က သူ့ကို ကျွန်မချစ်သူနဲ့ တစ်ခါလောက် ဆုံပေးဆိုလို့ သွားတွေ့မလို့ အဟင်းဟင်း. . . လိုက်ခဲ့ပါလား”

ထွန်းကျော်ရင်ထဲ မီးတောင်ပေါက်သွားသည်။ အသည်း

နှလုံး ပြာပူဖူးပြီး ချော်ရည်ပူများ သွေးကြောအနှံ့ ပျံ့စီးကာ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ပြာကျလှလှ ခံစားနေရသည်။

မျက်မှန်အနက် တပ်မိတာပဲ ကံကောင်းသည်။ မဟုတ်လျှင် မေဦးမော်တို့အတွဲရှေ့မှာ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့ မျက်ရည်ဝဲတာ မြင် တော့မည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး... ကိုယ် မြတ်လင်းထူးတို့ဆီ သွား လိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆို သွားမယ်နော်...”

ထွန်းကျော် အနိုင်နိုင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နေရာမှာတင် ပုံလဲ မသွားအောင် ကြိုးစားလျှောက်လာခဲ့ရသည်။ လျှောက်ချင်သည်... ဒီနေ့အဖို့ ရောက်ချင်တဲ့နေရာရောက် လျှောက်သွားချင်တော့သည်။

“သင်္ကြန်နွေဦး တူးပို့... တူးပို့... တူးပို့... တေးသံသာ”

“ဟေး... သင်္ကြန်ကျရင် အဖြေရပြီကွာ... ဟတ်ဟား”

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ!”

ဝေဖြိုး ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကို အုန်းခနဲ ထုပြီး အော်မှ သတိဝင်ကာ ဘေးဘီဝဲယာ ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘုရားပေါ်ရှိနေသော လူတစ်ချို့က နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်ကာ သွားကြသည်။

အမှန်တော့ ဝေဖြိုးကောင်မလေးက ဒဂုံမြို့ဦးစေတီက စောင့်ဟု ချိန်းလိုက်သဖြင့် ဝေဖြိုးနှင့်အတူ အဖော်လိုက်လာကာ စောင့်ရင်း ဝတ်ပြုဆောင်ဘေးမှာ အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းကွာ... နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အိပ်မက်ယောင် နေတယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ... ငါ့စိတ်ထဲ နေ့ရှိသရွေ့ ငါ့ချစ်သူ လေးကိုပဲ တမ်းတနေတာ၊ အဲဒီစိတ်နဲ့ အိပ်မက်ဖြစ်သွားတာကွ ယောင်ပြီးမအော်မိရင် အတော်ကောင်းမှာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ နှင်းဝေ က ငါ့ကို သင်္ကြန်ကျရင် အဖြေပေးမယ်ဆိုလို့... ဝမ်းသာအားရ ထ အော်မိတာ”

“ရှက်စရာကြီးကွာ... ဘုရားပေါ်မှာ...”

“ဟာ... အိပ်မက်ယောင်တာ တမင်အော်တာမှ မဟုတ် တာ”

“ဟင်!”

“မဟင်နဲ့လေ... ငါအိပ်မက်ယောင်ပြီး လန့်မနိုးရင် အိပ် မက်ဆက်မက်ပြီး သင်္ကြန်ကျ၊ နှင်းဝေဝေက ငါ့ကို အဖြေလှလှလေး ပေး၊ ရင်ခုန်စရာ အဖြေစကားလေး ကြားရလို့ အာဘွားလေးပေး၊ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလောက်မလဲကွာ... ခုတော့ နှမြော စရာပဲ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ထွန်းကျော် ဘုရားမုဒိဦး အဝင်လမ်း အတိုင်း စိုက်စိုက်ငိုက်ငိုက် လျှောက်လာကာ မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ... ထွန်းကျော်... ငါတို့ ဒီမှာရှိတာ သိလို့လား!”

“မသိနိုင်ဘူးကွာ... သူ့ဘာသာ ရောက်လာတာ၊ ကြည့်ရ တာ မေဦးမော် အတွဲရှိနေတာ ဒီကောင်သိသွားပြီး... ကြည့်ပြီး

လိမ့်လာတာဖြစ်မယ်”

“လာကွာ. . . ဒီကောင် ဘာလုပ်မလဲ ကြည့်ရအောင်”

ပြောပြီး ကျွန်တော်၏ဘယ်ဘက်ရှိ စနေထောင့်ဂြိုဟ်တိုင် နောက်သို့ ပြေးကာ ပုန်းလိုက်သည်။ ဝေဖြိုးလည်း လိုက်လာကာ ကျွန်တော့်ဘေးနား ဝင်ပုန်း၏။

ထွန်းကျော် ရင်ပြင်ပေါ် တက်လာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် မှုန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသော ဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့ ဝင်ထိုင်ကာ ဝတ်ပြုတော့၏။

ဦးသုံးကြိမ် ချပြီးနောက်. . .

“ဘုရားရှင်နှင့်တကွ စနေဂြိုဟ်မင်းကို တိုင်တည်ပါတယ်၊ တပည့်တော် ဘယ်လိုပင် မုသားသုံးလင့်ကစား. . . မေဦးမော်ကို အသက်တမျှ ချစ်ပါတယ်၊ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ကျောင်း မပြီးခင် မေဦးမော်ရဲ့အချစ်ကို ရရပါလို့၏ဘုရား”

ကျွန်တော်ရော ဝေဖြိုးပါ မျက်လုံးပြူးကုန်ပြီး အသာချောင်း ကြည့်ကြသည်။ ထွန်းကျော် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဝတ်ပြုနေတာ မြင်မှ ရယ်ချင်လာပြီး. . .

“အေး. . . ချစ်သားထွန်းကျော် ငါဂြိုဟ်မင်းလည်း အချစ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပေတော့ ချစ်သား”

“ဟမ်!”

ထွန်းကျော်လန့်ဖျပ်သွား၍ ဝေဖြိုးရယ်ချင်ကာ. . .

“ဟုတ်တယ်. . . မောင်ထွန်းကျော်. . . ငါ နဂါးမင်းလည်း

မင်းတို့လူတွေ လှိမ့်သမျှ ခံပြီး သံပုရာသီး ဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ဒီတစ် ခါတော့ မောင့်ရင့်ဘာသာ လှိမ့်ခံပေတော့”

ထွန်းကျော် လန့်ဖျပ်နေရာမှ မသင်္ကာသလိုဖြစ်ပြီး အသံ ထွက်လာရာ ဂြိုဟ်တိုင်နောက်သို့ လာချောင်းသည်။

“ဟာ. . . ခွေးကောင်တွေ”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ကျွန်တော်တို့ အသားကုန် ရယ်ကြ၍ ထွန်းကျော်လည်း မအောင့်နိုင်ဘဲ တခွီးခွီး ရယ်လေသည်။

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ထွန်းကျော်ရာ၊ မကြာခင် ဝေဖြိုးလည်း အသည်းကွဲတော့မှာဆိုတော့ မင်းတို့ အဖော်ရတာပေါ့”

“ဟေ. . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ!”

“မင်းဆီကို လိုက်လာတဲ့နေ့ကလေကွာ၊ မေဦးမော်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်တက်သွားတာ သူ့အသည်း လေးက မြင်လိုက်တယ်၊ အဲ့ဒါကိုရှင်းတာ ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့မရဘူး၊ အခု ဘုရားကို ချိန်းလိုက်တာ*အဲ့ဒီကိစ္စ၊ သူနဲ့သူကောင်မလေးတို့ ဒီဘုရားမှာ စတွေ့တာ၊ အခု ဘုရားပေါ်မှာပဲ ပြတ်ကြမယ်ဆိုလို့”

“ဒါများကွာ. . . မေဦးမော်တို့နဲ့ ဆုံပေးလိုက်ရင် ရှင်းနေ တာပဲဥစ္စာ”

“မရဘူး ထွန်းကျော်၊ ငါ့အသည်းလေးက အသည်းကြောင် တဲ့အပြင် သဝန်လည်း ကြောင်တယ်ကွ”

ထွန်းကျော် သက်ပြင်းမောကို ဟူးခနဲ မှုတ်ကာ ထိုင်ချသည်။

ပြီးမှ...

“ဘယ်ချိန် လာမှာတဲ့လဲ!”

“မသိဘူး... စောင့်ခိုင်းလို့ လာစောင့်နေတာ”

ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ်ကလေး ခေါင်းခုပ် ချပြီး လှဲအိပ် လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက်မှ...

“စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့သာ စောင့်ပါကွာ... ငါလည်း စောင့်ရင်း အိပ်မက်ကလေး ထပ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“မဆက်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ဟိုမှာ လာနေပြီ”

“ဘယ်သူလဲ... အသည်းလေးလား!”

“မဟုတ်ဘူး... ခင်မြဇင်တို့ကွ”

“ဟမ်!”

ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်နေ၍ ငေါက်ခနဲ ထကာ ထိုင်ကြည့်သည်။ သူမနှင့်အတူ ဘေးက မေဦးမော်တိုအတွဲပါ ပါလာ၍ ထွန်းကျော် ညည်းတွားသည်။

“အဲဒါပဲကွ... ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆိုတာ”

“မင်းက ကံဆိုးထီးပါကွာ... အဲဒါကြောင့် နေပူတာ၊ ကဲ... မင်းတို့ နေခဲ့ကြ...”

ပြောပြီး ကျွန်တော် အချိန်မီပြေးဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

“ဟယ်... ဟိုမှာ ကိုမြတ်လင်းထူးတို့”

ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်တော့၍ အပြုံးနှင့် ပဋိသန္တာရ ပြုပြီ

မှ...

“အတော်ပဲ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သက်သေနှစ်ယောက်

ရပြီ”

“ဘာလဲဟင်!”

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဝေမျိုး၏ဒုက္ခအိုးလေး ဖွင့်ပြလိုက်လေသည်။

“အဲဒါ နည်းနည်းကူညီပြီး ဖြေရှင်းပေးလိုက်ကြပါဦးဟာ”

“အင်း... ဖြစ်ပါတယ်၊ စိတ်ချ... သူနဲ့တွေ့ရင် မေဦးတို့ ပြောပါမယ်... အခု ခဏလေးနော်”

“ဘယ်လဲ မေဦး”

“ဒီမှာလေ... မေဦးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုခိုင်းမလို့...”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အဲသလို သစ္စာဆိုပေးရင် ယုံကြည်ရပြီလား မေဦးရဲ့”

“ဒါပေါ့... ဘုရားကို ဘယ်သူလိမ်ရဲသလဲ”

“မှန်တာပေါ့... ငါလည်း ဘုရားကို မလိမ်ရဲဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ချစ်သူ နှင်းဝေဝနဲ့ ဘဝတစ်သက်လုံး ပေါင်းဖော်နိုင်

အောင် ဘုရားမှာသစ္စာပြုပြီး လာဆုတောင်းတာလေ... အဟဲဟဲဟဲ... ခင်မြဇင် ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ချော်လဲရောမထိုင်

ဘဲ ရောပြီးပစ်လိုက်သည်။ ဒါကို ခင်မြဇင် သိပ်တော့အာရုံမကျ

“မယ့်ပါဘူး... ကျွန်မရှေ့မှာ အဲသလို လုပ်မယ်ဆိုရင် တော့ ယုံမယ်... ဘယ်နှယ့်လဲ!”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရွှက်ပစ်ခိုက် မေဦးမော်က...

“ကဲ... ဒါဆို တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့”

“အခုပဲ သစ္စာဆိုခိုင်းလိုက်၊ လာ... သွားမယ်၊ အတော်ပဲ ကိုမြတ်လင်းထူးလည်း စနေ၊ မောင်ကလည်း စနေဆိုတော့ စနေ ထောင့်မှာ သစ္စာပြုကြ”

“အိုခေ... လာ... ညီလေးတို့နှစ်ယောက် ဒီချာတိတ်မ တွေ ယုံကြည်သွားအောင် ကျကျနန ပြုရမယ်”

ကျွန်တော် တက်ကြွစွာ ပခုံးဖက်ခေါ်၍ မေဦး၏မောင်ဆို သူလည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပါလာသည်။

ထို့နောက် စနေထောင့် ဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက် ထိုင် ကာ လက်အုပ်ချီကြသည်။ မေဦးမော်တို့က ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေလေ သည်။

“ကဲ... ညီလေး မင်းအရင်သစ္စာပြုကွာ”

ကောင်လေး ရှက်နေပုံရပြီး မေဦးမော်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးမှ အားရှိသွားပုံရပြီး...

“ဗုဒ္ဓမြတ်စွာနှင့်တကွ စနေဂြိုဟ်မင်းအား တိုင်တည်ပါ သည်၊ တပည့်တော် မေဦးမော်အပေါ်မှာ သစ္စာပျက် အချစ်ပြယ်ခဲ့ လျှင် တပည့်တော်၏ ဘဝလည်း အဖတ်ဆယ်မရအောင် ပျက်ပြယ် ပါစေဘုရား”

ထိုသို့ဆိုပြီး ဝတ်ပြုကာ မော့ကြည့်သည်။ မေဦးမော် ကျေနပ်သော မျက်နှာနှင့် ခင်မြင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ခင်မြင်က တော့ အစကတည်းက မကျေနပ်သူဖြစ်၍... စိတ်ထဲက မပါသော အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှင့်အလှည့်ဆိုသော သဘောမျိုး မပေါ်လိုက်သည်။

“အေး... အေး... ငါ့အလှည့်နော်... အဟမ်း... အဟမ်း”

လည်ချောင်းရှင်းသံ တဟမ်းဟမ်းသာ လုပ်နေသည်။ ဘာဆိုလို့ ဆိုရမှန်းမသိ၊ ဪ... ငါ့ဘဝကြီးကလည်း ဘယ်မျိုးကြီးပါလားနော်...။

“ကဲပါ... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ မြန်မြန်ဆို၊ ဟင်း... ဘုရားကို လိမ်လို့ကတော့ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရဲ့ အုတ်ဖိနပ်အောက်မှာ ခံရမယ်သာမှတ်”

“အရှင်ဘုရား... ဘုရားတပည့်တော်သည် နှင်းဝေဝေကို အပျော်ကြိုတာ မဟုတ်ဘဲ... အဖော် အမှန်နဲ့ အရှက်ရတာတောင် အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့ပါသည်ဘုရား”

“မယ့်လေနဲ့ ချစ်သမီး ခင်မြင်၊ မြတ်လင်းထူးက နင့်ကို ကြိုက်လို့ အငိုက်ဖမ်းပြီး ပြီးပြန်လွှတ်နေတာ... သတိထား၊ ငါ့ဂြိုဟ်မင်းကြီး ဒီကောင့်ကို မျက်စိစပါးမွှေးစူးတာ ကြာပြီဟဲ့...”

“အဲဗျာ...”

“အမယ်လေး... လုပ်ပါဦး”

နတ်ရွာစိုး

ပြည်တိုင်နောက်မှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော အာလုတ်သံ
ကြီးကြောင့် ခင်မြင်တို့ ထိတ်ပျောက် နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။
ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီး ပြည်တိုင်နောက်ဆီ အပြေးရောက်
သွားကာ ထွန်းကျော်ကို ကုပ်ဆွဲခေါ်လာမှ သူမတို့ အကြောက်ပြေ
ကာ တခါခါ ရယ်ကြလေတော့သည်။

“ကလေးစားချေရတာ မြိန်သကွာ...”

BURMESE
CLASSIC

စိတ်က အရက်လို ခါးတယ်
နလုံးသားက အရက်လို မူးတယ်
ရူးအောင် ချစ်ပြီးမှတော့
အသည်းကို အမြည်းလုပ်လိုက်ပါဦး
(ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်)

ငါက ဦးရည်လို ချစ်ခဲ့တာ...

မီးတောက်အစစ်ကြီးပါကွယ်...

ဘောမြေစာပေ

အာန်း (ခြောက်)

နဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထဖြစ်သည်။ ဒီလိုရက်မျိုး နောက်ကျမှ အိပ်ရာဝင်ပြီး နောက်ကျစွာ အိပ်ရာထတတ်သော ကျွန်တော့်အကျင့်ကို အမေသိ၍ ခါတိုင်းသာ... 'ဖါ'နာရီ ထိုးပြီ သားရေ... ထတော့'ဟု နှိုးတတ်သော်လည်း ဒီလိုရက်မျိုး ဘယ်တော့မှ မနှိုးပါ။ ကျွန်တော်အိပ်ရာထတော့ အမေစွေးကပင် ပြန်ရောက်လာပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ချက်ပြုတ်နေလေပြီ။

“ညက... ဘယ်ချိန်မှ အိပ်လဲ... သား”

“အင်း... တစ်နာရီခွဲလောက်၊ ဝါး... သားဗိုက်ဆာတယ်”

“ဆာလည်း အပြင်ထွက်စားတော့၊ ထမင်းကြမ်း မကျန်လို့ အမေလည်း ဈေးထဲမှာပဲ မုန့်ဟင်းခါး ထိုင်စားခဲ့တယ်၊ ညဘက်... အဲ့သလောက် ညဉ့်နက်ခံတာ မကောင်းဘူးသားရယ်... ပိတ်ရက်တွေ သားထချင်တဲ့အချိန်ကျမှထ... ညဘက်ကိုတော့ စောစောအိပ်ကွယ်”

“ဟုတ်... ဒါဆို သားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ်၊ အမေဘာမှာဦးမလဲ!”

“အနောက်လမ်းထဲက မတင်ဆွေအိမ် တစ်ချက်ဝင်ပေးစမ်း၊ အမေက အိမ်ကိုလာခဲ့ဦးလို့ မှာတယ်လို့၊ အဲဒီမိန်းမ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိဘူး... သူများတွေ ပြန်ဆပ်ပြီး ပြန်တောင်သွားကြပြီ”

“ဟုတ်... သား သွားပြီ”

အဖေ... ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့သားအမိ ရပ်တည်မှုအတွက် အမေ့ရဲ့ငွေတိုးလေး ပေးတာတစ်ခုနှင့် အဖေ့ပင်စင်လစာလေးပဲ ရှိသည်။ ထိုအထဲက အဖေ့ပင်စင်လစာအား မသုံးဘဲ ဇီဝိတဒါန သံဃာ့ဆေးရုံမှာ ဆေးပဒေသာပင်အတွက် နှစ်စဉ်လှူဒါန်းသည်။

ကျွန်တော့်ကျောင်းစရိတ်နှင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အမေ့ငွေတိုးပေးသော အလုပ်ကလေးနှင့်ပင် ရပ်တည်လေသည်။ အဆင်ပြေပါသည်။ အမေက ငွေတိုးပေးသော်လည်း လူမှုရေး ရှေး

တာ ဆက်ဆံသည်။ အတိုးနှုန်း နည်းသည့်အပြင် တစ်ဖက်က မပြေလည်မှန်းသိလျှင် အတိုးငွေကို မယူဘဲ အရင်းကို အရစ်ကျပေးစေသော စေတနာမျိုးဖြင့် လုပ်ကိုင်၍ ရပ်ကွက်ထဲ အမေ့လို လုပ်ကိုင်သူ ငါးယောက်လောက် ရှိပါလျက်နှင့် အမေ့ဆီသာ လာကြသူက များလေသည်။

ဒါတောင် ဒေါ်တင်ဆွေတို့လို လက်ခက်ပြီး နောက်လိုက် မလွတ်သူမျိုးတွေရှိ၍ စိတ်ညစ်ရသေးသည်။ သူတို့လို လက်ခက်သူ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် အမေ့နှစ်ခါလောက်တော့ စိတ်ရှည်စွာ စောင့်၍ တောင်းတက်သည်။ သုံးခါလောက် ဖြစ်လာလျှင်တော့ ပေးထားသည့်ငွေပါ အဆုံးခံ၍ နောက်ထပ်ငွေချမပေးတော့ချေ။

တစ်ခုတော့ အမေ့ကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ တခြားငွေတိုးပေးသူတွေကို ချေးငွေပြန်မဆပ်လို့ အိမ်လိုက်ပြီး ဆဲဆိုတာမျိုး၊ နင်ပဲငဆ ပြောဆိုတာမျိုး အမေ့ဘယ်သောအခါမျှ မလုပ်ခြင်းပင်၊ အလုပ်သဘော ဆက်ဆံ၍ မကောင်းတော့လျှင် လူမှုရေးသဘောနှင့် အဆုံးခံပြီး အမုန်းမခံတော့ပါ။ သို့သော် ထိုသူ နောက်တစ်ကြိမ် ငွေလာချေးဖို့ ခြေသလုံးပဲဖက်ဖက် ခူးပဲထောက်ထောက် အမေ့ရမစိုက်တော့ပါချေ။

ကျွန်တော် ဆိုင်ရှေ့မရောက်ခင် ထွန်းကျော်ရောက်နှင့်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ငွေယမ်းပြကာ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်နေနှင့်သည်။ ထွန်းကျော်နှင့်ကျွန်တော်က ရပ်ကွက်ချင်း ကပ်နေသဖြင့် ပိတ်ရက်တွေမှာ သူမရောက်လည်း ကျွန်တော်ရောက်သွားတတ်ပြီး ဆုံဖြစ်

တာက များပါသည်။ ထွန်းကျော်က ကျွန်တော့်အတွက်ပါ လက်ဖက်ရည် ကြိုမှာပေးထားသည်။

“ငါ . . . နေ့ခင်းလောက် ဝေဖြိုးတို့ဆီ လစ်မလို့ မင်းလိုက်ဦးမလား . . . ဒီကောင်တွေနားကဆိုင်က ချက်တင်ထိုင်ရတာ ဝှတ်တယ်ကွ၊ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီသောက်ချင်ရင် မှာလိုက်ရဲ့ပဲ”

“မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ . . . နှင်းဝေဆီ သွားမလားလို့”

“ဪ . . . အေး . . . ဟိုနေ့က ငါ အဲဒီကိစ္စ မေးမလို့ . . . ဟိုလူ ပွဲစားနဲ့ အနေအထားက ဘာတဲ့လဲ . . .”

“ဟာ . . . အဲဒီလူက ပွဲစားမဟုတ်ဘူးကွာ၊ နှင်းဝေရဲ့စီနီယာ . . . ငါက မင်းပြောတဲ့စကားနဲ့ သွားဖွဲ့တာ သူ မပဲ့ဘဲ ငါပဲ့သွားလို့ အခု နှင်းဝေ ငါ့ကို မီးနီပြနေတယ်”

“ဟေ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ ပြီးမှ သက်ဆွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရသောပြဿနာကို ပြောပြပါသည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါပဲ လူမှားတာလား . . . ငါမှားတာတော့ သေချာတယ်ကွာ”

“အမှန်တော့ ဘယ်သူမှ မမှားပါဘူးကွာ . . . ငါပဲ မှားတာပါ။ နှင်းဝေကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဘာကိုမှ အမှန်မမြင်နိုင်ဘဲ မှားပြီးရင်း မှားနေခဲ့တာ”

“ဟေ . . . ဘာတွေ ထပ်မှားသေးလို့လဲ!”

“မနေ့ညနေက ငါကျောင်းကအပြန် နှင်းဝေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါတို့ရပ်ကွက် အဝင်လမ်းမှာ တွေ့တယ်၊ သူတို့က ရှေ့က . . . ငါက နောက်က . . . သူ့ဘေးကလူက သူ့ကို ပခုံးဖက်ပြီး လျှောက်နေတာ မြင်လိုက်ရတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ဗုံးကွဲပြီး ရောက်သွားတယ်၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ရည်းစားလူလူ အူနု စွပ်ပြုတ်အလုပ်ခံရတာ . . . ဘယ်လောက်ရင်နာသလဲဆိုတာ”

“ကျွဲခတ်တာပါကွာ . . . စွပ်ပြုတ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွဲခတ်လို့ ပြတ်သွားရင် ပြန်ဆက်လို့ရသေးတယ် . . .၊ စွပ်ပြုတ်လုပ်ပစ်လိုက်တာက ဘာမှကို မကျန်တော့တာ . . . အဲသလောက် ပြင်းထန်တယ်”

“အေး . . . အေး . . . ထားပါတော့ အဲဒါနဲ့”

“အဲဒါနဲ့ . . . ငါရောက်သွားပြီး အဲဒီလူရဲ့လက်ကို နှင်းဝေ ပခုံးပေါ်ကနေ ဆွဲချပစ်လိုက်တယ်၊ သူ့ကြောင်ပြီး လှည့်လည်းကြည့်ရော သူ့မေးရိုးကို တုတ်ထည့်လိုက်တာ . . . နှင်းဝေ ငါ့ကို ပါးရိုက်ပါလေရောကွာ”

“ဟောဗျာ . . . သူတို့က တကယ်ဖြစ်နေကြတာပေါ့”

“ဘယ်က ဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ အဲဒါ သူ့အမေရဲ့မောင်အငယ်ဆုံး သူ့ဦးလေး အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး”

“ဟမ်!”

“ကံကောင်းချင်တော့ နှင်းဝေတို့အမေက ငါနဲ့ သဘောတူထားတော့ ပြဿနာမလုပ်ဘူးလေ”

“အာ... အေး... တော်သေးတာပေါ့”

“ကံဆိုးချင်တော့ အထိုးခံလိုက်ရတဲ့ သူ့ဦးလေးက ငါ့ကို ကြိမ်းသွားတယ်၊ ငါ့တူမနဲ့ ယူတဲ့နေ့ မင်းကို ငါသတ်မယ်တဲ့ကွ”

“အဲ... ”

“ဒါပေမယ့် ငါကကောင်းပါတယ်ကွာ... အန်တီက ဝင်ဟန့် တယ်၊ နင်... ကလေးကို အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ လျှောက်မပြောနဲ့တဲ့”

“ဪ... ”

“ဒါပေမယ့် ကံကို ဆိုးတာပါကွာ... ”

“ဟာ... ”

“နှင်းဝေက ပြောတယ်၊ ငါ့ဒီပုံစံက သူနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားစေတယ်တဲ့”

“အဲဗျာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ငါကြွေပြီး... ညက တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်ရှေ့ထွက်ထိုင်နေတာ သူ့ခိုးက ငါလျှော်ပြီးလှမ်းထားတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနှစ်ထည် ဝင်မသွားတယ်”

“ဘာ... မင်းတစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“ဒီလိုကွ... ငါတို့ခြံအဝင်ဝက ခုံတန်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ အေး... အဲဒီမှာ ငါ ငေးပြီးထိုင်နေတုန်း သူ့ခိုးက မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူ့ခိုးလို့ မထင်မိဘူး၊ သူက ညီလေး ငါ့ကို ကယ်ပါ၊ ငါ့ယောက်ဖတွေ ငါ့ကို လိုက်ရိုက်နေ

လို့ ခဏလောက် ပုန်းပါရစေဆိုတော့... ငါ့လည်း ခြံထဲ ဝင်ပုန်းခိုင်းလိုက်တယ်...

လိုက်လာတဲ့သူတွေ တွေ့လို့မေးရင် လမ်းလွဲပြောလိုက်မယ်ဆိုပြီး အရိပ်အခြည် စောင့်ကြည့်ပေးနေတာပေါ့ကွာ၊ နာရီဝက်လောက်သာ ကြာသွားတယ်၊ ဘာမှမတွေ့ရလို့ သူ့ကို ပြန်ချင် ပြန်လို့ရပြီလို့ ပြောဖို့ရှာတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ကြိုးတန်းပေါ်မှာ ညနေကမှ ရေချိုးရင်း လျှော်လှန်းထားတဲ့ဘောင်းဘီတွေ မရှိတော့မှ သူ့ခိုးမှန်း သိတာလေ”

ထွန်းကျော် သက်ပြင်းအတော်အကြီးကြီး ဟူးခနဲ ချပြီး လက်ဖက်ရည်လက်ကျန် မော့လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ကဲ... မင်းပြောစရာကျန်သေးလား!”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါလိုက်သဖြင့်...

“အင်း... တော်သေးတာပေါ့၊ ကျန်သေးလို့ ဆက်သာ နားထောင်ရရင် ငါ နှလုံးရောဂါဖြစ်လောက်တယ်... ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ ခင်မြဇင်က ဘာလဲ!”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“မသိဘူးလေ... ဝေဖြိုးပြောတာတော့ ခင်မြဇင် မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုလားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... လူဝင်စားတာပါ”

“ဟမ်”

“မင်းမတွေ့ဘူးလား... ဘုရားပေါ်မှာတုန်းက ငါ့ကိုသစ္စာ

ဆိုခိုင်းနေတာ၊ ငါ့မှာ အတွဲမရှိရင် ဝင်တွဲမယ်ချည်း လုပ်နေလို့လေ”

“အင်း... မင်းကျတော့ စပါယ်ယာပတ်(စ်)တွေဘာတွေ တောင် ရှိလို့ပါလားကွာ၊ ငါ့မှာ တစ်ယောက်လောက် အဖတ်တင်ဖို့ ဆင်ကြိုကြိုတောင် အဆင်မပြေပါလား ထူးထူးရာ”

“ဒီလိုပါပဲ ထွန်းကျော်ရာ... လူ့ဘဝဆိုတာ ရတာမလို လိုတာမရတဲ့ ကံစမ်းမဲလောကကြီးပါ၊ ကြော်ငြာများများ ဝင်နိုင် တဲ့လောက် အဆင်ပြေသွားတာချည်းပါပဲ”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ ဩော်မေ့ရေ... အမှန်ပဲဟ”

ပြောရင်းနှင့် ဂျယ်နယ်တစ်စောင်ကို အလိပ်လိုက်လေး ကိုင် ပြီး ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သော ကိုကျော်ကီကြောင့်... ထွန်းကျော် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးပြီး လှမ်းကြည့်သည်။

သူလည်း ကိုကျော်ကီအကြောင်းသိကာ နှစ်ခါသုံးခါလောက် နားရာဝတ်သင့်ထား၍ ပြေးမလားဆိုတဲ့သဘောမျိုး ကြည့်ခြင်းဖြစ် လေသည်။

သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်ရဲ့အားနာတတ်သည့် စိတ်နှင့်ပင်...

“လက်ဖက်ရည်သောက်ဦး ကျော်ကီ”

“ဒီနေ့ဟာ လက်ဖက်ရည်က နှစ်ခွက်ရှိနေပြီကွာ၊ ကော်ဖီ သောက်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဟေ့... ကော်ဖီခပ်ပြင်းပြင်းလေးတစ်ခွက်ကွာ”

“ချစ်ကောင်းလား ကိုကျော်ကီ”

“ဟာ... ဒီကောင် အိတ်မိမိဒိတ်ပဲကွာ၊ လေးဖြူ... လေးဖြူ... ကျွန်တော်က ကော်ဖီဆို ခပ်ပြင်းပြင်းလေးပဲ ကြိုက် တယ်ဆိုတာ မကြည့်ဖူးဘူးလား!”

“ဩော်... ပေါက်ပြီ ပေါက်ပြီ ဦးဘေရေ... အဟတ် ဟတ်”

စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားမှ ကိုကျော်ကီက ကျွန်တော့်ကို ဗေလုဝလို ကြည့်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အားနာပါးနာနှင့် မင်းသား နေတိုးလို မျက်ခုံးကြောလေး တွန့်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်ရသည်။ လျှာတစ်လစ်လေးတော့ မလုပ်ဖြစ်။

ထို့နောက် ကိုကျော်ကီက ဂျာနယ်အလိပ်ကို စားပွဲပေါ် တင် ပြီး...

“ကော်ဖီမှာနေရတာနဲ့ ပြောချင်တာတောင် မေ့တော့မလို့၊ မင်းပြောတာ အမှန်ပဲ ဩော်မေ့ရေ... ဒီခေတ် ကြော်ငြာနဲ့သာ ဝင်တိုး အရိုးအထိ ရောက်တယ်”

ပြောရင်းနှင့် ကိုကျော်ကီ ရေခွေးငဲ့လိုက်သည်။

ပြီးမှ ရေခွေးပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့ဆွဲယူပြီး...

“ဒီဂျာနယ်ထဲက သမားတော်ကြီး ဦးဝိဇ္ဇာရဲ့ လိပ်ခေါင်း ရောဂါ အထူးကုဆိုတာ ပါတယ်၊ အေး... အဲဒီ ဦးဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်တဲ့ ကာတွန်းဝိဇ္ဇာက ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူက ကာတွန်းဆွဲတော့ အထိုင် များပြီး လိပ်ခေါင်းဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဟိုးတလောက ငါနဲ့ KTVမှာ သွားဆုံလို့ သူ သီချင်းအော်နေလို့... ဟေ့ကောင် လွတ်အော်မနေ

နဲ့ အောက်က ပြတ်ခနဲ ထော်ထွက်လာလို့ ခက်နေဦးမယ်လို့ တောင်
နောက်ခဲသေးတယ်။ အမယ်မင်း... အခု... သူက လိပ်ခေါင်း
အထူးကု သမားတော်ဆိုပါလား... ငါမယုံလို့ သွားကြည့်တော့
အဟုတ် ဆေးခန်းဖွင့်ထားတာ၊ အမယ် လူနာတွေဘာတွေတောင်
အတော်ရနေပြီ... ”

“ဪ... ကိုဂျော်ကီရယ် သူလည်း ဒီရောဂါနဲ့ အကြာ
ကြီး ဆေးကုခံလာရတော့ ကုထုံးတွေ ဆေးဖော်နည်းတွေပါ ရလာ
တာ နေမှာပေါ့”

“ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကြော်ငြာနဲ့ ပေါက်နေတာပါ
ငါ့သူငယ်ချင်း ငါသိတာပေါ့... အဲဒါကြောင့် ငါလည်း ကြော်ငြာ
ထည့်ပြီး အလုပ်တစ်ခု လုပ်မလားလို့”

“ဟုတ်လား... ဘာအလုပ်လဲဗျ”

“စီးပွားရေးနယ်ပယ်သစ် ထွင်ချင်တဲ့သူ ငါနဲ့ လာဆွေးနွေး၊
တစ်နာရီကို တစ်ဒေါ်လာနှုန်းနဲ့ အကြံဉာဏ်ကောင်း ထုတ်ပေးမယ်”

“ဟာ... ကိုဂျော်ကီကလည်း ဒီအလုပ်က လွယ်တာများ
မှတ်လို့လား!”

“အံ့မာ... မင်းက ငါ့ကို အထင်သေးနေတယ်၊ ဒီမှာ...
ရုပ်ပြပန်းချီရေးတဲ့ ကိုတင်ရှိန်ကို သိတယ်မဟုတ်လား!”

“အင်း... လမ်းသွယ်(၂)လမ်းက”

“အေး... သူတို့အဆင်မပြေလို့ ငါအကြံဉာဏ်ပေးလိုက်
တာ၊ အခု ရွှေနဲ့ငွေနဲ့...”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုအဆင်ပြေသွားတာလဲ!”

“အရက်ဆိုင်ရှေ့မှာ အမြည်းရောင်းခိုင်းလိုက်တာ”

“အင်”

“အမယ်... မောင်ရင်၊ ငါတို့နားက ဆိုင်တွေ အရက်
ကောင်းတာ အမြည်းမကောင်းဘူး... သဘောပေါက်လား၊ ဒါ...
ဈေးကွက်ပဲ၊ အနောက်လမ်းထဲက ထွန်းဦးတို့လင်မယား အဆင်
မပြေလို့ လင်မယားချင်း တကျက်ကျက်... ဟော... အခု သွား
ကြည့်စမ်း၊ အငြိမ်းဇယားပဲ”

“ကိုဂျော်ကီ အကြံပေးလိုက်တယ်ပေါ့”

“ဒါပဲလေ... လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ရေသန့်ဘူးအထဲ
တွေဝယ်ပြီး ရေပြန်ဖြည့်... ကားမှတ်တိုင်မှာ တစ်ဘူးတစ်ရာ
ပြန်ရောင်းတာ ဂွတ်သဗျာ”

ထွန်းကျော် စိတ်လည်းညစ် ရယ်လည်းရယ်ချင်၍ နှစ်
စလုံးကို အောင့်ကာမျိုထားရသဖြင့် ဝမ်းချုပ်နေသော မျက်နှာကြီး
နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“မိုက်ခရိုအီကိုနော့မစ် စစ်စတင်ကွ သဘောပေါက်လာ
ဆိုက်ကားဆရာခင်မောင်ဆို အခု ဆိုက်ကားတောင် ထွက်နင်းစရာ
မလိုတော့ဘူး”

“ထိပေါက်သွားလို့လား!”

“ဘယ်ကလာ ငါနဲ့ တစ်နာရီလောက် ဆွေးနွေးပြီး... အ
လုပ်ပြောင်းလုပ်တာ အိုခေတယ်လေကွာ”

“ဘာအလုပ်လဲ!”

“အိမ်သာကျင်းတူး၊ ခွေချ၊ အိမ်သာဆောက်၊ အပြီးအစီး တစ်သောင်း”

“အင်း”

ကျွန်တော် မသက်မသာနှင့် ‘အင်း’ပစ်ခိုက် ထွန်းကျော် က...

“ကဲ... ငါလည်း ဝေဖြိုးတို့ဆီ သွားမလို့၊ လစ်လိုက်ဦး မယ်ကွာ”

“အေး... အေး... သွား”

“ကိုင်း... ငါလည်း သွားဦးမယ် ဩော်မေ့ရေ၊ တစ် ယောက်တည်းနေတာ ဆိုပေမယ့် အိမ်မှာ အလုပ်က ရှိသေးသလား၊ ဒါ မင်းရှင်းလိုက်တော့နော်”

“ရတယ်... ကျွန်တော်ရှင်းမှာ”

ကိုရော်ကီရော ထွန်းကျော်ပါ ထသွားပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော် စားပွဲထိုး ခေါ်ကာ ရှင်းခိုင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ကျလဲ!”

“ဆေးလိပ်မပါဘူးနော်... အားလုံးခြောက်ရာ”

“ဟာ...”

ကျွန်တော် ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ ချာချာလည်အောင် နှိုက်သော်လည်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရှာမရ။

(ဩော်... ငါ ပိုက်ဆံအိတ် မယူဘဲ ထွက်လာတာကိုး)

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ကို ကောင်တာမှ လှမ်းကြည့်နေသော ဆိုင်ရှင် ဦးမျိုးက...

“ဘာလဲ ဩော်မေ့... ပိုက်ဆံမေ့ခဲ့ပြန်ပြီလား!”

“အဟင်... ဟုတ်တယ် ဦးမျိုးရေ၊ ကဲ... ထားခဲ့ပြီဗျာ ကျွန်တော်လာရှင်းပေးမယ်နော်”

“အေးပါ... သွား... သွား၊ ကောင်လေး အဲဒီဝိုင်း သိမ်း လိုက်တော့”

ကျွန်တော် ရှက်သလိုလို ခံစားရသော်လည်း မရှက်နိုင်ပါ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်နေကျမို့ နာတာရှည်ရောဂါသည်လို ဖြစ်တုန်းတစ်ချက် အော်ပြီး နောက်တော့လည်း မမူသလို အရေထူနေခဲ့လေပြီ။

ဒါပေမယ့်လည်း ကိုယ့်လမ်းထဲက ဆိုင်ခွဲလို့ တော်သေး သည်။ တခြားတစ်နေရာမှာဆို ကွဲလိုက်မယ့်အမျိုးနွယ် မတွေးရဲ စရာ။

အိမ်ပေါ် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးတက်လာသော ကျွန်တော့်ကို အမေမြင်သွား၍...

“ဟဲ့... သားတွေ့ခဲ့လား မတင်ဆွေနဲ့...”

“အဲ... ဗျာ”

“နင်... မေ့ခဲ့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ သားရယ်... မင်းနဲ့တော့ ခက်တာပဲ... အမေပြောတဲ့စကားလေးကို ဂရုတစိုက် ရှိပါဦးလား ကွယ်”

“သား ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အခု လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး

၉၆ နတ်ရွာစိုး

ပိုက်ဆံမပါသွားလို့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားရမှာ၊ သား သေချာဝင်ပြောခဲ့
မယ်နော်... အမေ... နော်”

အမေ သက်ပြင်းမောကြီး ချပြီး ဆေးပေါလိပ်ကို ပြာချွေကာ
မီးညှိလေတော့၏။

ငါ့ကို

ထမင်းချက်သလို ချစ်ချင်ချစ်ပါ

ထမင်းရည်ငှဲသလို ငှဲမှပစ်ပါနဲ့

အနည်းဆုံး

ဟင်းရွက်သင်သလို လေးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

ငါကတော့

နံရိုးတွေ ကိုင်းကန်လာအောင်

အရိုင်းဆန်စွာ ချစ်တတ်သူ ဆိုပေမယ့်

သြဇာနည်နလုံးသားနဲ့ လူပါ

အာန်း (ခွန်နစ်)

“ဟယ်... သမီးလေးနှင်းဝေပါလား၊ သားရေ..

ဒီမှာ နှင်းဝေ ရောက်နေတယ်”

နှင်းဝေဟု ကြားလိုက်သည်နှင့် အသည်းနှလုံးတွေ မြောက်
ခနဲ ခုန်ကြွလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားမှ သွေးကြောများ သွေးစီးသံ
ကိုပါ တဝေါဝေါ ဆူညံစွာ ကြားလာရပါသည်။

သူမဦးလေးနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက တစ်ပတ်
လုံးလုံး သူမဆီ ခြေဦးမလှည့်ဘဲ ရှိနေ၍ လိုက်လာသည်လား။

ဖြစ်တော့မဖြစ်နိုင်။ လောလောဆယ် နှင်းဝေဝေအတွက် ကျွန်တော်က အရေးပါသော်လည်း အရာမရောက်သည့်လူလို ဖြစ်နေသည်။ မတွေ့လည်း ဖြစ်သည်၊ တွေ့လည်း ဖြစ်သည်ဆိုတာမျိုး။

ကျွန်တော် ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း ရောက်လာ၍ လွယ်အိတ်ထဲ စာအုပ်အချို့ ကပျာကသီ ထိုးထည့်၊ ဘောပင်၊ ပိုက်ဆံအိပ် စုံသလောက်ဖြစ်ပြီဆိုမှ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ချကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ရောက်လာသည်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ ပြေလည်အောင် ကြိုးစားပေးရမည်။

“ဟေး... မိန်းမလှလေး နှင်းဝေ”

“ဘာလဲ!”

သူမ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ပြန်ထူးကာ မျက်နှာကို ချာခနဲ လှည့်ပစ်သည်။

“အမေ...”

“ဟေ... ဘာလဲ သား”

အမေ... မီးဖိုခန်းဘက်မှ ပြန်ထူးသဖြင့် ကျွန်တော် နှင်းဝေဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“သားနဲ့နှင်းဝေအတွက် ကော်ဖီလေး လုပ်ပေးပါလား”

“အေး... အခု ဖျော်နေပြီလေ”

“ဟာ... ငါမသောက်တော့ဘူး”

“မသောက်ရင် ချုပ်ပြီးတိုက်မှာနော်...”

လှလိုက်တဲ့မျက်စောင်းကလေး။

အမေလစ်တုန်း... အသည်းယားပြီး ဆိတ်ကာဆွကာ စနောက် ပစ်ချင်သော်လည်း ပြဿနာလုပ်ထားမှုကြောင့် သူမ မျက်နှာ ဝါထပ်နေသေးသဖြင့်...

“အလကား စတာပါ... နင် အခုလို ရောက်လာတာ သိန်းတစ်ထောင်ဆုပေါက်လို့ လာအကြောင်းကြားတဲ့ ထိကိုယ်စားလှယ် ရောက်လာသလိုပဲ ငါ အရမ်းကို ဝမ်းသာမိတယ်ဟာ သိလား”

အမေ... ကော်ဖီဗန်းနှင့် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် ကော်ဖီချပေးသည်။

“သမီးရေ... မုန့်လေးလည်း စားနော်”

“ဟုတ်... အဟင်း... ဒုက္ခရှာလို့ အဒေါ်ရယ်၊ ခဏပဲ ဝင်ထိုင်တဲ့ဟာ”

“ဘယ်နှယ် ဒုက္ခရှာရမှာလဲ သမီးရယ်... အမေ့သမီးလေးကို အမေဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

သူမမျက်နှာလေး နီပြီး ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ... သိရင်သောက်... မုန့်လည်းစား၊ သားရေ...”

“ဗျာ”

“အမေ... ဈေးသွားမယ် ထမင်းချိုင့် ပြင်ထားပြီးပြီ၊ သေတ္တာခွဲဖို့လည်း မေ့မနေနဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်...”

ပြောပြီး အမေ ဝိုင်းမှထကာ မီးဖိုခန်းဘက် လျှောက်သွား

သည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမပြောဖြစ်ပါ။ သို့သော် ကော်ဖီကိုတော့ အတူတူ သောက်ဖြစ်ကြသည်။ ဒီတစ်ခုတော့ သူမ နှင့်ကျွန်တော် အကြိုက်ချင်း တူပါသည်။ ကော်ဖီကို PREMIER ALL TIME ပဲသောက်သည်။

သူမက ဘယ်လိုကြိုက်သည်ဟု ကျွန်တော်မသိ၊ ကျွန်တော် ကတော့ ကောက်ဖီသောက်တဲ့အခါ ကော်ဖီအမှုန့်အဖတ်တွေ ရောပြီး မျိုချရတာကို မကြိုက်. . . ကော်ဖီသောက်ပြီး လျှာပေါ်မှာ ကော်ဖီမှုန့်တွေ ရှကြမ်းစွာ ကျန်နေတာမျိုး မကြိုက်၊ ဆိုင်မှာ သောက် ရသည် ကော်ဖီအတော်များများ ထိုအတိုင်းရှိ၍ ALL TIME ကို အိမ်မှာဖျော်သောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အပြင်မှာ လက်ဖက်ရည် ကျဆိမ့် တစ်မျိုးပဲ သောက်ပါသည်။

ALL TIME က ဖျော်ပြီး နှစ်မိနစ်လောက်ပဲထား၊ ကော်ဖီမှုန့် များက ချောကလက်အနှစ်သဖွယ် အောက်မှာသပ်ရပ်စွာ ထိုင်သွား ပြီး ခါးဆိမ့်သော အရသာတစ်မျိုးတည်းကိုသာ ဣန္ဒြေကြီးစွာ ထွက် ပေါ်စေပြီး မွေးပျံ့သောရနံ့နှင့် ခံတွင်းတွေ့စေလေသည်။ (ဒီလောက် ဆို ကုမ္ပဏီကနေ ကြော်ငြာခ တောင်းလို့ရမည် ထင်ပါသည်)

အမေ ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲ၍ ပိုက်ဆံအိတ် ချိုင်းကြားညှပ် ကာ ထွက်လာသည်။

“သမီးရေ. . . အမေ ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်”

နှင်းဝေ ကော်ဖီပန်းကန် ချပြီး အမေ့ကို လိုက်ကြည့်သည်။

အမေခြေလှမ်းများ ခြံတံခါးအပြင်ဘက် ရောက်သွားတော့မှ သူမ အကြည့်များ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပါတော့သည်။ သို့သော် စောစောကလို နူးညံ့နွေးထွေးသောအကြည့်မျိုး မဟုတ်ဘဲ အနည်း ငယ်အေးစက်ကာ စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်လုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။

ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်နည်းနည်းလန့်သွားသည်။

သူမ ဘက်က ရန်သံလား၊ မိတ်သံလားဆိုတာ ကျွန်တော် ဆွေချာမခွဲခြားတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ဖက်က သံတမန်ပြီးလေး ပြီးကာ ထိုအကြည့်ကို လက်ခံလိုက်ရသည်။

“ငါ. . . အခု လာတာ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့”

“အင်း. . . မေးလေ”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သော်လည်း. . . သူမဘက်က ချက်ချင်းဆွံ့အသွားကာ ငြိမ်သွားသည်။ လက်ဝါးချင်းအပ်ကာ လက် ချောင်းလေးချင်း ယှက်ဆုတ်ထားရာက ခွာပစ်ပြီး ပျော့နွဲ့စွာ ဝဲကျ နေသောဆံပင်တွေကို လက်ထိုးသပ်တင်ပစ်လိုက်မှ သူမဆံပင်တွေ ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြောင်း ကျွန်တော်သိတော့သည်။

အသည်းအသန် ချစ်နေပါတယ် ပြောပြီး ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ဆံပင်နက်မှောင်ပျော့စင်းကြီးတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပျောက်ဆုံး သွားတာကိုတောင် ချက်ချင်းမသိနိုင်သော ညံ့ဖျင်းမှုအတွက် ကိုယ့် ကိုယ်ကို အတော်မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ အမေရော သိလိုက် သလား၊ အမေသိလျှင် ဘာပြောမလဲ၊ အမေက မိန်းကလေး ဆံပင် အရှည်ထားတာကို အလွန်တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။ သူမ

ဒီလိုပုံစံဆိုတာကို သိလျှင် ချစ်နိုင်ပါဦးမလား၊ စောစောကတော့...
သမီးကို အမေဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ မသိဘူးလား... လို့
တော့ ပြောသွားသည်။

“နင့်ကို အဒေါ်ဘာပြောသလဲ!”

သူမစကားသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာမှ... ကုန်ဆုံးပြီးစ
အချိန်ကာလထဲ သဲသဲမဲမဲ ပြန်တိုးဝင်နေသော ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံ
များ ကျွန်တော့်ထံ ပြန်ခုန်ဝင်လာကြသည်။

“ဘာ... ဘာကို မေးတာလဲ!”

နှင်းဝေ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသလို စုတ်သပ်ညည်းတွားပြီး...

“ဒီရက်တွေထဲမှာ အဒေါ် နင့်ကို ဘာပြောသလဲ!”

“ဒီရက်တွေထဲ...”

ကျွန်တော် စောစောက တူးဆွမိထားသော အတိတ်ကာလ
ထဲ တစ်ကြိမ်ပြန်တိုးဝင်ကာ ရှာကြည့်သည်။

ဒီရက်တွေထဲ အမေ... ဪ... ဟိုကိစ္စ။

ကျွန်တော် ထိုသို့အတွေးဖြစ်ပြီး သူမမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်
တော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသော သူမမျက်ဝန်းတွေ (ကျွန်တော့်ရဲ့
ရင်ခုန်လည်ရွဲကလေးတွေ) လှစ်ခနဲ ရှောင်ကာ ထွက်သွားသည်။

“အင်း... အဲဒီကိစ္စ”

သူမမျက်နှာ နှင်းဆီအတော်များများ ပွင့်သွားသည်။

အားလုံး အနီရောင် စိုစိုလက်လက်တွေ။

“ငါ့ဘက်က အဆင့်သင့် မဖြစ်သေးဘူး အထူး၊ နင် ဘာ

ပြောလိုက်သလဲ!”

“ဟေ... ဘာပြောရမလဲ၊ အမေ့သဘော... လို့ပဲ ပြော
တာပါ။ ငါက ဘာကြောင့် ကန့်ကွက်ရမှာလဲ... အမြန်ဆုံးတောင်
အဆင်ပြေချင်တဲ့ကောင်ပဲ”

“နင်... စိတ်မဆိုးနဲ့ အထူး၊ ဟိုးတုန်းကတော့ ငယ်ရွယ်တဲ့
အထိ မပြည့်စုံတဲ့ လူမှုဘဝပုံစံမို့လို့ ငါ့ဘက်က မပြတ်သားနိုင်တာ
ဝန်ခံပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ ငါ အရာရာကို အသိတရားနဲ့ရော အတွေ့
အကြုံနဲ့ပါ ဆင်ခြင်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း ရှိလာတယ်၊ အဲဒါကြောင့်...
ငါ့အမေ ငါ့ကို ပြောတဲ့အချိန်မှာ ငါငြင်းလိုက်တယ်”

“ဪ... အေးပေါ့... ဒါဖြစ်သင့်တာပဲ၊ အေးပါ... ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် နင့်ဘက်က လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အမေ မတတ်နိုင်ရင်တောင်
ငါတတ်နိုင်တယ်၊ ငါလည်း ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ်ဝင်နိုင်ဖို့ ငါ
သူငယ်ချင်းအဖေ ပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကြိုပြီးပြောထားတယ်၊
နင်ဘာမှမပူနဲ့... ငါအလုပ်ရရင် ဝင်ငွေရလာပြီး အဲဒီအခါမှာ နင့်
အတွက်ဆိုပြီး ငါ့ဘာသာ သီးခြားဖယ်ပြီး ဘဏ်မှာ စုပေးထားမယ်
ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော့်စကားကို သူမနားမလည်နိုင်သလို မျက်ခုံးရွံ့
ကြည့်ပြီး...

“နေပါဦး... နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ!”

“ဟေ... အမေပြောတဲ့ကိစ္စဆို...”

“အေးလေ... အဲဒါ ဘာတွေပြောနေတာလဲ!”

“ဟင်... အဲဒီကိစ္စပဲ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလား!”

“ကျွတ်... နင်နဲ့တော့ ရူးချင်တာပဲ”

“ဟော... ဗျာ”

“ကဲ... အဒေါ်က နင့်ကို ဘာပြောသလဲ၊ အဲဒါ ပြန်ပြော

ပြ”

တစ်ခုခု လွဲနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သတိထားမိလာသဖြင့် သေချာပြန်တွေးသည်။ သေချာပြီဆိုမှ...

“ဒီလိုဟာ... ဟိုတစ်နေ့က... အန်တီ အိမ်ကို လာတယ်၊ နင့်အတွက် ပန်းချီပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံခုနစ်သောင်းလောက် လိုတယ်၊ အဲဒါ ခဏချေးပေးနိုင်မလားလို့ မေးတယ်၊ အမေက လော လောဆယ် သူ့လက်ထဲမှာ အဲသလောက် မကျန်ပေမယ့် ငါ ကွန်ပျူတာ ဝယ်ဖို့ ဖယ်ပေးထားတဲ့ငွေတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ငါ့ကို မေးပြီးမှ အဆင်ပြေရင် သူ့လာပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ငါ ကျောင်းက ပြန်လာတော့ အမေက အဲဒီကိစ္စ ပြောတော့ ငါသဘောတူပြီး ပန်းချီ ပစ္စည်းတွေက ဈေးကြီးလို့ တစ်သိန်းပြည့်အောင် ပေးလိုက်ပါ၊ သား ဝယ်ဖို့ကိစ္စ လကုန်မှလုပ်လည်း ဖြစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်... အဲဒါပဲ”

နှင်းဝေဝေ... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးတွေနှင့် ကြည့်နေပါသည်ဟု ပြောမပြတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေရာမှ သူမနှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက် တွန့်ကွေးကာ ပြုံးလိုက် ပြုံး...

“အဲဒါကြောင့် ရူးချင်တယ်လို့ ပြောတာ၊ ငါ့အမေ ငါ့ကို ပြောတာ... ကျောင်းပြီးတာနဲ့ နင့်နဲ့ငါ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ကိစ္စ၊ အဲဒီ ကိစ္စကို အဒေါ်နဲ့အမေနဲ့ ပြောနေတာ ငါကြားပြီး အဒေါ်ပြန်သွား တော့ အမေကလည်း ငါ့ကို ခေါ်ပြောတယ်၊ နင့်ကိုလည်း အဒေါ် ပြောမှာပဲဆိုပြီး နင့်ဘက်က သဘောကို ငါလာမေးတာ၊ အခုတော့ တလွဲစီပဲ၊ ကောင်းပြီလေ... နင် ဘာမှမသိသေးဘူးဆိုတော့ မသိ သလိုပဲ ထားလိုက်... ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ငါသွားတော့မယ်”

“ဟာ... ဟာ... နေ... နေဦးလေ နှင်းဝေ၊ ငါပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

“တော်ပြီ... အတန်းချိန်နီးနေပြီ”

ပြောပြီး သူမအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကပျာကသီ သော့ရှာပြီး တံခါးပိတ် သော့ခတ်ကာ လိုက်ဆင်းလာခဲ့ သည်။ ခြံဝရောက်မှ သော့ထားဖို့ မေးနေသဖြင့် တစ်ခေါက်ပြန်ထား ကာ ခြံတံခါးကိုတောင် စေ့ပိတ်မထားနိုင်ခဲ့ဘဲ အပြေးလိုက်လာခဲ့ရ သည်။

“နင်... နင်ပြောတဲ့ကိစ္စလည်း အမေ ငါ့ကို ပြောပါတယ်ဟာ၊ မသိဘူး နင်လာတဲ့ကိစ္စ... ဟိုကိစ္စ... အရေးကြီးတယ်မှတ်လို့၊ အဲဒီ နေ့ကလည်း... နင် အိမ်မှာမရှိလို့ အန်တီက ပိုက်ဆံယူမထားလိုက် ဘူးလေ... အဲဒါကြောင့်...”

သူမ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေရာမှ ဇတ်ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက် ပြီး ကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ကြည့်ပါသည်။ ထိုနောက်မှ...

၁၀၈ နတ်ရွာစိုး

“နင်. . အခု. . ကျောင်းသွားမှာလား!”

“အင်းလေ”

“ဘယ်မှာလဲ. . . ထမင်းချိုင့်”

“အဲ. . .”

“ပြီးတော့. . . နင် ဒီပုံစံနဲ့ပဲ. . . ကျောင်းသွားမယ်ဆိုရင်
ငါဘေးက ကပ်မလိုက်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“နင့်ကို နင်ပြန်ငဲ့ကြည့်”

“ဟာ!”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်ကို ကျုံ့နိုင်သမျှ
ကျုံ့ကာ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ နှင်းဝေ ရောက်လာတယ်ဆိုသော
အသိအာရုံက နဂိုထဲကမှ မေ့မေ့တတ်လွန်းသော ကျွန်တော့်ကို
ညဝတ်အိပ်သော ဘောင်းဘီတိုနှင့် ဟင်ထားလိုက်ကြောင်း သိရ၍
ဖြစ်ပါသည်။

(တောက်. . . ငါ့နှယ်ကွာ. . . မေ့. . . မေ့. . . နှင်းဝေ ပြော
သလိုပဲ. . . သေဖို့ကျမှ မမေ့ဘဲ သတိတရ သေရင်. . . မင်းနဲ့ ငါနဲ့
တွေ့မယ်. . . ချီးပဲ. . . ချီးပဲ. . .)

အချစ်ဆိုတာ

အရိုးများတွဲငါးလိုပဲ

မစားတတ်ရင် အရိုးမျက်တယ်၊

ခက်နေတာက

အဲဒီအရိုးက အာခေါင်မစားဘဲ

နီလုံးသားမှာ ရူးတာလေ

(ဟင်း...ရူးသွားမယ်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ ဖြည်းဖြည်းတား)

အာန်း (ရှစ်)

“နေ

ပါဦး... မင်းတို့က ငယ်ပေါင်းတွေ မဟုတ်ဘူး လား!”

ထွန်းကျော်၏စကားသံအား ဟိုးအဝေးကြီးကနေ ကြားနေ ရသလို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဂလိုင်ထနေသည်။ ဂလောင်ဂလောင်ဟု မကြားရသော်လည်း ဒီကောင့်အသံက အော်လွန်းသဖြင့် လော်စပီ ကာနှင့် အော်တဲ့အသံကို ကြားရသည့်နယ်။

“ထူးထူး..”

၁၁၂ နတ်ရွာစိုး

“ဘာလဲ! . .”

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ!”

“စိတ်နာနေတာကွ”

“ဟေ့ . . . ဘယ်သူ့ကိုလဲ!”

“ငါ့ကိုယ်ငါပါကွာ”

“ဖြစ်သင့်တာပေါ့ကွာ . . . ငါသာ မင်းနေရာမှာဆို အဆိပ်နည်းနည်း ပျားရည်များများနဲ့ ဖျော်သောက်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟင်း . . . သေချင်တာတောင် အရသာခံနေသေးတယ်”

ငြိမ်နေသော ဝေဖြိုးက ဝင်ထောက်သဖြင့် ထွန်းကျော်မျက်နှာ တစ်ဖက်လည်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်လက်ကျန် ယူမော့သည်။

သူ့ခွက်မဟုတ်၊ သူများခွက်။

“ဟဲ . . . အဲ့ဒါ . . . ထူးထူးလက်ဖက်ရည် မဟုတ်လား!”

“သိတယ် . . . ဒီကောင် ဒီအတိုင်းပဲ ချန်ထားခဲ့တော့မို့လို့”

ပြောရင်း ရေခဲခွက်နဲ့ ရေခဲခွက်မရှိတော့သဖြင့် စားပွဲထိုးအားအိုးမြှောက်ပြကာ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ဝေဖြိုးက . . .

“စောစောက ထွန်းကျော်မေးတာ မင်းပြန်မဖြေသေးဘူးနော် ထူးထူး . . .”

“ဖြေစရာ ဘာလိုသေးလို့လဲကွာ၊ ငါနဲ့ နှင်းဝေက ငယ်ပေါင်းဆိုတာ မင်းတို့ သိပြီးသားပဲ”

“ဟဲ . . . အဲ့ဒါဆို သံယောဇဉ် ပိုကြီးပြီး ပိုနီးစပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“မှန်တယ် . . . သံယောဇဉ်ကတော့ ရှယ်ပိုတယ်၊ သူ့ဦးလေး

ဝေဖြိုး . . . မေ့ ၁၁၃

မျက်နှာကို သူ့ရှေ့မှာ ငါ လက်သီးနဲ့ ခွဲထိုးတာတောင် စိတ်နည်းနည်းပဲ ဆိုးပြီး ခွင့်လွှတ်တယ် . . .”

“ဒါနဲ့များကွာ . .”

“ဒါပေမယ့် သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သူ့စိတ်ခံစားမှုက အမှားမရှိဘူး”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးကွာ”

“ရှိမယ် ဝေဖြိုး . . . သူငယ်ချင်းဆိုတာ သမီးရည်းစား မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တာနဲ့ ခင်တာ မတူဘူး၊ ငါတို့ ဆယ်နှစ်လောက် အတူနေလာခဲ့တဲ့အချိန်ထဲမှာ ချစ်သူရည်းစားဘဝနဲ့ တစ်ရက်မှ မနေဖူးဘူး”

“မင်းပြောတော့ ကိုးတန်းနှစ်ကတည်းက Propose လုပ်ထားတယ်ဆို”

“အဲ့ဒီအတွက် အဖြေပြန်မပေးသေးဘူးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက ချစ်နေတယ်လို့ သူသိထားတာပဲ၊ ဒီကာလအတွင်း သူ့ဘက်က အဖြေတစ်ခုခု ရှိနေရမှာပေါ့ကွာ . .”

“ရှိတယ်”

“ဟေ့ . . . မင်းဟာက ဘာလဲဟဲ! . .”

“အဲ့ဒီအဖြေကို ကျောင်းပြီးမှ ပေးမယ်လို့ သူကတိပေးထားတယ်”

“ကဲ . . . ကျောင်းမပြီးခင် သူ့မှာ ချစ်သူရသွားပါပြီတဲ့၊ မင်းအဖြေက ဘာလဲ!”

“ကံတရားပေါ့ . .”

“ငတ်း . . တုံးတာမှ တဝမ်းပူနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ မူတလင်းချိပ်နဲ့ တုံးတဲ့ ငဉ်း”

နားထဲမှာ တအုန်းအုန်း ပေါက်ကွဲအောင် ဆူညံစေသော စကားဗုံးတွေချည်း လှိမ့်သွင်းပစ်ခဲ့နေသော ဝေဖြိုးကို ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးဘဲ ငုံ့ခံနေလိုက်သည်။

ဝေဖြိုးစကားပြတ်သွားမှ . . .

“ကဲ . . ငါဘာလုပ်သင့်သလဲ”

“ဘုန်းကြီးမဝတ်ချင်ရင် ကျောင်းမပြီးခင် နှင်းဝေဝေဆီက အဖြေရအောင်တောင်း . . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်၍ စကားနည်းရန်စဲ လုပ်နေလိုက်သော်လည်း ဝေဖြိုးပေးသော အကြံဉာဏ်အား လုံးဝလက်မခံနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော့်စိတ်က သိပါသည်။ ထိုထက် ပိုသိသည်မှာ . . နှင်းဝေဝေ၏စိတ်ကို ဖြစ်ပြီး . . . တောင်းလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း ပိုသိနေ၍ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခုက ကင်(နံ)တင်း ဝင်မထိုင်ဖြစ်ခင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်သည်ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ဘာသာ သိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဝေဖြိုးနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ကျွန်တော်နှင့် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်း သောက်သော ထွန်းကျော်က ကျွန်တော့်အကျင့်ကို ပိုသိသဖြင့် . . .

“မင်းပြောတာကို ဒီကောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်လို့ လက်ခံသွားပြီ ထင်လို့လား၊ လူရှေ့သူရှေ့တော့ . . အင်း . . ဟုတ် . . ပဲ . .

ပြီးမှ လုပ်ချင်တာ လုပ်တဲ့ကောင် . . . မယုံရင် မေးကြည့်”

ဝေဖြိုး မျက်မှန်လေး ပင့်ကာပင့်ကာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြုကြည့်ကာ . . .

“ဟုတ်လား ထူးထူး၊ ကဲ . . . ကြာတယ်ကွာ၊ မင်းဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ!”

“ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောထားတဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းဝစ်မယ်”

“ဘာ . . .”

“ဟေ့ကောင် ထူးထူး”

ထွန်းကျော်ရော ဝေဖြိုးပါ လန့်ပြီးအော်ကြသည်။

“လူဟာ ခံစားမှုတစ်ခုအပေါ်မှာ သိပ်ပြီးရိုးအီလာရင် နောက်ထပ်အသစ်ခံစားကြည့်ချင်တဲ့ သဘောမျိုး ရှိတယ်ကွ၊ အခုငါက သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကို သူ့ခံစားမှုထဲမှာ ရိုးအီသွားလောက်မယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ပြောရရင် ပွဲက အရမ်းအေးလွန်းတယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ပွဲဖျက်ပြီး အသစ်ပြန်ကစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်”

ဝေဖြိုးတို့ မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ငြိမ်ကာသွားသည်။ ခဏကြာမှ ထွန်းကျော်က . . .

“အင်း . . အင်းလေ လုပ်ကြည့်ပေါ့၊ တကယ်လို့ မိဘတွေက အတင်းစီစဉ်ရင်ကော . . .”

“ဘယ်တော့မှ မစီစဉ်ဘူး၊ ငါ့အမေရော သူ့အမေပါ သားသမီးတွေရဲ့ဆန္ဒကို အလေးထား ဆက်ဆံတယ်၊ သဘောတူထား

၁၁၆ နတ်ရွာနီး

တယ် ဆိုတာကလည်း ငါတို့ချင်း ညီညွတ်မှု၊ ဒီပုံစံအတိုင်းကတော့ အဝေးကြီးပါပဲကွာ... အဲ့ဒါကြောင့် ငါက ရှုံးပြီးသားပါ။ အသစ် ထပ်ကစားလို့ ရှုံးလည်း အရင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ပြီးရောဟေ့... ငါလည်း ဒီထက်ပိုပြီးမကြံတတ်ဘူး”

“အေးပါကွာ... အကြံပေးတာရော ဆွေးနွေးပေးတာပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လောလောဆယ် ငါ့အတွက် နောက်ထားပြီး မင်းတို့အတွက် မင်းကြံပါဦး။ မင်းအခြေအနေကရော ဘယ်ရောက် သွားပြီလဲ”

“ငါက ပြီးသွားပြီ ထူးထူး၊ မပြီးသေးတာက ဒီကောင် ဒီကောင်အသည်းလေးကိစ္စက ခုချိန်အထိ အဆင်မပြေဘူး”

“ဟုတ်လား... ခင်မြဇင်တို့ ရှင်းမပေးဘူးလား!”

“ရှင်းပေးတယ်... ငါ့အသည်းလေးကိုက အသည်းကြောင် ပါတယ်ဆိုမှကွာ၊ ကဲ... ထားလိုက်ပါ။ အဲ့ဒါက ငါ့ဘာသာ ဖြေရှင်း လို့ရတယ်။ မရတာ ထွန်းကျော်...”

“ဟင်... မင်းတို့ဟာက ဘာလဲ!”

ထွန်းကျော် မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် ဝေဖြိုးကို အံ့ကြိတ် လိုက်၊ နှာခေါင်းတွန့်လိုက်နှင့် လုပ်ပြပြီး သတိပေးနေသည်။

ဒါကို ဝေဖြိုးက...

“ဟေ့ကောင် လုပ်မနေနဲ့... ခု မသိလည်း နောက်သိမှာပဲ ဒီလို အထူး... မင်းကောင် အမြောက်ပြောင်း လှည့်သွားပြီကွ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်ဘက်လဲ...”

 ၁၁၇

“ခင်မြဇင်ဘက်”

“ဟင်...”

ဒီတော့မှ ထွန်းကျော်က ရှက်သလိုလို မျက်နှာကြီးနှင့်...

“ဒီလိုပေါ့ကွာ... ငါ့ရည်ရွယ်ချက်က ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မိန်းမယူမှာဆိုတော့ တစ်ယောက်မရ တစ်ယောက်ချိန်ရတာပေါ့”

“မသားကောင်... မင်းပြောတော့ အသက်လောက် ချစ်ခဲ့ တာပါဆို၊ ခုတော့ အပြောင်းအလဲက မြန်လှချည်လား”

“အေးလေကွာ... လူဟာ ခံစားမှုတစ်ခုအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ခိုးအိလာရင်... နောက်ထပ် အသစ်ခံစားကြည့်ချင်တဲ့သဘောမျိုး ရှိတယ်ကွ အထူးရ... ငါလည်း လူပဲလေ”

ကျွန်တော့်စကားနှင့် ကျွန်တော်ပြန်တုတ်သွား၍ ငဲ့ထား သော ရေခွေးကိုသာ အလျင်အမြန် သောက်မိလျှိုလိုက်ရသည်။ ပြန် ပြောစရာ မရှိ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခင်မြဇင်တစ်ယောက်ထဲ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက် နှင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ့... ငါတို့ ဒီမှာဟ”

“မြင်သားပဲ”

ထွန်းကျော် ပျော်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် နင့်ကို မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်လင်းထူးကို မြင်တာ”

ထွန်းကျော် မဲ့တည့်တည့် ဖြစ်သွားပြီး သူမထိုင်ဖို့ ခုံလေး ဆွဲပေးသဖြင့်... ဝေဖြိုး တခါခါ ရယ်ကာ ကျွန်တော့်ကို လက်ထိလေ

သည်။

“နင်တို့ အတန်းမတက်ကြတော့ဘူးလား၊ ကင်(နံ)တင်းမှာ ဘာသင်နေလို့လဲ! . . .”

“ဘဝတွေလေ . . . ဘဝလက်ချာ ဝင်နေတာ”

“ဒါဆို လုပ်လေ . . . ငါလည်း နားထောင်မယ်၊ ဟဲ့ . . . ငါ့အတွက် ကော်ဖီခါးခါးလေး . . .”

ခင်မြဇင်က ဝေဖြိုးကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထွန်းကျော်က သွက်လက်စွာပင် . . .

“ကောင်လေးရေ . . . တို့ မင်းသမီးလေးအတွက် ကော်ဖီခါးခါးလေးကွာ . . .”

ခင်မြဇင်က ထွန်းကျော်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းပစ်သည်။ ဒီလူကြီး မရိုးသားမှန်း ခင်မြဇင်လည်း သိသင့်သလောက် သိထားပြီဖြစ်၍ . . .

“ငါတို့ကတော့ မျက်စိပဲကန်းကန်း ပေါင်ပဲကျိုးကျိုး ဂရုစိုက်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့နော် . . . ဒါပဲ”

ထွန်းကျော် အရှိုက်ထိသွား၍ မချီသွားဖြီလေး လုပ်ကာ . . .

“ရပါတယ်ဟာ . . . ကုလားအုတ်သားနဲ့ ဟမ်ဘာဂါလည်း မမှာဘူး မဟုတ်လား!”

“မှာစရာလား . . . ရှင်က ကျုပ်ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် စားပွဲထိုးလေး ကော်ဖီလာချပေးသဖြင့် ထွန်းကျော်တို့ စကားပြတ်သွားကြပြီး ခင်မြဇင် ကျွန်တော့်ကို မေး

ဆတ်ပြကာ . . .

“ကဲ . . . လုပ်ကြလေ၊ ဘယ်မှာလဲ ဘဝလက်ချာ”

“ဟေ . . . အခု နင်တို့ လက်ချာဝင်နေတာ မဟုတ်လား!”

“ဘာ . . .”

ထိုအခါ ဝေဖြိုးက . . .

“နင် သဘောမပေါက်လို့ပါ၊ ငါတို့ အခု ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြတယ် . . . မြတ်လင်းထူးကလည်း သူ့ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သာယာတဲ့ဘဝလေးတစ်ခု ဖန်တီးမယ် . . . ငါကလည်း ငါ့ရဲ့အသည်းလေးနဲ့ အိုခေ၊ လောလောဆယ်တောမရောက် တောင်မရောက် ချောက်ထဲကျနေတာက နင်နဲ့ ထွန်းကျော်ပဲ ရှိတယ်”

“အောင်မာ . . . ငါက ဘာလို့ ချောက်ထဲ ကျရမှာလဲ!”

“ရှင်းပါတယ် . . . ငါတို့ ကျောင်းပြီးဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်မှ မကျန်တော့ဘူး၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေထဲမှာ အဖော်မဲ့နေတာဆိုလို့ နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ငါက ချောက်ထဲ ကျရောလား”

ဝေဖြိုး ပင့်သက်ရှိုက်ပုံက အလွန်ပဲအသက်ဝင်ကာ စိတ်လက် မအိမသာဖြစ်သူတစ်ယောက်လို ထင်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကြည့်နေသဖြင့် အားလုံး စိတ်ဝင်စားကာ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ စာမျက်နှာတိုင်းလိုလိုမှာ မဟာဘုတ်တိုင်ထူသော မျဉ်းသောင့်နှင့်

ဂဏန်းစဉ်များ၊ ပြိတ်ခွင်လှည့်ထားသော ဇယားများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်
နေအောင် တွက်ချက်ထားမှုများနှင့် ပြည့်နေပြီး . . . တစ်နေရာ
အရောက်မှာ ဝေဖြိုး၏စာရွက်လှန်ခြင်း ရပ်တန့်ပြီး ခင်မြဇင်ဘက်
လှည့်ပြကာ စားပွဲပေါ် ချလိုက်သည်။

အောက်မှာ ရေနွေးပန်းကန် ခုနေ၍ပင် ကျွန်တော် ကယျာ
ကသီ ဆွဲယူကာ ရှင်းပေးလိုက်သည်။

ဝေဖြိုးက မျက်နှာလွဲ၍ လည်ချောင်းရှင်းပြီးမှ ပြန်လှည့်
ကာ . . .

“ဒီစာအုပ်က ငါတို့သူငယ်ချင်းအားလုံးရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖတ်
ရှုကြည့်လို့ရတဲ့ နတ်မျက်စိပဲ ခင်မြဇင်”

ခင်မြဇင် ကြောင်အ၊စွာဖြင့် စာအုပ်ကိုတစ်လှည့် ဝေဖြိုးကို
တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“နင် ဗေဒင်တွက်တတ်တယ်လို့ ငါတို့လည်း မသိပါလား”

“ဒါက ငါ့ဝါသနာလည်း ဟုတ်တယ်၊ လျှို့ဝှက်ထားတာ
လည်း ပါတာပေါ့ဟာ . . . မဟုတ်ရင် ငါ့ကို ဗေဒင်ဆရာဆိုပြီး အမည်
ပြောင်းပေးကြဦးမှာ၊ ခုတော့ ကျောင်းလည်း ပြီးတော့မယ် . . . နောက်
တစ်ခုက မဖြစ်မနေ သက်သေထူရမှာမို့လို့ ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို
ထုတ်ပြလိုက်ရတာပဲ . . . ဒါလည်း ငါချစ်တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ
အခက်အခဲကို ကျော်စေချင်တဲ့ စေတနာပါ”

“အင်းလေ . . . ဟုတ်ပါပြီတဲ့၊ နင်က လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်တာ
ဆိုတော့ ငါတို့မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ!”

“လွယ်ပါတယ် . . . ကျောင်းသားရေးရာက အပျိုကြီး မဏဏ
ကို လက်ဖက်ရည်လေးဘာလေး တိုက်ပြီး အကူအညီတောင်းရတာ
ပေါ့ဟာ . . . ”

ခင်မြဇင် သက်ပြင်းချသံက ငါယုံပြီဟု ပြောလိုက်သလို
ဖြစ်နေသည်။ ဝေဖြိုး ဆက်ပြောသည်။

“နင့်အတွက် ငါတွက်ကြည့်တာ မကောင်းဘူး ခင်မြဇင်၊
ဒီလထဲမှာ အတွင်းပစ္စည်းတွေ အပျောက်အရှ ရှိတယ်”

“ဟင် . . . ”

“ယူတဲ့လူကလည်း ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းထဲက ကိုယ်စောင့်
ရှောက်ထားတဲ့သူဖြစ်နိုင်တယ်”

“အဲ . . . တော်”

“ကိုယ့်အထက်က အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ မိဘကျန်းမာရေး
စိုးရိမ်ရမယ့်အချိန်ဖြစ်နေတယ်”

“ဘုရားရေး . . . မှန်လိုက်တာ”

“ဟုတ်လား . . . တကယ်မှန်လား”

“ဪ . . . သူပြောတာတွေအကုန်လုံး အိမ်မှာ လာကြည့်
ပြီး ပြောနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဟမ်း . . . အဟမ်း”

မှန်တယ်ဆို၍ ဝေဖြိုး မီးမြှင့်ကာ မျက်မှန်ပါ ပင့်တင်လိုက်
ပြီး . . .

“သေချာနားထောင် . . . ဆိုးတာက နင့်မှာ အရက်တက်

အကျိုးနည်း ဖြစ်ရအောင် သူများအနိုင်ကျင့်တာ ခံရမယ့်ကံက ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဟောဒီမှာ မြင်လား..”

ဝေဖြိုးက... ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဂဏန်းစဉ်တွေထဲက တစ်ခုကို ဘောလ်ပင်နှင့် သေချာဝိုင်းပြသဖြင့် ခင်မြဇင်မျက်နှာ ဆီးကင်းလောက်ကို ကျုံ့ကာ သွားသည်။

“အဲ့ဒီအတွက် နင့်မှာ တစ်ခုတည်းသော ယတြာသာလျှင် အဆိုးအားလုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်သလို ကောင်းသွားမယ်”

“အေးပါဟာ... အားကိုးပါတယ် ဝေဖြိုးရယ်၊ ငါဘာလုပ် ရမလဲ!”

ထို့နောက် ဝေဖြိုးက ဘော့ပင်နှင့် ဂြိုဟ်ခွင်လှည့်သော ဇယားပေါ် ထောက်ကာ...

“နင့်ကို အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ဂြိုဟ်က ဟောဒီ တနင်္လာနဲ့ စနေပဲ၊ စနေဂြိုဟ်က ဂြိုဟ်ဆိုး ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဆိုးထဲ က အကောင်းဆိုတာတွေ ရှိတတ်တယ်၊ ဥပမာ ကျေးညီနောင်ထဲက သူခိုးခါးပြတွေလက်ထဲ ရောက်သွားလို့ ကောင်းစားနေတဲ့ ကျေးတစ် ကောင်လိုပေါ့ဟာ...”

“ဟာ... မင်းဥပမာက လွဲနေပြီ၊ ရသေ့ကျောင်း ရောက် တဲ့ ကျေးက ကောင်းတဲ့ဥစ္စာ”

“မင်းပြောတာ မမှားဘူး အထူးရ... ငါပြောတာလည်း မှန်တယ်၊ မင်းပြောတဲ့ကျေးက တရားဓမ္မနဲ့ မွေ့ပျော်ပြီး လိမ္မာယဉ် ကျေးတဲ့ကျေး၊ ဟိုကျေးကောင်က ခိုးသမျှ တိုက်သမျှ အမိန့်သား

ထိုင်စားနေတဲ့ကျေး၊ စားရတာချင်းအတူတူ ဟိုမသမာကောင်က ပိုပြီးမျိုရတယ်လို့ ဆိုချင်တာ... ရှင်းလား၊ ကောင်းကောင်းမိုက်နိုင် ပြီး ရှယ်စားနေရတဲ့ကောင်ကို ပြောတာ”

“အာ... အေး... အေး... ရှင်းပါပြီ ဆက်ပြော၊ အဲ... အဲ ဆက်ဟောပါဦး”

“အေး... သလိုကိန်းမျိုး ဆိုက်နေတော့... ခင်မြဇင်က တနင်္လာနဲ့ စနေနဲ့ ယူပြီး နာမည်မှည့်ထားတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ မဟုတ်ရင် မတွေ့ပုံစရာပဲ”

“ဟင်... နင့်ယတြာကြီးကလဲ”

“ဒါတော့ နင့်သဘောပဲ ခင်မြဇင်၊ ငါကတော့ သူငယ်ချင်း ဝတ္တရားအတိုင်း ကူညီတာ”

ပြောပြီး ဝေဖြိုး စာအုပ်ပြန်သိမ်းသည်။

ဒါကို ထွန်းကျော်က...

“ဟေ့ဟေ့ ဝေဖြိုး၊ ငါ့ကံကြမ္မာလည်း စစ်ပေးဦးလေ...”

“မင်းလား... အမြီးမှန်း အမောက်မှန်း မသိဘဲ တက်ခွတ် ကြက်ဖလိုပဲ... ဒေါက်ခနဲ အဆိပ်ခံရမှ အောက်အီးအီးမအွတ်ဘဲ လျှာတန်းလန်းနဲ့ အွတ်မယ့်ကောင်”

“ဟမ်!...”

ဒါတောင် ထွန်းကျော် သဘောပေါက်ချင်ပုံ မရသဖြင့် ကျွန်တော်ပဲ ဖနောင့်နဲ့ သူ့ခြေဖျားကို လှမ်းပေါက်လိုက်ရသည်။ ခင်မြဇင်ကတော့ ဝေဖြိုး၏ဟောချက်တွေနှင့် အသက်မရှုပ်ခံအောင်

ဖြစ်နေကာ ဝမ်းဆယ်နှစ်ခါ သွားထားသော မျက်နှာနှင့် တော်တော် မသောက်နိုင်ရှာ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ခင်မြဇင်”

“ဟင်”

“ထွန်းကျော်က တစ်ဦးတည်းသောသား၊ သူ့အဖေခန့်အသေက ငါတို့ တောင်ဒဂုံဂိတ်ဟောင်းမှာ စတိုးဆိုင်အကြီးကြီး ဖွင့်ထားတယ်။ အိမ်မှာ လုပ်ငန်းသုံး ကားတစ်စီး၊ အိမ်စီးတစ်စီး ရှိတယ်။ ပေးလေးဆယ် ခြောက်ဆယ် ခြံထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ထားတယ်။ ကုမ္ပဏီကြီးသုံးခုမှာ ရှယ်ယာတွေ ဝင်ထားတယ်။

ထွန်းကျော် ဒီကနေ့အထိ ရည်းစားလုံးဝမထားဖူးဘူး။ သူ့က ထားချင်ပေမယ့် မရသေးဘူး။ သူ့မိဘတွေကလည်း ထွန်းကျော်တို့ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ခေါ်လာခဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်။ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ရှိသမျှ စည်းစိမ်နဲ့ စီးပွားရေးအကုန် ပုံလွှဲမယ်။ သူတို့ဆန္ဒက မသေခင် မြေးလေးတွေ ထိန်းသွားချင်တယ်ကဲ... နင် သူ့ကို လက်မထပ်သင့်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ခင်မြဇင်၊ ငါ့ရဲ့ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ နင်နဲ့ ထွန်းကျော်က မိတ်ဖက်ကျတဲ့သူတွေ၊ ပြီးတော့ နင့်ယတြာလည်း ဒီကောင်နဲ့မှ ကွက်တိပဲ၊ ပြီးတော့... အကြောင်းသိ အပေါင်းသိ သူငယ်ချင်းကိုမှ ခင်ပွန်းတော်ရတာဟာ၊ အိမ်မှာလည်း စည်းစိမ် အပြည့်နဲ့ စောင့်နေတယ်။ ကဲ... ဘာလိုသေးလဲ”

ခင်မြဇင် သက်ပြင်းရှိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ

“ငါ စဉ်းစားမယ်လေ၊ အခု ငါပြန်တော့မယ်”

“ဟာ... ဒါဆို ထွန်းကျော် လိုက်ပို့လိုက်ကွာ၊ ဒီရက်တွေထဲမှာ ခင်မြဇင် သဘောတူတူ မတူတူ... သူ အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် နေထိုင်စောင့်ရှောက်ပေးရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ဆက်ပြီး အရောက်ပို့ပေးသဖြင့် ထွန်းကျော် ချစ်ချင်းပင် ခုန်ထကာ ခင်မြဇင်နောက်ကနေ ကားယားကားယားနှင့် လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားမှ ဝေဖြိုး တခါခါ ရယ်ကာ...

“မှတ်ထား... ငါကွ၊ ငါမှ မြားနတ်မောင်အစစ်ပဲ... အဟီးစီးဟီး...”

“တော်တယ်ကွာ ဝေဖြိုး၊ ဒါနဲ့ ဒီပညာကို မင်းဘယ်တုန်းက တည်းက လေ့လာခဲ့တာလဲ”

“မနေ့ညကလေ...”

“ဘာ... ဘာ”

“ဒီလိုလေကွာ... မနေ့ညက ငါ့အခန်းက မီးပျက်နေလို့ ငါ့အစ်ကိုအခန်းမှာ စာသွားလုပ်တယ်။ ငါ့အစ်ကိုက ဆရာမင်းသိခံရဲ့ တပည့်အရင်းပဲ၊ မနေ့ညက စာလုပ်ရင်း အစ်ကိုအခန်းမှာပဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မိုးလင်းတော့ စာအုပ်တွေ ယူပြီး ငါ့အခန်း ပြန်လာ၊ ကျောင်းသွားဖို့လုပ်နဲ့ အဲ့ဒီစာအုပ် ငါ့အိတ်ထဲ ပါလာတာကို လမ်း

၁၂၆ နတ်ရွာစိုး

ရောက်မှ သိတာ။

အခု ခင်မြင်ကိုပြောရင်း ငါ ချောင်ပိတ်သွားလို့ ဒီစာအုပ်နဲ့ ထွက်ပေါက်လည်းရှာ . . . ဟိုအောက်လည်း လှော်ပေါ့ကွာ . . . အဟတ်ဟတ်ဟတ်”

“အေး . . . ဟုတ်ပြီလေ၊ သူ့ကို မှန်အောင် ဘယ်လိုဟောတာလဲ”

“ဒါလား . . . အဲဒီပြဿနာက မေဦးမော်ဆီက ငါသိလာတာ”

“ဟာ . . . မင်း အတော်မလွယ်တဲ့ကောင်ပါလား”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်တွဲရပြီ၊ ဂျီကာတက်လာရင် ဒေါင်းပြီကွာ . . .”

“ကိုဝေဖြိုး . . .”

“ဟင် . . . သည်းသည်းလေး . . .”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မိန်းကလေးနဲ့ တွဲပြီး တင်(န်)တင်းမထိုင်ပါနဲ့ ဆိုတာ၊ ဟင်း . . . တော်ပါပြီ . . . ရှင်သိပ်လွန်တာပဲ”

“ဟာ . . . ဒီ . . . ဒီမှာ . . . ယောက်ျားကြီးပါ သည်းရာ၊ သေချာကြည့်ပါဦး . . .”

“စောစောကထွက်သွားတဲ့ တစ်ယောက်ကိုပြောတာ . . . ရှင်းပြီလား . . .”

“ဟေ . . . အဲ့ဒါ ဘော်ဒါဘော်ကျွတ်တွေပါ သည်းလေး”

၁၂၇ မေ့

“တော်ပြီ . . . လာမပြောနဲ့”

“ဟ . . . ဟ . . . လုပ် . . . လုပ်ပါဦး မြတ်လင်းထူး”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ . . . မင်းမှာ မင်းအစ်ကိုစာအုပ် ပါလာတာပဲ . . .”

“ဟေ . . . ငါ့အသည်းက မရဘူးကွ”

“ညီလေးရေး . . . ရှင်းမယ်”

တစ်သက်လုံး ချစ်ပါမယ်လို့ ပြောမိတာကို
ရက်စက်စွာ ငြုန်းပစ်ရလား ကောင်းမလေးရယ်...
တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပါတော့လား
ကိုယ့်မှာ
အရက်တစ်လုံးစာလောက်
မူးကျန်ခဲ့ရတာ အဖြစ်
ဪ အချစ်...အချစ်၊
“ငုတ်”
နှပ်ထွက်သလိုသာ လွယ်ရင်
ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲနော်...။

အာန်း (ကိုး)

ဟေ့ ကြည့်တော့ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်းပြာ
တာနေသည်။ မိုးလည်း ကုန်ခဲ့ပြီ။ ‘မြောက်ပြန်လေသည်... ငွေနှင်း
ဖွေးဖွေးစို တစ်ကိုယ်ရေတည်း’ ဆိုသော သီချင်းတစ်စက... ဘယ်
လို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော အိမ်ကဖွင့်၍... လွင့်လာကာ ကျွန်
တော့်ကို မျက်နှာပြောင်ပါသည်။

ဒုတိယနှစ်ဝက် စာမေးပွဲပြီး၍ ကျောင်းလည်း ပိတ်လိုက်ပြီ။
အမေလည်း ထမင်းထမချက်ရ၊ ကျွန်တော်လည်း စောစောမထန
တော့သဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် ခြေကန်အိပ်ပစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ် တစ်အိမ်တည်း (၇:၀၀)နာရီကျော်မှ မိုးလင်းတာ...ဟင်... တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ။

မနေ့က ထွန်းကျော် ဖိတ်စာလာပို့သွားပါသည်။ သီတင်းကျွတ်ပြီး လွတ်လွတ်ကင်းကင်းတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ လပြည့်ကျော် (၂)ရက်နေ့မှာ မင်္ဂလာဆောင်ကြဖို့ အခုကတည်းက ဖိတ်စာကြိုရိုက်ကာ တက်ကြွစွာ လိုက်ဝေထားသည်။ သီတင်းကျွတ်ဖို့ (၁၀)ရက်လောက် လိုသေးသည်။ အဖိတ်နေ့၊ လပြည့်နေ့နှင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့်နေ့အထိတွက်လျှင် ကြားမှာဆယ့်လေးရက်။

ဪ... အားကျစရာပါပဲဟု တွေးရင်း ကောင်းကင်ပြာထဲ မျောနေသည့် ကျွန်တော့်အကြည့်တွေ ခွာချကာ... ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်စွာ မှောက်အိပ်နေသော ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း လှိမ့်ချပေးလိုက်သည်။

အပြေးသန်သော ကျွန်တော့်အကြည့်တန်းများ နှင်းဝေဝေတို့အိမ်ဘက် ချိုးဝင်သော လမ်းသွယ်ထိပ်မှာ ရပ်သွားသည်။

နှင်းဝေဝေ...

ဤမျှ စိုပြည်လန်းဆတ်သော နာမည်ကလေးနှင့် ဆယ်နှစ်ကျော် ရင်းနှီးခဲ့ပါလျက်နှင့် ဘုကြောင့်များ ခြောက်ကပ်အထီးကျန်နေရသနည်း။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြန်မေးမိသော မေးခွန်းနှင့်... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်ကာ ရယ်မိသည်။ အားရပါးရ ရယ်ပြီးမှ သူများမြင်လျှင် အရူးလို့ ထင်မှာစိုး၍ မျက်နှာပိုး ပြန်သတ်သည်။

အိမ်ရှေ့ခြံအဝင်ဝ တစ်ဖက်ရပ်ခုံတန်းလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ရယ်လိုက်ငိုလိုက် လုပ်နေလို့တော့ သိပ်အဆင်မပြေ။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ဒဂုံ(၁၈)ရပ်ကွက်နှင့် ရွာသာကြီး စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံက သိပ်မဝေးလှ၍ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရယ်ပဲရယ်ပြီး မငိုမိသေး၍ တော်သေးသည်။ အိမ်မှာ အမေလည်း မရှိ၊ ဘယ်သူမှလည်း ကြည့်မနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် နှင်းဝေဝေကို လမ်းခိုလေးအတိုင်း ထွက်ပေါ်လာတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့်... ကျွန်တော် အသက်ရှူရပ်သွားပြီး ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားတွေ မြောက်ကြွထက်လာကာ လည်ပင်းထဲမှာ ပြွတ်ခနဲ လာဆိုတစ်သွားသည်။

အမှန်တော့... အစ်... အစ်... ဟု တစ်ချက်နှစ်ချက် အော်တာ 'ဂစ်' ခနဲ သေသွားနိုင်လေသည်။

ကျွန်တော်မသေပါ။ မသေတဲ့အပြင် သူမခြေလှမ်းများ၏ ဦးတည်ရာက ကျွန်တော့်ဆီမှာဖြစ်၍ ခုံပေါ်မှဆင်းပြီး ရပ်ကာ ကြည့်မိသည်။ သေချာပါ၏။ သူမ၏အလွန်ချစ်မက်မှုဖွယ်ရာ ကိုယ်တန် အယ်မီးအနွဲ့လေးများ ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက် တုန်ခနဲ ရပ်ပြီး နောက်မှာ အသေအချာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဆီပြန်နေသောမျက်နှာကို လက်နှင့် ပွတ်သတ်ပြီး ဆံပင်တွေကိုပါ ဖိသပ်ကာ အချိုဆုံး ပြုံး၍ ကြိုနေပစ်လိုက်သည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်နှင့်

အမျှ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံစည်းချက်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျကာ လှလာသည်။ တစ်မနက်ခင်းလုံး စမ့်တုံးနေသော စိတ်တစ်ခုလုံး လည်း လင်းမြသာယာသွားပါသည်။ သို့သော်...

(ဟင်!...)

(ဘာလဲဟ... ဘယ်သွားတာလဲ)

မြောက်ခနဲဖြစ်ကာ ပြတ်ခနဲ တက်ဆို့နေသော နှလုံးအစုံတို့ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ပြုတ်ကျသွားသည်အထိ ကျွန်တော်မှတ်တက်မိသွား ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝလည်း မကြည့်၊ မသိလည်း မသိတော့တဲ့ ပုံစံမျိုးလို လျှောက်သွားသော သူမနောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။

“ဟေ့... ဟဲ့... နှင်းဝေ”

သူမ ရပ်ကာ လှည့်ကြည့်၏။

“နှင်း... နှင်း... ငါ့ဆီ လာတာမဟုတ်ဘူးလား!”

“ဘာ... ငါက နင့်ဆီ ဘာကိစ္စ လာရမှာလဲ!”

သူမ၏စကားလုံးများက ကျွန်တော့်ရင်ကို မီးခဲများနှင့် သတ်ပစ်သည်။ အသည်းပေါ် မီးခဲရဲရဲကျကာ ဆတ်ဆတ်ခါသွား သည်။

“နှင်း... ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေတာလဲ နှင်းဝေ”

“နှင်း... ပြောတဲ့စကားပဲလေ”

“ဘယ်လို... ငါပြောတဲ့စကား ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ... ဪ... ငါမေ့နေတာလို့ ပြောဦးမလို့လား”

နင့်သူငယ်ချင်း ထွန်းကျော် ငါ့ကို ဖိတ်စာလာပေးရင်း မေးသွား

တယ်လေ၊ နင်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ပြီလားတဲ့၊ ငါနားမလည်လို့ ပြန်မေး တော့ နင်က ပြောတယ်တဲ့၊ နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်... ဆိုတဲ့ကိစ္စ ပြန်ရပ် သိမ်းတော့မယ်တဲ့၊ ကဲ... သတိရပြီမဟုတ်လား!”

ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်မေ့နေသည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ရင်နှင့် မဆန့်သော ခံစားချက်တွေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ အန်ချမိ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နောက်ပိုင်း စာမေးပွဲကိစ္စတွေ၊ နှုတ်ဆက်ပွဲတွေနှင့် နှုပ်ထွေးကာ မေ့သွားသည်။ ထိုကာလအတွင်း ကျောင်းကိစ္စ ပြီးပြတ် လျှင် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နိုင်ဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ရ၊ အလုပ်ခန့်ပေးနိုင်မည့် သူနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရသောကိစ္စများပါ ညှပ်ပါလာသဖြင့် နှင်းဝေကို ကျွန်တော်ပြောမည်ဆိုသော ထိုစကားအား မေ့ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ စိတ်သဘာဝ အရင်းခံကိုက ဖြစ်ခြင်း ပျက် ခြင်းအပေါ် သဘောကလေးတစ်ခုနှင့် တည်မှီနေရခြင်းသာ၊ ဗုဒ္ဓ၏ အဟောဝတ တရားတော်မှာလည်း ဤသို့ပင်ဆိုသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က တရားသဘောကို ဆင်ခြင်နေ၍ မဟုတ်။ သာမန်ပုထုဇဉ်တို့ စိတ်စေရာ အစွဲအတိုင်း ရှိနေသူဖြစ် ပါလျက် သူများထက်လွန်ကဲစွာ မေ့တတ်သူသာဖြစ်သည်။ ထိုမျှ ဆိုးဝါးသောအကျင့်ကို ငါဘယ်လိုဖျောက်ရပါဟု တွေးမိပါသေး သည်။ တွေးမိသည့်အတိုင်း တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဆရာဝန်များ နှင့်လည်း ဆွေးနွေးပြသခဲ့ဖူးသည်။

ဝင်လေထွက်လေ ရှုသည့် သတိပဋ္ဌာန်တရား ဆင်ခြင်ပွား

များက ပြန်ကောင်းနိုင်သည်ဟု အကြံပြုကြသည်။ မယုံကြည်နိုင်သေး၍ မြို့ဦးကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးထံ ချဉ်းကပ်ကာ မေးလျှောက်ကြည့်သည်။ ဆရာတော်ကြီးလည်း ဆရာဝန်များ၏ အကြံဉာဏ်အတိုင်းပင် မိန့်ဆိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပထမနှစ်ဝက်ဖြေပြီး သင်္ကြန်ကာလ ပိတ်ရက်များတွင် (၁၀)ရက်စခန်း ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုဆယ်ရက်လုံးလုံး တရားမှတ်တာ တရားထိုင်တိုင်း အာရုံထဲမှာ နှင်းဝေဝေသာ မြင်နေရ၍ ရှက်ပြီး ကျွန်တော်စခန်းဝင်သည်ကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှတောင် အကျယ်တဝင့် မပြောရဲခဲ့။ ကျွန်တော် သူမကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့သလဲလို့ မေးသူရှိလျှင် ထိုမျှနှင့်ပင် လုံလောက်ပြီး.. ဒါဟာ ကိလေသာပါ။

ဒါဟာ သံသရာဝဋ်.. ဒုက္ခပါ။ ဒါဟာ ကာမတဏှာ.. ရာဂကျေးကျွန်ပါလို့ ရှေ့ကနေ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော် အာပေါက်မတတ် အော်ဟစ်ပြီး ဆုံးမနေတဲ့ကြားက လှမှလှ၊ ချောမှချော၊ ချစ်မှချစ် ဖြစ်နေသည့်.. ကျွန်တော်၏ တဏှာနှံနှစ်မှုမျိုးတွေ... သံသရာဝဲထဲသာလည်လျှင် ကြံရည်ကြိတ်စက်ဘေးက သံဘီးပိုင်းကြီး လည်သလို ချတန်းလန်းနှင့် ကလုံ.. ကလုံတောင် မြည်ဦးမည်။ မသိခဲ့လို့ပါ ဆိုလျှင်လည်း ထားတော့။ အခု.. ကျွန်တော့်မှာ သိလျက်နှင့် မိုက်မဲစွာ ချစ်နေသည်။ သိလျက်နှင့် မိုက်တာ ဗာလနံဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အချစ်က ဗာလနံအချစ် ဖြစ်ပုံရပါသည်။

ကောင်းပြီ... အခု ဗာလနံကြီး ဘာကြောင့် မချစ်တော့ဘူးဟု ပြောချင်သနည်း။

ထပ်ပြီးဝန်ခံရပါမည်။ အမှန်တော့ သူမ၏တုံ့ပြန်မှုအပေါ်မှာ အားမလိုအားမရစိတ်တွေနှင့် မိန်းမနောက်ပိုးကျနည်းပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲက ကျွန်တော်ဉာဏ်မီသလောက် (ခေတ်မရှိတော့လောက်အောင် ရိုးအီနေမှန်းသိလျက်နဲ့) ဗျူဟာဆင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုမျှ နံ့နဲသော ဉာဏ်သိမ်ဉာဏ်ဖျင်းလေးနှင့် မျှော်လင့်မိသော ရလဒ်အမှုန်အမွှားလေးထဲမှာတော့ အတော့်ကို အဆင်ပြေသည်။ ငါ ဒီလိုပြောလိုက်တာနဲ့ နှင်းဝေ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားလိမ့်မည်။ အနည်းဆုံး.. အံ့ဩမှင်တက်မိကာ အိပ်မပျော်စားမဝင် ဖြစ်သွားမည်။ ဆယ်နှစ်.. ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရ မှတ်လို့၊ ပြတ်ကျလာတဲ့ သံယောဇဉ်အပိုင်းအစတွေကို ဆက်ထုံးပြီး ကြိုးလို လွန်မယ်ဆိုလျှင်တောင် ဝေရက်တောင် တစ်ပတ်၊ပတ်လို့ ရနိုင်သည်။

ကဲ.. နှင်းဝေ.. ဘယ်လောက် စိတ်ခိုင်ခိုင် ထားနိုင်မလဲ ကြည့်ရအောင်ပေါ့.. ဒုတော့။

ကျွန်တော်အတွေးပြတ်ပြီး ကြည့်တော့ သူမ မရှိတော့ပါ။ (ဟာ) သူမ ရပ်နေသောနေရာမှာ အိမ်နားက ခွေးပိန်တစ်ကောင် ဖက်လက်လှန် တွန့်လိမ်ကာ ဖုတ်လူးပြီး သန်းချနေသဖြင့် ကျွန်တော်လန့်ပြီး နောက်ခုန်ဆုတ်မိသည်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ခွေးပါ လန့်ပြီး ဟိန်းဟောင်ဆဲဆိုသွားတော့သည်။ (ဘယ်ခွေးမှ ပီယဝါစာ မပြောတာ သေချာပါသည်)

“ဒါတော့ မင်းလွန်တယ်ကွာ ထွန်းကျော်”

ထွန်းကျော်စကားဆုံးသည်နှင့် ဝေဖြိုး၏မကျေမနပ် မြည်တွန်သံက ဆင့်ကာ ပေါ်လာသဖြင့် ခင်မြဇင် အသာရှောင်ထွက်ဖို့ ပြင်လေသည်။ ထွန်းကျော် သွားခွင့်မပြုဘဲ သူ့ဇနီးလောင်း လက်ကို ဆွဲကာ ပြန်ထိုင်ခိုင်းထားသည်။

ဒီနေ့. . မင်္ဂလာအခမ်းအနားပြင်ဖို့ ဝိုင်းကူပေးပါဦးဟု ထွန်းကျော်ကိုယ်တိုင် တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း လိုက်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်ရော ဝေဖြိုးပါ ရောက်နေကြသည့်အပြင် ခင်မြဇင်ကိုပါ ဖုန်းဆက်ခေါ်၍ . . သတို့သားလောင်းကြီး ထွန်းကျော်၏အိမ်သို့ စုံစုံညီညီ ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

တကယ်မင်္ဂလာဆောင်မည့်နေ့က အတိအကျ တွက်ကြည့်လျှင် ဒီနေ့မပါတာတောင် (၈)ရက်လုံးလုံး လိုသေးသည်။ ဒါကို ထွန်းကျော် ဘာတွေ လောဘတက်ပြီး လောဆော်နေသည်မသိ။ မဏ္ဍပ်ထိုးဖို့ ပန်းလိမ်ကြီးတွေ ဆွဲဖို့၊ မီးဆင်ဖို့တွေ လုပ်ခိုင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ဘဲ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းစီလောက် ဝိုင်းဆဲကာ ဧည့်ခန်းထဲ ကော်ဖီထိုင်သောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ။

ခင်မြဇင်ရောက်လာကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြရာမှ ခင်မြဇင်က ဖိတ်စာဝေရင်း နှင်းဝေဝေကို တွေ့ခဲ့၍ နှင့်အသည်းကျော်လေးက ချောသားပဲဟု. . . စမိပြီး ကျွန်တော့် နှလုံးသားဇာတ်ထုပ်ကို နောက်ပိုင်း ဆက်ကနေမိခြင်း ဖြစ်တော့

သည်။ သူမေးငါမေး မေးလာကြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ငိုချင်လျှတ်လက်တို့ဖြစ်ကာ. . ပြောချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အထဲမှာ ထွန်းကျော်အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်သွား၍ ဝေဖြိုး ထပေါက်ကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

“မှတ်ထား ထွန်းကျော်. . လူ့လောကမှာ လူလုပ်စားတော့ မယ်ဆိုရင်. . ချောင်သုံးချောင်နဲ့. . ကြားသုံးကြား ရှောင်ကွ. . နားလည်လား!”

“ရှောင်ပါတယ်ကွာ. . ချောင်ရွှင်ဖတ်တို့. . ချောင်မေတို့ ချောင်လင်းတို့ ပါတဲ့ကားတွေ ငါမကြည့်ဘူး”

“အဲဒါ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အာမချောင်နဲ့. . ရေသာခို အချောင်မလိုက်နဲ့. . ချောင်ကျတဲ့အရပ်မှာ မနေနဲ့ကွ၊ ကြားဆိုတာ ကားကြိုကားကြား၊ နောက်ဖေးလမ်းကြား၊ သမီးရည်းစားကြား မဝင်နဲ့လို့ ဆိုတာ. . . ရှင်းလား”

“ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတာနဲ့လည်း မတူပါလားကွာ”

“မတူဘူး. . ဒါ. . ခေတ်သစ် လူမှုရေးအတိမ်နိမ့်မှုမှာ ပါတာ၊ မယုံရင်. . ကိုဂျော်ကီကို မေးကြည့်. . .”

“ဟင်. . . မင်းက ကိုဂျော်ကီကို သိလို့လား!”

“စောစောကမှ သိလာတာ. . ငါ မင်းဆီလာရင်း မြတ်လင်းထူးကို ဝင်ခေါ်တော့ ဒီကောင့်အိမ်မှာ ကိုဂျော်ကီနဲ့ ဒီကောင့်အမေ ထိုင်စကားပြောနေတာနဲ့ ကြုံလို့. . ငါလည်း အဒေါ်ကို အားနာပြီး ခဏဝင်ထိုင်ရင်း သိခဲ့တာ”

၁၃၈ နတ်ရွာစိုး

“အဟတ်ဟတ်. . ဒါဆို မင်း ကိုရော်ကီရဲ့ ရော်ဂစ်မုန်တိုင်း မိလာတယ်ပေါ့”

“မပြောနဲ့ ထွန်းကျော်. . . အခု မင်းအာချောင်မိလို့ ထူးထူး ခံစားနေရပြီ”

“ဟာ. . . ဒါ သူပြောမယ်ဆိုတဲ့စကားလေ. . . ငါက ဘာ အပိုချောင်မိလို့လဲ”

“မှန်တယ်. . . ကြားသာကြားစေ. . . မပြောမိစေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ. . . သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့ဆိုတာပဲ ရှိတယ် ကွာ”

“အတူတူပဲ. . . ဒါလည်း အမိပွယ်ကောင်းတယ်၊ တော်ပြီ မင်းဝင်မဖောက်နဲ့”

“ငါပြောတာကို သေချာနားထောင်. . . အခု. . . ထူးထူး အကောင်းအကောင်းနဲ့ အဟောင်းကြီးဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ. . . အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်”

“မင်းထပ်မဖောက်နဲ့လို့ ငါပြောထားတယ်လေ၊ အခု လူကြီး ပိုကာဒေါင်းနေတာ လဒရဲ့. . . ကဲ”

“ဟင်. . . အာ. . . အေးပါ. . . အေးပါ”

“ဒီကောင်. . . ရေရေလည်လည် ကြွေနေပြီ၊ မင်းလို ခုမြင် ခုကြိုက်. . . မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူက နှစ်ချို့ခေါင်ရည်. . . နှစ်ချို့ဝိုင်၊ ဘယ် လောက်နွှမြောစရာကောင်းလဲ. . . အဲဒါ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်

၁၃၉ ချော့ချော့

ထွန်းကျော်. . . ဒါပေမယ့် ငါတို့လည်း ဝိုင်းစဉ်းစားမှာပါ. . . ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ!”

လာရင်းကိစ္စက ထွန်းကျော်မင်္ဂလာအခမ်းအနားပြင်ဖို့ကိစ္စ ဖြစ်ကာ. . . တကယ်ဖြစ်နေတာက ကျွန်တော့် သမီးရည်းစားကိစ္စ ဖြစ်သွား၍ ထွန်းကျော်စိတ်ထဲ သိပ်အဆင်မပြေ။

သို့သော်. . . သူ့ကြိုးနှင့်သူ ပြန်တုတ်မိနေကာ လှုပ်မရပဲ အသာငြိမ်နေပုံရပါသည်။ ကြားက အဆစ်အတုတ်ခံနေရသူက ခင်မြဇင်။ ထို့နောက် ဝေဖြိုးစကားဆုံးပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသော စကားဝိုင်းအား ခင်မြဇင်က စတင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်ဟာ. . . အပြစ်မကင်းလို့ တာဝန်ရှိတယ်ဆို ငါ လည်း ပါပါတယ်”

“ငါတို့ ဖိတ်စာဝေတဲ့စာရင်းထဲမှာ အမှန်က နှင်းဝေဝေ မပါ ဘူးဟ. . . ငါတို့ မြတ်လင်းထူးတို့ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်တော့ ငါ့စိတ် ထဲ မြတ်လင်းထူး အသည်းပေါက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို သတိရပြီး ဘယ်လောက်များ ချောလှနေလို့လဲလို့ သိချင်တာနဲ့ သူ့ကို ပူဆာ လိုက်တာ. . . အဲဒီအိမ်သွားမယ်. . . ဖိတ်စာဝေရင်း ကြည့်ချင် တယ်ဆိုလို့ ရောက်သွားတာပါ၊ မဟုတ်ရင် မရောက်ပါဘူး သူက လည်း မြတ်လင်းထူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နှင်းဝေဝေနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆို တော့. . . အတော်ပဲလေ”

ထိုစဉ် ဝေဖြိုးက. . .

“ဒီမှာ ခင်မြဇင်၊ နင့်အကောင်ကို. . . သူ. . . သူဆိုပြီး ငါတို့

ရှေ့မှာ လာနဲ့ပြမနေနဲ့ဟာ . . . နားကြားပြင်းကတ်တယ်၊ ကျောင်း
မှာလိုပဲ ခေါ်စမ်းပါ”

ထွန်းကျော် ပြောကွက်ရသွား၍ ချက်ချင်းနှုတ်သီးပြင်
တာ . . .

“ဒါတော့ မင်းလွန်တယ် ဝေဖြိုး၊ ဇနီးလောင်းက ခင်ပွန်း
လောင်းကို ခေါ်တာကွ၊ မောင် . . . လို့ ခေါ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊
မင်းပြောတော့ ကြားသုံးကြားရှောင်ဆို”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါပြောတဲ့ကြားတွေထဲမှာ မင်္ဂလာမောင်နဲ့
ကြား မပါဘူးကွ”

ထွန်းကျော် တံတွေးမျိုချပြီး ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက်
ခင်မြဇင် စကားဆက်ပြောသည်။

“အေးပါဟာ ကျောင်းမှာလိုပဲ ခေါ်မယ်၊ ငါ တစ်ခုလောက်
အကြံပေးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ . . . ကာယကံရှင်ကို မေးလည်းမေးချင်
တယ်”

“အေး . . . မေး . . . မေး . . . ဘာမေးမလဲ!”

ကျွန်တော့်အတွက် ဝေဖြိုးအတော်စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်
နေပြီး ခင်မြဇင်ကို ပြောခိုင်း မေးခိုင်းနေတော့သည်။

“ငါ အရင်မေးမယ်၊ နင်နဲ့သူ . . . သူငယ်ချင်းဘဝ ဆယ်နှစ်
ကျော်ကာလအတွင်းမှာ နင့်ဘက်က သူ့ကို ဂရုစိုက်တာနဲ့ သူ့ဘက်
က ပြန်ဂရုစိုက်တာ ဘယ်ဟာက ပိုများလဲ . . . သေချာဖြေနေော် သိပ်
အရေးကြီးတယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သိမ်ငယ်သလိုလို
ရှက်သလိုလိုတော့ ခံစားသွားမိသည်။ ထွန်းကျော်နှင့်ဝေဖြိုးကလည်း
ဖြေလေ . . . ဟူသော အဓိပ္ပါယ်နှင့် မေးဆတ်ပြကာ ကြည့်ကြသည်။

“အမှန်အတိုင်း ဖြေရရင် . . . သူ့ဘက်က ပိုမလား မသိဘူး
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက တက်ရတဲ့ကျောင်း
ရော ကျူရှင်ပါ ငါတို့အိမ်နဲ့ ပိုနီးတယ်၊ သွားရင်လည်း ငါတို့အိမ်ရှေ့က
ဖြတ်သွားမှ ရောက်တာဆိုတော့ ကျောင်းသွားရင် သူဝင်ခေါ်၊ ကျူရှင်
တက်လည်း သူဝင်ခေါ်မှ သွားတာ၊ အမြဲတမ်း သူပဲ လာနေတာ
ဆိုတော့ အခုချိန်ထိ အကြောင်းကိစ္စမှ မရှိရင် သူ့ဆီ ငါ ရောက်ခဲ့
တယ်၊

နောက်ဆုံးကွာ . . . ငါ့ကိစ္စ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင်
သိပ်အရေးမကြီးရင်ပေါ့ . . . သူလာမှပဲ ပြောတယ်၊ အဲဒီကြားထဲက
ငါက မေ့တတ်တော့ မေ့ပြီးမပြောဖြစ်၊ နောက် သတိရမှ ပြောလို့
အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ဖြစ်တာလည်း ရှိခဲ့တာပေါ့ကွာ၊ သူ့အိမ်မှာ
ဘာလေးပဲ စားစရာလုပ်လုပ် ငါ့ဆီတော့ ရောက်အောင်ပို့တယ်
သွားစရာလာစရာရှိလည်း ငါ့ကိုပဲ အဖော်ခေါ်သွားတယ် . . . ဒါပဲ
ပဲ”

“အိုခေ . . . ဒါဆို နောက်တစ်ခု ထပ်မေးမယ်ဟာ”

“အင်း”

“နင် သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးနောက်ပိုင်း အဲဒီအချိန်မှာ
သူ့ဆီက ပြန်ရဖို့ နင်ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့မလဲ၊ ငါ့ဗမာပေ”

ဟာ... ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ လိုက်တာမျိုး ကြိုးစားတာမျိုးပေါ့”

“အင်း... အဲ... အဲဒါက ဒီလိုဟာ၊ သူ့ကို ငါပြောတော့ သူက ပထမတစ်ခါ ဆယ်တန်းအောင်မှဆိုတော့... ငါလည်း အောင် အောင်ဖြေရင်း နှစ်နှစ်လောက် ကြာသွားတယ်၊ သူ အဖြေပေးမယ့် နေ့မှာတောင် ဒီကောင်တွေ လာခေါ်လို့ ပဲခူးလိုက်သွားပြီး သူ့ဆီ သွားဖို့ မေ့သွားတယ်၊ နောက်နေ့မှ သွားတော့ သူ စိတ်ဆိုးပြီး ကျောင်းပြီးမှပဲ အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ လေးနှစ် လောက် ထပ်ကြာသွားတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ... ဒီကြားထဲ ကိုယ့်ရဲ့ရင်ငွေ့လေး ပျောက် မသွားအောင် မကြိုးစားဘူးလား!”

“ဟာ... ဖက်ထားလို့မှ မရတာ”

“ဟဲ့... ငတုံးရဲ့... ဖက်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နင် ပြောထားတဲ့စကားလေး မမေ့အောင်... သွားသွားပြီး... သတိပေး တာမျိုး”

“ဪ... အင်း... တစ်ခါလားနှစ်ခါလား မသိဘူး ပြော ဖူးတယ်”

“ဘာ... ဒီ... ဒီလေးနှစ်တာကာလမှာ တစ်ခါ... နှစ်ခါ”

“အင်းလေ...”

“တော်တော့ မြတ်လင်းထူး၊ တကယ်တမ်းကျတော့ နင့် ဘက်က ဘာမှ ခွန်အားစိုက်တာ မရှိဘူး... စိတ်ပျက်လိုက်တာ”

ခင်မြဇင် တကယ်ကို စိတ်ပျက်သလို ညည်းညူသဖြင့် ထွန်းကျော်ပါ ရောပြီး ခေါင်းခါသည်။ တော်တော်ညှဲတဲ့အကောင် ဆိုတဲ့အထာမျိုး။ ဝေဖြိုးကတော့ ထိုသို့မဟုတ်... မျက်မှောင်တွန့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် စဉ်းစားနေပုံရသည်။

ခဏကြာတော့ ခင်မြဇင်က...

“ဒီမှာ မြတ်လင်းထူး၊ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ်က ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို သေလောက်အောင် သဘောကျနေပါစေ၊ အရှက် သိက္ခာနဲ့ ကူခြေကို ဂရုစိုက်တတ်တဲ့အမျိုးမို့လို့ နင့်အိမ်ပေါ်တော့ တက်မလာဘူးဟဲ့... ရှင်းလား၊ နောက်တစ်ခုက ကိုယ်ဘက်က တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေဦးတော့ သူ့ဘက်က တစ်စုံတစ်ခု ဂရုစိုက်တာ မျိုးတော့ လိုချင်ကြတယ်”

“ငါ ထွန်းကျော်ကို အားနာနာနဲ့ပဲ ပြောရမှာပဲ၊ တစ်ချိန်က ငါ နင့်ကို အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင့်ဘက်က ငါ့ကို တစ်ချက်ကလေးမှ ဂရုစိုက်ပေးဖော် မရတော့ နင့်ကို ငါ့ရင် ထဲက ခပ်သာသာပဲ ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ အဲသလိုပဲလေ နှင်းဝေဝေကို နင် ဘာဂရုစိုက်ပေးခဲ့တာရှိလဲ၊ ဘာများ အမှတ်တရ လုပ်ပေးခဲ့လဲ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ရအောင် နင်ဘာများကြိုးစားခဲ့လဲ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ!...”

“သူနဲ့ ငါမဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲ နေတာတွေရင် ငါဝင်ဝင်သမပစ်တာ၊ တစ်ခါတုန်းက သူ့ဦးလေးကို

တောင် မှားပြီး တုတ်ခွဲမိတယ်”

“အဲဒါ ဖောင်းဘော... လုံးဝရှေ့(စ်)ပဲ ရှင်းလား!”

“ဟ... ငါဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ဒါဆို သူသိမေ့!”

“ဪ တော်တော် တရားကျစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျား မှီပါလား၊ ဘုရားရေ... နင့်ကို ငါမရွေးမိတာဘဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ဟင်း”

“တော်တော် ခင်မြဇင်၊ နင်က ပလုတ်ပလောင်း စွတ်ပြော၊ နင့်အကောင် အူတိုပြီး... တိုနာပါဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟာကွာ... ရပါတယ်”

“ရပါတယ်သာ ပြောတာ... မင်းမျက်လုံးတွေက ဖားပြုပ် မျက်လုံးဖြစ်နေပြီ”

“ကဲ... ကဲ... စကားလမ်းကြောင်းလွဲမယ်၊ တော်တော့... ထူးထူး အခုကိစ္စက မင်းကိစ္စဆိုတာ မေ့မနေနဲ့”

“အေးပါ... မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါပြောချင်တာက လက်ရှိအခြေအနေထက် ဘာမှ ပိုထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

“ဟေ... ဘာကြောင့်လဲ!”

“နှင်းဝေစိတ်ကို ဘယ်သူမှ ငါ့ထက် ပိုနားလည်မှာ မဟုတ် လို့ပေါ့ကွာ၊ သူ့စိတ်က အနုပညာသမားစိတ်ကွ... အပြင်မှာ ဖျော့ ပေမယ့် အတွင်းက မာတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြောင်းလဲဖို့ အရမ်း ခက်ခဲတယ်”

အားလုံး တစ်ချက်တော့ငြိမ်သွားသည်။

ဝေဖြိုးက...

“ငါတစ်ခုတော့ စဉ်းစားလို့ရတယ်”

“ဘာများလဲ!”

“နောက်တော့ ငါပြောပြပါမယ်၊ ကဲ... အခုလာရင်းကိစ္စ လေးအတွက်... ဟို... တကျောရူး စိတ်ကျေနပ်အောင် နည်းနည်း လုပ်ကြစို့ကွာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ... ဘယ်မင်္ဂလာဆောင်မှ မင်းလောက် ခဏကကြဘူး”

“ဟ... ဘာမဆို ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မရှိဘဲနဲ့ မအောင်မြင် ဘူးကွ”

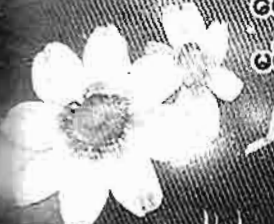
“အသုဘကိစ္စတောင်... တစ်ပတ်ပဲ အချိန်ယူပါတယ် တွာ”

“ဟာ... ဟေ့... ဝေဖြိုး”

ထွန်းကျော် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်သွား၍... ဝေဖြိုး တခါခါ ရယ် ထာ ဝိုင်းမှ ထတော့သည်။ ထို့နောက်... ကျန်တာ မလိုအပ်သေး သဖြင့် နဖူးစည်းစာတန်းအတွက် စာလုံးဖောက်ရန်သာ ပြင်လိုက် ကြတော့၏။

တကယ်တော့ ငါဟာ
မီးတောင်လိုလူပါ
အပြင်မှာ အေးစက်စိမ်းခဲနေပေမယ့်
နှလုံးအိမ်ထဲ ဆူပွက်
အချစ်အတွက်
ဘယ်အချိန်များ
ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်ဆိုတာ
မင်းနည်းနည်းလောက်ပဲ ကြည့်ရမယ်။

အာန်း (တစ်ဆယ်)

ရပ်

ရှင်တွေ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာတော့ “တစ်နှစ်ခန့်ကြာ
သောအခါ” ဟု စာတန်းထိုးပါသည်။ ကျွန်တော်က စာတန်းထိုးလို့
မရပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချိန်ကာလအား ကျွန်တော့်
အနေဖြင့် သတ်မှတ်ခွင့် ဆွဲဆန့်ခွင့် မရှိဘဲ... အချိန်ကာလကသာ
ကျွန်တော့်ကို သတ်မှတ်ချက်တွေ ချပေးပြီး ဆွဲဆန့်ပစ်လိုက်သော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဆွဲဆန့်ခြင်း ခံလိုက်ရ၍ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရှည်ထွက်

သွားတာမျိုး ပြားချပ်သွားတာမျိုးတော့ မရှိချေ။ သို့သော် ပင်ကိုယ် အရပ်အမောင်း အချိုးအစားနှင့်ပင် တစ်နှစ်ကြာသွားသည်။

ကိုယ့်အနားမှာ(သို့မဟုတ်)ကိုယ်မြင်နိုင်ခွင့်ရှိသော မြင်ကွင်း ထဲမှာ ချစ်သူမရှိဘဲ မိုးရာသီ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်ပြီး နှင်းတွေ ပိန်းပိတ် အောင် ကျသော ဆောင်းဥတု တစ်ခါဖြစ်ပေါ်ကာ သဲပူအိုးထဲက မြေပဲတောင့်ဘဝနှင့် နွေလယ်နေ့မျိုးကို လှိုမ့်ပိန်ဖြတ်ကျော်လိုက် ရလေသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဗျာဟု မေးသူမရှိလည်း ဖြေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က မြေနိမ့်ရာလှစိုက်၊ နူးရာဝဲစွဲ၊ လဲရာသူခိုး ထောင်းပြီး.. ဆပ်ပြာကောင်းတာတောင် ခေါင်းပေါင်းမဖြူနိုင်ဘဲ ရှင်နည်းပါတယ်ဆိုမှ အဂ္ဂလူထွက်၊ ဆန်နည်းလို့ အိုးခွဲချက်ကာမှ ချိုးကပ်တာနဲ့ကုန် ဆိုရမလိမ့်ပဲ.. ၊ ပေးကားပေး၏၊ မရ၊ ကျွေးကား ကျွေး၏၊ မဝ ဆိုသကဲ့သို့ ကိုယ့်ကံကိုက စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲနေ၍ အပ်ချမှတ်ချ လွဲရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ပြောပြမည်.. မပြောလျှင်လည်း မြန်မာစကားပုံတွေလည်း ကုန်တော့မည်။

အထက်က ဆိုပြီးခဲ့သည့်အတိုင်း ထွန်းကျော်တို့ မင်္ဂလာ ဆောင်ကြသည်။ ဝေဖြိုးအကြံပေးသည်မှာ.. မင်္ဂလာဆောင်သို့ နှင်းဝေဝေလာလျှင် အပြန်ကို တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးရန်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မင်္ဂလာဆောင်သို့ နှင်းဝေဝေ ရောက်မလာပါချေ အင်းလေ.. ကျွန်တော်နဲ့မှ အဆင်မပြေတော့တာ၊ ကျွန်တော့်

သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်ကို သူ ဘာလာလုပ်တော့မှာလဲနော.. ။

ထားတော့ ဒါ ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စ၊ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အမေအား ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ပြော၍ အမေသိသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေ ကျွန်တော် လည်လိမ်ရောဂါရပြီး နေလို့မရ၊ ဘယ်လို နည်းနဲ့ရရ နှင်းဝေကို ရချင်သည်။

ဒါပဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေရယ် သူ့သူငယ်ချင်း နှင်း ဝေတို့အမေနှင့် ညှိနှိုင်းကာ တိုင်ပင်ကြပါသည်။ အစကတည်းက သဘောတူပြီးသား.. 'ဘာလိုသေးလဲ ဦးကြီးရယ်' ဟု ဝေဠုကျော် ဓါတ်မြေဩဇာ ကြော်ငြာသလို ကြော်ငြာပြလိုက်ရုံပင်။

ဒါပေမယ့်..

“အမေတို့ လူကြီးချင်းက ဘာမှမလိုဘူး သား၊ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေလို့ကတော့ အခုချက်ချင်း ရက်ရွေးပြီး ပေးစားလိုက်ယုံပဲ၊ ခက်နေတာက အစကတည်းက အမေတို့သဘောထက် မင်းတို့ သဘောကိုပဲ အဓိကထားမယ်လို့ ကတိရှိခဲ့ကြတော့”

အဲ့သလိုနဲ့ အမေလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ လက်မှိုင့်ကျ သွားပါသည်။ သိပ်မကြာ နှင်းဝေဝေ စင်ကာပူ သွားမည်ဟု သိရ သည်။ သက်ဆွေ၏အစီအစဉ်နှင့် သွားကြမည်။ သက်ဆွေက ဖုန်းချီကား အရောင်းအဝယ် လုပ်နေသော သူဌေးတစ်ယောက် စပွန်ဆာ ပေးထား၍ စင်ကာပူမှ 'မြန်မာ့ရှုခင်း' ပန်းချီပြခန်းတစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။ စတူဒီယိုနှင့် တွဲထားသဖြင့် မြန်မာပန်းချီဆရာများ

ကိုပါ ထိုစတုဒီယိုခန်းမှာပင် ရေးစေပြီး . . . တွဲလျက် အရောင်းပြခန်း တင်သည့်လုပ်ငန်းဖြစ်၍ သူမကို စင်ကာပူ ခေါ်သွားကာ လေ့လာစေ ပြီး စိတ်ဝင်စားလျှင် လုပ်ကိုင်ခွင့်ယူရန်ဖြစ်ပါသည်။

ရင်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် သွားပြီဟုပဲ တွက်လိုက် သည်။ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ပစ္စည်းလေး အပေါင်ဆိုင်မှာ အပေါင်ဆုံးသွား သလို ရွေးဖို့ မပြည့်သေးတဲ့ပိုက်ဆံ လက်ထဲ ဆုပ်ပြီး တစ်နံနံ ခံစား လိုက်ရသည်။

နှင်းဝေဝေ စကားအရ သက်ဆွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသား ပါတယ်ပြောပြော၊ ယောက်ျားတွေအကြည့်ကို ယောက်ျားတွေပဲ သိသည်။ ဆုံဖူးတဲ့ခဏလေးမှာ ဒီလူရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ မကြိုက်တာတွေ သူမအနားမှာ ဘယ်ယောက်ျားတစ် ယောက်မျိုးမှ ရှိနေတာ ကျွန်တော်မကြိုက်သဖြင့် သဝန်တို့ အူတို့ တတ်သည့်စိတ်အတွက် ‘မကြိုက်’ ထဲက အလုံအလောက် ခွဲတမ်း ပေးပြီး . . . ကြည့်လျှင်လည်း မကြိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အခိုင်အမာကို ပြောခဲ့ဖူးသော ထွန်းကျော်၏စကားများကလည်း ရှိနေသဖြင့် ခုလို မျက်စိကွယ်နားကွယ်ရာ ရေခြားမြေခြား တိုင်းတစ်ပါးဆီ အတူသွား ကြသည်။ သူ့အမျိုးသမီး ပါသွားလျှင်လည်း ထားတော့၊ အခုဟာက နှစ်ယောက်တည်း။

ဟိုမှာ လုပ်ငန်းဖော် ပန်းချီဆရာတွေ အများကြီးဆိုပေမယ့် ဟိုရောက်ရင် ကိုယ်မမြင်ရတဲ့နေရာတွေ၊ သူတို့မြင်နိုင်တာ အများ ကြီး။

ကျွန်တော် စောင်ခြုံထဲ တအီးအီး အော်မငိုမိပေမယ့် . . . စိတ်ရှိလက်ရှိ လျှောက်သွားနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး အမေရော အန်တီပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ စောင့်ကြည့်ပေးရုံ လွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်သော မိခင်များဘက် ပြန်တွက်ကြည့်တော့ သနားစရာကောင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်မှာ မနေ ဖြစ်တော့ဘဲ ညစ်လာကာ အရက်ဆိုင် ရောက်သွားသည်။ သို့သော် မသောက်ဖြစ်။ အကြောင်းမှာ သောက်ပြီး ထွက်လာသော ကိုရော် တီ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ သြော်မေ့ . . . မင်းက သောက်မလို့လား!”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှုံးချင်လို့လား . . . နဂိုကမှ ဟိုမေ့ဒီမေ့ မေ့နေတဲ့ကောင် တ၊ ဟမ်း . . . အရက်နဲ့ တွေ့ရင် ဘဝပါ မေ့သွားမယ် နားလည်လား”

“သိပ်ကောင်းပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ဘဝ တိုယ် မမှတ်မိချင်တော့တာ”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ သြော်မေ့”

ရင်ထဲ အပြည့်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်ပြောပြဖြစ်တော့ ကို ရှော်ကီ ရယ်လေသည်။ ရယ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အိမ်ခေါ်သွားပါသည်။ ဆင်နေတာကြာပြီး တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေသော်လည်း ကိုရော် တီ၏အိမ်သို့ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖြစ်။ ရောက်သွားမှ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် အံ့ဩကာသွားသည်။

“ကိုရော်ကီက ပန်းချီဆရာလား!”

“မဟုတ်ဘူးကွ. . . ပန်းချီရေးတာ”

“ဟင်. . . ဘာထူးလို့လဲ!”

“ထူးတယ်”

ကိုရော်ကီက ပန်းချီပစ္စည်းတွေနှင့် ရှုပ်ပွနေသော သူ့အခန်းကျဉ်းလေးထဲ နှစ်ယောက်ထိုင်စာလောက် ရှင်းလင်းပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဒီလိုကွ. . . ဪမေ့ရ၊ ပန်းချီဆရာဆိုတာက ပန်းချီ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စနစ်တကျ သင်ယူလေ့လာပြီး ဆရာဖြစ်လာတဲ့သူကို ပြောတာ. . .

ပန်းချီရေးသူဆိုတာက ကိုယ့်စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ စိတ်ထဲ ရှိတာ ခံစားတာကို ဒီအတိုင်း ချရေးနေတဲ့သူကို ပြောတာ. . . ငါက ဒီအတိုင်း ချရေးနေတဲ့ကောင်ပဲ”

“ဟင်. . . ဒါပေမယ့် ကိုရော်ကို ပန်းချီကားတွေက တကယ် ကောင်းနေတာပဲ”

“ဘာ. . . မင်းက ပန်းချီတတ်လို့လား!”

“ဟင့်အင်း”

“ဖို့. . . ဒါနဲ့များ၊ ဒီမှာ ငါလည်း မင်းလို အသည်းကွဲခဲ့တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ပြောရရင် အသည်းကွဲပြီး အရက်သောက်တယ်၊ သောက်ရင်းနဲ့ သောက်ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မူးတုန်းခဏပဲတူ အမူးပြေရင် ပြန်သိပြီး ပြန်ထိတာပဲ၊

တစ်နေ့တော့ စိုင်းလားရှိုးလို့ခေါ်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်

ယောက်နဲ့ အရက်ဆိုင်မှာ ဆုံမိတယ်ကွ သူလည်း အသည်းကွဲကြီးပဲ ကွဲတာမှ အသက်(၂၀)အရွယ်ကည်းက အသက်(၅၀)အထိ နှစ်တိုင်း ကွဲတာ အချက်သုံးဆယ်လောက် ရှိတယ်”

“မနည်းများများကြီးပဲ”

“အေး. . . သူ့ဖလော်အရ အသည်းကွဲရင် ပန်းချီရေး. . . အဲဒါ လွမ်းနာကျတာကို အကောင်းဆုံး ဖြေတဲ့ဆေးပဲတဲ့ကွ”

“ဒါဖြင့် သူရော ကိုရော်ကီပါ ဘာလို့ သောက်ကြတာလဲ!”

“ဖြတ်လို့ မရတော့လို့ပေါ့ကွာ. . . ခိုးပဲ၊ ကဲ. . . ငါတို့က ဆေးမဦးဘဲ အရက်ဦးသွားလို့ ဖြတ်မရတော့. . . ထား၊ မင်းက ဆေးဦးတယ်. . . အရက်မသောက်နဲ့ ပန်းချီရေး. . . ဟုတ်ပြီလား”

“ဟာ. . . ကျွန်တော်မှ မရေးတတ်တာ”

“ငါလည်း မရေးတတ်ဘဲ ရေးရင်းကနေ ပန်းချီကား ဖြစ်လာတာပဲ၊ ဒီမှာ စိုင်းလားရှိုးဆိုတာ နာမည်ကြီး ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ပန်းချီကျောင်းမှ မတက်ခဲ့ဖူးဘူးကွ၊ အဲဒါက က ရေးချင်တာရယ်. . . ရေးနေဖို့နဲ့. . . ရေးဖြစ်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ. . . ၊

သေချာမသင်ရပေမယ့် သေချာမြင်အောင် ကြည့်ရင်လည်း ရေးနိုင်လာတာပါပဲ၊ ဆရာကြီးတွေရဲ့လက်ရာနဲ့ ပန်းချီနည်းဥပဒေသနဲ့ ကိုက်ညီချင်မှ ညီမယ်ပေါ့၊ ဒါလည်း ပြဿနာ မရှိပါဘူး. . . ငါတို့က ပန်းချီဆရာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်း. . . အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပန်းချီပစ္စည်းတွေက

“မပူပါနဲ့. . . အခု ငါပန်းချီကားတွေ ဖေါက်သည်လာယူတဲ့
လူ ရှိနေပါပြီ။ ဘယ်သူက သဘောကျလို့ ဘယ်ကနေ ဝယ်သလဲ
တော့ မသိဘူးကွ. . . အလုပ်တော့ ဖြစ်နေတာပဲ။ ဟူး. . . မင်းကို ရှင်း
ပြရတာ တစ်လုံးစာလောက် မူးသွားပြီ။ လောလောဆယ် မင်းရေး
နိုင်အောင် ငါသင်မယ်. . . ဟုတ်ပြီလား။ မတတ်တဲ့သူက မသိတဲ့လူနဲ့
ဘာရင် နည်းနည်းဝှတ်တာပေါ့ကွာ. . . အဟတ်ဟတ်”

ဤသို့နှင့်နှင့် ကျွန်တော် ပန်းချီရေးဖြစ်သည်။ တကယ်
နေကြည့်မှ တကယ်စိတ်ကို မြှုပ်နှံနိုင်သော အနုပညာလုပ်ငန်းတစ်ခု
ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ကာ. . . ဘယ်မှ မရောက်တော့ပဲ နေ့ရှိ
သရွေ့ ကိုရော်ကီ၏အိမ်ကိုသာ ရောက်နေပြီး. . . တစ်ခါတစ်ရံ လုံးဝ
ဟို အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့၍ အမေကိုယ်တိုင် ထမင်းချိုင့် လိုက်ပို့ရသည့်
အထိ ပန်းချီကားတွေကြား အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အရောင်များနှင့် ကစားခွင့် ရခဲ့သည်။ ခြောက်လလောက်
ဆေးတွေ၊ စုတ်တွေ၊ ကင်းဘတ်စတွေ ကုန်ပြီး ပန်းချီပုံ မဖြစ်ဘဲ
အမှိုက်ပုံ ဖြစ်ကာ အမေလည်း သုံးသိန်းလောက် ပလုံသွားသည်။
အမေ သနားပါသည်။ ပိုက်ဆံကုန်တာ ပြဿနာမရှိ၊ သူ့သား စိတ်
နှိပ်လျှင် ပြီးရောဆိုသော သဘောမျိုး ငွေတိုးပေးပြီး ဖြည့်ရှာသည်။
သည့်နောက်ပိုင်းတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲ စုတ်တံတစ်
ချောင်း ရစ်သမ်တွေ ရောက်လာပြီး အရောင်များ၏ ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ
ကောင်မှုများ ရှိလာသည်။ ကိုရော်ကီ၏ စိတ်ရှည်ပေးမှုဖြင့် အနာ

တော်မီပိုင်း မတောက်တခေါက် သဘောပေါက်ကာ ပန်းချီကား
တစ်ချပ် မတတ်တတတ် ရေးတတ်လာတော့၏။ ထိုကားချပ်ကား
ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျသော နှင်းဝေ၏ကိုယ်ပွား
ပုံတူလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ စွဲနေသည့် အမြင်အာရုံအတိုင်း
ချရေးကာ ‘ဪဓမ္မရဲ့နှစ်ချို့ပိုင်. . .’ ဟု အမည်ပေးလိုက်နိုင်တော့
သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား ဪဓမ္မရ. . . မင်းလည်း ပါရမီရှင်ပဲ
ကွ. . . ဟေ”

“ဟုတ်လို့လားဗျာ”

“ဒါ. . . ဟိုကောင်မလေး မဟုတ်လား. . . မင်းရဲ့အသည်း
လေး”

“အမှန်ပဲ”

“လေးစားတယ်ကွာ. . . ငါတောင် ဒီလောက်အချိန်ကာလ
လေးနဲ့ ဒီလောက် ပီပြင်အောင် မရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အိုဓေ. . . ဆက်ရေး
ကွာ”

ကျွန်တော် ပျော်သွားသည်။ သူမနှင့် ဝေးကွာနေသည့်
ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပျော်ရွှင်မှုကို
ခံစားရခြင်းဖြစ်၍. . . စက်ဘီးစီးတတ်ကာစ လူလို စက်ဘီးမြင်တိုင်း
ခွချင် နင်းချင်နေပြီး. . . ကျွန်တော်လည်း သူမ၏ဆီဆေးပုံတူလေးက
တကယ့်ပန်းချီကားလေးဟု ကိုရော်ကီ ချီးကျူးသဖြင့်. . . သည့်
နောက်ပိုင်း သူမပုံတစ်ပုံတည်းကိုသာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရေးဆွဲဖြစ်

တော့သည်။ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး
ရေးလိုက်နိုင်သော ပန်းချီကားအား ကိုရော်ကီ ပန်းချီကားတွေ ပေးရ
မည့်ရက်များ အရေအတွက် မပြည့်၍ ဖြည့်ပေးလိုက်ရခြင်းပင်။

သို့သော် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သူမပုံတူတွေ ရှိနေနှင့်ချေပြီး
သည်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်၏ပန်းချီခန်းအား ကျွန်တော့်အိမ်သို့
ရွှေ့ကာ ကျွန်တော့်အခန်းမှာပင် လုပ်ထားလိုက်တော့သည်။

ထိုကာလအတွင်း သူမပုံတစ်ပုံတည်းကိုသာ ရေးဖြစ်နေ
တော့သည်။

ဤသို့ပင် တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့သည်။ အချိန်ကာလက ကျွန်တော့်
ကို ပန်းချီရေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပြီ။
သူမ၏ကိုယ်ပွားပုံတူတွေကြားမှာ ဖြစ်လာအောင် သတ်မှတ်ထား
ပေးလိုက်ပြီး... သူမ၏ကိုယ်ပွားပုံတူတွေကြားမှာ ကျွန်တော့်
အသက်ရှင်ခြင်း ဆွဲဆန့်ကာ ထားသည်။

တစ်နေ့... သူမပုံတူ ဆီဆေးကားလေးအား လက်စသတ်
ပြန်လုံးနေခိုက်...

ကျွန်တော် လုံးဝမရင်းနှီးသော ရနံ့တစ်ခု ကျွန်တော့်
အခန်းထဲ စီးဝင်လာကာ သတိထားမိလိုက်သဖြင့် စုတ်တံချကာ
အမှတ်တမဲ့ လှည့်အကြည့်...

“ဟင်... နှင်းဝေ”

ကျွန်တော် အခန်းဝမှာ ပါကင်စက္ကူပတ် အုပ်ထားသော
ပန်းချီကားတစ်ချပ်အား ရင်ခွင်ပိုက်လျက် ရပ်နေသော နှင်းဝေကို

တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်အံ့အားသင့်ကာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်
သွားသည်။

တစ်နှစ်... သုရားသခင်... တစ်နှစ်တာအတွင်းမှာ သူမ
ဒီလောက်တောင် လှလာခဲ့သလားဟု မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးမိသည်။
ပြီးမှ သတိရကာ ကျွန်တော့်လက်စ ပန်းချီကားကို ပြန်ကြည့်သည်။
မတူပါ... လုံးဝကို မတူပါ။

ကျွန်တော့်ပုံတူတွေက တက္ကသိုလ်တက်စ တင်ပါးဖုံးသော
ဆံပင်ရှည်နက်နက်ကြီးတွေနှင့်ဖြစ်ပြီး သူမက ဆံပင်တိုတို၊ စကတ်
တိုတိုနှင့်... ဖုံးကွယ်ထားသော အလှတရားကောက်ကြောင်းကို
ပေါင်းစပ်ကြည့်မြင်နိုင်နေသည်။

သူမက တစ်ခန်းလုံး ပြည့်လှနိုးနိုးဖြစ်နေသော သူမပုံတူ
တွေကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲကာ ပြုံးပါသည်။ ထို့နောက် ရင်ခွင်ပိုက်
ထားသော ပန်းချီကားအား ပါကင်စက္ကူခွာကာ ကျွန်တော့်အား ပြန်
ပေးသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် ပထမဦးဆုံး ရင်နှင့်ရေးလိုက်
သော သူမပုံတူပန်းချီကား။

“ဟင်... ဒါ...”

“ငါရှိနေတဲ့ စင်ကာပူက အရောင်းပြခန်းကို ရောက်လာတာ
လေ၊ ဒုတိယ မိုနာလီဇာလို့တောင် အတင်စားခံရပြီး ပြခန်းတစ်ခုလုံး
မှာ အမြင့်ဆုံး ရောင်းဈေးနဲ့ ရောင်းဖို့ သတ်မှတ်ခံထားရတဲ့ ပန်းချီ
ကားပေါ့၊ ပြီးတော့ ပန်းချီကားမှာ ပန်းချီဆရာရဲ့လက်မှတ်လည်း

မပါတော့. . ဒါ. . နင်ပဲလို့ ငါ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ပြီး. . ဒီကားကို
ကိုသက်ဆွေအကူအညီနဲ့ပဲ ပြန်သိမ်းခဲ့တာပါ။ ဒီရောက်တော့ ငါ
ယုံကြည်တာ မမှားဘူးပဲ”

ကျွန်တော် အသက်မရှူဝံ့အောင် နားထောင်နေမိသော်
လည်း သူမစကားတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်စိတ်နှလုံးကို ဆွဲယူလှုပ်
တိုင်နိုင်သည့်စကားမျိုး ပါမလာ။ ကျွန်တော်မျှော်လင့်တာ ကျွန်တော်
သိပါသည်။ မျှော်လင့်တာမျိုး ပါမလာသဖြင့် ကျွန်တော် ခုံမှာ ပြန်
ထိုင်ကာ စုတ်တံကို ပြန်ကိုင်လိုက်သည်။ ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူးလေ
ကျွန်တော့်ဆီမှာ သူမ ရှိနေပြီပဲ။ သတိရတိုင်း ရေးရုံပဲပေါ့။

သို့သော် ချွေးနံ့တွေနှင့် လှိုင်နေသည့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်
သင်းယုံသောရနံ့က ရုတ်ခြည်း လွှမ်းခြံလာပြီး. . ကျွန်တော် ကျော
ဘက်မှ နွေးထွေးနူးညံ့စွာ ထိတွေ့မှုကြောင့် ကိုင်ထားသောစုတ်တံပင်
လန့်ကာ လွတ်ကျသွားသည်။

“ဆယ်တန်းနှစ်ကတည်းက ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေ
ပေးခဲ့ချင်တာပါ။ အခုလည်း ကျောင်းပြီးရင် အဖြေပေးမယ်လို့ ပြော
ပြီး. . နင် အဖြေလာတောင်းမယ့်ရက်ကို ငါက စောင့်နေခဲ့တာလေ။
ဒါပေမယ့် နင်က ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်ဆိုတော့”

“ဟာ. . . ငါပြောတယ်လေ”

“ဘာလဲ. . သွား. . ဖိုင်နယ်စာမေးပွဲ ပြီးပြီးချင်း နင် ဘာလို့
မလာတာလဲ၊ ဆယ်တန်းတုန်းကလည်း ဒီနေ့ပဲ. . . အခုလည်း အဲဒီ
နေ့ပဲလို့. . ငါ နင့်ကို ပြောလိုက်တာလေ”

“ဪ. . . အေး. . . ငါမေ့သွားတာ”

“မေ့. . မေ့. . . ဪမေ့ရေ”

သူမ နောက်ကနေ အော်ပြီး ဖယ်ခွာလိုက်သော်လည်း ကျွန်
တော်က အခွာမခံတော့ပါ။ ဒီမျက်နှာ ဒီအလှတရားလေး ပုံတူပွား
နိုင်အောင် ရင်ထဲအရောက် ဆွဲပွေ့ထားရပေဦးမည်။

“အား!. . .”

“မအော်နဲ့လေ”

